

Diễm Tình Tam Quốc

Contents

Diễm Tình Tam Quốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	53

Diễm Tình Tam Quốc

Giới thiệu

Phồn Hoa hiện thế, sinh linh huyết phệ. Giang hồ đồn đãi, mỗi khi Phồn Hoa lệnh của Ngự Hoa cung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-tinh-tam-quoc>

1. Chương 1

Treo đầu dê bán thịt chó, Quân Tam Quốc đối với việc kinh doanh tiêu cực của nhà mình thường có cảm khái như vậy.

Tiêu cực, chính là bảo vệ cùng hộ tống khách hàng hoặc là đưa vật khách gửi giao đến nơi an toàn.

Trong trí nhớ của hắn, khi hắn còn nhỏ thì Cảnh Quân tiêu cực của nhà hắn quả là như thế.

Nhưng chẳng bao lâu, hết thấy đều đã biến dạng.

Đương nhiên Quản Tam Quốc cũng không phủ nhận vì công việc áp tải mà các tiêu sứ thường biết được nhiều tin tức, sau khi trở về thì nói cho nhau nghe, trên cơ bản trong tiêu cục bọn họ có đủ loại tin tình báo, so với người bình thường thì tinh thông hơn.

Nhưng muốn kinh doanh tin tức tình báo thì không khỏi quá kỳ quái.

Quản Tam Quốc có khi nhện không được muốn tìm hiểu xem vì sao mà biến chuyển như vậy, làm cho tiêu cục nhà hắn trở thành nơi thu thập tin tức tình báo, thay vì bảo tiêu thì giờ là mua bán tin tức?

Nhưng dù thế nào cũng không tìm hiểu được.

Lại nói tiếp là ngư bang thủy, thủy bang ngư, các huynh đệ trong hắc bạch lưỡng đạo nhất định sẽ nể tình.

Tóm lại cứ như vậy, Cảnh Quan tiêu cục trong mắt người dân bình thường cũng không có gì thần kỳ, chẳng qua là một tiêu cục có chút tiếng tăm, đứng số một số hai trong nghề, là một tiêu cục làm ăn khá mà thôi.

Nhưng với người trong giang hồ thì lại không như vậy.

Tình báo, đủ các kiểu dáng tình báo của Cảnh Quan tiêu cục mới là quan trọng nhất, có ý nghĩa nhất đối với bọn họ, muốn tìm hiểu các tin tức bí mật hay điều tra tung tích ai đó, cứ tìm đến Cảnh Quan tiêu cục.

Những năm gần đây, Quản gia kinh doanh Cảnh Quan tiêu cục có thể nói là sinh ý thịnh vượng, mặc kệ là hoạt động ngầm hay công khai, đều giống nhau.

Người bình thường nhìn số bạc kiếm được chắc hẳn sẽ rất mừng rỡ, nhưng Quản Tam Quốc vẫn luôn không ngừng suy nghĩ, cứ tiếp tục như vậy liệu có ổn không?

Không biết có phải do hắn đa tâm quá không.

Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, đây là sự thật.

Hiện nay bởi vì hắc bạch lưỡng đạo dựa vào tin tức tiêu cục cung cấp mà có đôi phần nể trọng, hơn nữa thế lực khắp nơi đấu đá nhau làm nên cục diện cân bằng, tiêu cục có thể ở trong chốn giang hồ ta lừa người, người gạt ta mà bình an sinh tồn.

Như sự an ổn đó có thể duy trì được bao lâu?

Quản Tam Quốc vẫn lo âu như thế mà lúc này bạn tốt Hoắc Tây Du đột nhiên nói ra, chính thức đề cập đến vấn đề này...

Hoắc Tây Du không hiểu ra sao trờng mắt nhìn bạn tốt.

Hắn không hiểu vì sao Quản Tam Quốc giống như bị trúng tà, đột nhiên đứng lên, sau đó lại ngồi xuống, còn bảo hắn đứng lên tiếng rồi lại nhìn ngó khắp nơi y như là sợ có người ở gần đó nghe lén.

“Ừ, đây là nhà của ta.” Hoắc Tây Du không thể không ra tiếng.

Quản Tam Quốc làm như không nghe thấy, cẩn thận đến bên cửa sổ kiểm tra, lại còn cẩn thận quan sát vài chỗ khả nghi khác.

“Đây là thư phòng của ta”, Hoắc Tây Du không thể không nhắc nhở lần nữa.

Vẫn không có hiệu quả, Quản Tam Quốc lại tiếp tục dò xét cửa lớn, cẩn thận quan sát trong ngoài, cố gắng tìm xem có thể bị lọt thông tin ra ngoài hay không...

Hoắc Tây Du càng nhìn càng tức giận.

Trong tứ đại gia tộc ở Đồng thành.

Nói về tiền tài thế lực, tuyệt đối không ai có thể so sánh với Kim gia phú khả địch quốc.

Luận về tình cảm, Doãn gia chuyên nấu rượu là được hoan nghênh nhất, rượu do Doãn gia ủ ra đều được tiếng cống, nổi tiếng ngon đến mức ngàn vàng khó cầu.

Muốn bàn về nhân tài, cho dù là kinh doanh bảo tiêu bề nổi hay là đưa tin tình báo bên trong, Quản gia nếu nhận thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất.

Cùng với ba nhà kể trên thì Hoắc gia nhiều đời hành y, tuy xét về tài lực, nhân tài hay sự yêu mến của dân chúng không bằng nhưng vì y thuật nổi tiếng tài giỏi nên cũng trở thành một trong tứ đại gia tộc, không dính líu đến giang hồ.

Trên đời này có ai chưa từng bị bệnh?

Chỉ cần là người, nhất định sẽ có lúc bị bệnh, nhất là người trong giang hồ không thể tránh khỏi tổn thương, người nào không mang theo người một lọ kim sang được do Hoắc gia đặc chế để trị thương.

Trừ phi có người tự cho rằng cả đời không cần Hoắc gia chữa bệnh, có khả năng làm cho Hoắc gia ghi hận còn có thể toàn thân trở ra, nhưng quả thật cho đến nay vẫn chưa có người như thế.

Không ai dám ở Hoắc gia náo loạn nhưng lúc này Quân Tam Quốc hành động như bị thần kinh làm cho Hoắc Tây Du cảm thấy buồn cười.

Hoắc Tây Du cũng không khách khí, trừng mắt nhìn hắn nói “ từ lúc ngươi vào đây, ta đã ọi người lui ra hết, nơi này trừ ta và ngươi ra, chắc chỉ còn có quỷ...”

Quân Tam Quốc quay đầu nhìn hắn một cái, biểu tình không cần nói cũng biết — này không phải người sao?

Không ai xa lạ mà người đến là Thượng San, bà con xa của Doãn gia, trước đây từng ở nhà Doãn gia một thời gian, vẫn luôn đi cùng Đoàn Thủy Hử, cho nên Hoắc Tây Du hay Quân Tam Quốc đều không xa lạ gì nàng..Cho dù trước đây cùng nhau chơi đùa hay là vừa mới gặp lại sau này, ai quen biết nàng đều biết cá tính thích gây chuyện thị phi đáng đánh đòn của nàng.

Doãn gia, Kim gia, Hoắc gia cùng Quân gia, Đồng thành tứ đại gia tộc quan hệ chặt chẽ lại thân tình, ở Đồng thành cũng không phải là bí mật gì. Thậm chí, từ đời trước kết nghĩa kim lan vẫn duy trì tới nay, đã là giai thoại truyền tai nhau.

Hiện nay, Quân Tam Quốc, Doãn Thủy Hử, Hoắc Tây Du và Kim Bình còn được phong tặng danh hiệu “ Đồng thành tứ thiếu”, là đối tượng được nhiều cô nương ái mộ...

Đột nhiên xuất hiện, Thượng San nhe răng cười với hai người bạn từ thuở nhỏ, giống như con khỉ nhỏ lưu loát xoay người lên, lát sau đã an toàn hạ xuống.

“Được rồi, thu hồi cái biểu tình muốn giết người của ngươi đi”, Thượng San cười cười, không để ý Hoắc Tây Du đang nhìn chằm chằm mà đi thẳng vào vấn đề “ ta là do có người nhờ vả, mang đồ đến cho Tam Quốc”

“Thủy Hử muốn gửi gì cho ta?”, Quân Tam Quốc ngạc nhiên, bởi vì hắn mới vừa ghé Doãn gia, cùng Thủy Hử nói chuyện một lát, sao bây giờ còn nhờ Thượng San mang đồ đến cho hắn?

“Không phải hắn, là cha ta.” Thượng San từ trong tay áo lấy ra một vật, quăng cho Quân Tam Quốc đồng thời nói “ đây là lão nhân gia đưa cho ngươi”

Không có người muốn đuổi theo cứu, lão cha như thế nào lại đem này nọ giao cho nữ nhi.

Dù sao cũng là nhân vật tinh thông âm dương quỷ thuật nổi tiếng đến thành truyền kỳ, nếu muốn làm hắn tất có phương pháp, là người, là yêu, là quỷ...cũng không phải chuyện người thường có thể lý giải được.

Phạm phu tục tử a, tốt nhất vẫn là thành thật chút, làm một người bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường là tốt rồi, không cần nghĩ, không cần đòi hỏi nhiều quá...

“Cho ta?” Quân Tam Quốc buồn bực nhìn gói giấy trên tay.

“Cha ta nói, ta có thể thuận lợi trưởng thành, đều là nhờ phúc của các ngươi, đây là lễ vật giao cho ngươi để bày tỏ lòng biết ơn”, Thượng San giải thích.

“Vì sao chỉ ột mình Tam Quốc?”, Hoắc Tây Du hừ lạnh “ nghe nói để bảo vệ tính mạng của người cần có đủ dương khí cùng phúc khí của bốn người chúng ta, thiếu một cũng không được”

Thượng San ra đời là do lão cha nàng nghịch thiên cầu được, năm đó dựa vào dương khí và phúc khí của bốn nam hài tử là bọn hắn mới có thể giữ lại tính mạng của nàng.

Việc này, ngay từ đầu Doãn gia đã nói cho ba gia tộc còn lại biết, về phần bọn họ thì lúc đầu cũng không biết về sau mới được nói cho nghe.

Ban đầu cũng không ai để trong lòng, dù sao cũng không phải làm gì, huống chi đã là chuyện xưa cũ.

Nhưng nếu nhắc lại chuyện xưa thì sao Quân Tam Quốc được tạ lễ, làm cho Hoắc Tây Du dù không thích so đo cũng lấy làm ạ.

Thượng San đối với vấn đề hấn hỏi, cũng sáng khoái trả lời “cha ta không phải bên nặng bên nhẹ, bình người này bỏ người kia, nếu ngày nào đó người gặp nạn, hấn chắc chắn sẽ giúp”

Sắc mặt Hoắc Tây Du trầm xuống.

Không phải vì cái miệng quạ đen của nàng nói hấn sẽ gặp nạn mà lời nàng đã chứng thật phỏng đoán của hấn: Quân Tam Quốc sẽ gặp nạn?

“An tâm!” Thượng San lơ đãng, an ủi nói: “Chỉ cần cha ta ra tay, tất hội sẽ gặp dữ hóa lành, tóm lại Tam Quốc người nhớ phải mang theo vật này bên người là được, đến lúc đó chắc chắn sẽ có hữu dụng. Đồ ta đã giao cho người, các người cứ tiếp tục bàn chuyện, yên tâm ta mới từ trên nóc nhà xuống, không có ai ở trên đó đâu, ta không quấy rầy, đi trước”

Thượng San thật là thức thời, thấy bọn hấn đuổi hết người làm ra ngoài, hơn nữa thái độ của Quân Tam Quốc lại rất khấn trương, biết bọn hấn nhất định có chuyện cần nói, hơn nữa còn là chuyện quan trọng, cho nên cha nàng mới bảo nàng mang lễ vật tới.

Có khi không biết cũng chính là may mắn, Thượng San hiểu rõ đạo lý này nên nếu nhiệm vụ đã hoàn thành tất nhiên là bỏ chạy lấy người, không để bọn họ có cơ hội hỏi thêm gì đó mà nàng lại không biết đáp án để trả lời.

Hoắc Tây Du thấy nàng nói đi là đi, chỉ biết há hốc mồm.

Còn Quân Tam Quốc thì vẻ mặt hoang mang, hoài nghi nhìn lễ vật vừa được mang đến...

“Cái gì vậy?”, Hoắc Tây Du đi đến bên cạnh, lại một lần nữa há hốc mồm.

Quân Tam Quốc đã mở cái túi nhỏ trên tay ra...Tặng đá.

Dĩ nhiên là một khối tảng đá?

Được rồi, tảng đá có lẽ không chỉ là tảng đá.

Phát hiện tảng đá có độ ẩm, có thể là một viên đá làm ẩm, cảm giác cổ quái ban đầu có giảm đi chút ít nhưng cảm giác khó hiểu, buồn bực... vẫn không mất đi.

Buồn bực tự nhiên là Quân Tam Quốc; khó hiểu không cần nói cũng biết là Hoắc Tây Du...

“Ta đang định nói với người, vì dự tính mang Tiểu Thố đi ngao du một chuyến nên trong thời gian ngắn không thể phân thân, tính nhờ người một chuyện”, mặt Hoắc Tây Du lộ vẻ khó xử.

Thức thức mà hấn kính nể nhất không lập gia đình, dành toàn bộ thời gian để nghiên cứu y thuật hiện đang bệnh nặng, hôm qua có tìm hấn, nhờ hấn đem lời nhắn gửi đến Ngự Hoa cung.

Chuyện đó có liên quan đến Phồn Hoa lệnh...Vừa rồi Hoắc Tây Du mới nói tới ba chữ này, thần sắc của Quân Tam Quốc lập tức thay đổi, chạy đi kiểm tra khắp nơi.

Hoắc Tây Du cảm thấy hấn phản ứng quá mức khoa trương, nhưng sau khi Thượng San xuất hiện, dù không nói đến trọng điểm nhưng Hoắc Tây Du cũng bắt đầu thay đổi suy nghĩ ban đầu.

Ngự Hoa cung, không rõ tọa lạc nơi nào, công phu thần bí lại cao thâm, tất cả giáo chúng đều là nữ nhân cho nên người trong giang hồ có ấn tượng rất sâu sắc, lại là một giáo phái thần bí, khó phân biệt chính tà.

Đương nhiên, hai lần Phồn Hoa lệnh xuất hiện đều dẫn đến một trận tinh phong huyết vũ, càng làm cho tên tuổi Ngự Hoa cung được vang xa.

Phồn Hoa lệnh, nghe cứ như là tặng vật của Ngự Hoa cung, là có khả năng hiệu lệnh Ngự Hoa cung.

Đưa ra Phồn Hoa lệnh, Ngự Hoa cung sẽ toàn lực thực hiện, không hỏi lý do, bất chấp tất cả mà đạt thành ý nguyện, cho dù hi sinh toàn bộ tính mạng của giáo chúng, máu chảy đầu rơi cũng không tiếc.

Tương truyền, trước khi tiến hành đại hội võ lâm của mấy chục năm trước, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà những ứng cử viên sáng giá cho chức vị minh chủ cùng thủ hạ thân tín đều bị giết chết, cho đến khi đại hội cử hành bầu chọn võ lâm minh chủ thì chỉ còn lại một đại hiệp nổi tiếng nhân đức.

Không còn đối thủ cạnh tranh, vị đại hiệp nọ nghiễm nhiên trở thành minh chủ, sau hơn hai mươi năm mới thoái lui, giao lại cho người khác.

Nhưng trên đời không có gì có thể giữ bí mật mãi mãi, chuyện trong giang hồ cũng thế, đã làm, dù là chuyện nhỏ, dù cẩn thận thế nào cũng sẽ có lưu lại vết, sớm muộn gì cũng có người biết.

Sau khi tiếp nhận chức vụ minh chủ võ lâm được hai năm, sự tình nhiều kỳ tài võ học bị ám sát mấy chục năm trước mới được bộc lộ.

Thì ra năm đó sở dĩ minh chủ võ lâm may mắn còn sống, không phải vì có đức cho nên tránh được một kiếp mà vì hắn là kẻ giấu mặt sau lưng, vì hắn có trong tay Phồn Hoa lệnh có thể hiệu lệnh Ngự Hoa cung nên mới dẫu đến trận tai kiếp cho võ lâm.

Hắn muốn trở thành minh chủ võ lâm, thống nhất giang hồ, Ngự Hoa cung liền xuất toàn lực trong mấy ngày ngắn ngủi giết hết các đối thủ cạnh tranh, cuối cùng thuận lợi đưa hắn lên ngôi vị minh chủ.

Đây là Hồi 1: Phồn Hoa hiện thế.

Hồi 2: Phồn Hoa hiện thế, đương nhiên sẽ có nhiều người bị giết hại.

Chỉ một câu liền diệt một thành trấn nhỏ xa xôi có hơn ngàn người, trong một đêm, toàn bộ những người ở đó đều bị giết hết, không ai may mắn sống sót, cuối cùng còn dùng lửa thiêu hủy toàn bộ, không lưu lại bất cứ cái gì.

Hai lần xuất hiện đều là oanh oanh liệt liệt, nghe tới liền rợn cả người, lệnh bài nho nhỏ của Ngự Hoa cung kia cứ thế trở thành truyền thuyết được người ta nói tới nhiều nhất.

Hoắc Tây Du cho dù mặc kệ chuyện giang hồ, nhưng khi cùng tiểu thê tử Kim Thổ đi uống trà nghe ca khúc cũng có nghe nói vài lần về truyền thuyết này. Nhưng cũng chỉ là biết, không quan tâm lắm.

Đối với Hoắc Tây Du mà nói, người kể chuyện kể về Ngự Hoa cung, Phồn Hoa lệnh cũng chẳng qua là nghe đồn, lại thêm mắm dặm muối làm cho ly kỳ hơn, dù sao đã là chuyện xưa cũ của trăm năm trước, chẳng thể nào kiểm chứng được. Người của Ngự Hoa cung lần cuối cùng xuất hiện cũng đã là chuyện của ba, bốn mươi năm trước.

Nhiều năm qua mai danh ẩn tích, hơn nữa truyền thuyết xưa cũ như vậy Hoắc Tây Du đương nhiên cho rằng môn phái này chắc không còn tồn tại nữa.

Còn chưa nói đến chuyện xưa cũ này có khả năng là do người kể chuyện bịa đặt để kiếm chén cơm, có thể không phải là sự thật.

Cho nên, Hoắc Tây Du vừa nghe thấy thúc thúc nhà mình có một lệnh bài như vậy, còn hi vọng có thể trả vật về cho chủ cũ, làm cho hắn thật hoảng sợ, kinh ngạc, thì ra truyền thuyết đó thực sự tồn tại, hơn nữa còn hiện hữu trong tay người nhà hắn.

Kinh ngạc ban đầu lắng xuống, lý trí làm cho Hoắc Tây Du nghĩ Ngự Hoa cung có thể không còn tồn tại trên giang hồ, có thể do người khác giả mạo nhưng vẫn phải hoàn thành việc do trưởng bối nhờ cậy, tuy rằng thời gian không cho phép nhưng hắn tin tưởng có thể nhờ cậy bạn bè.

Hoắc Tây Du nghĩ đơn thuần như vậy cho nên tìm tới Quân Tam Quốc, nhờ hắn đi giúp mình một chuyến nhưng sự xuất hiện của Thượng San đã làm rối loạn toàn bộ...

“Thúc thúc ta nói chuyện liên quan đến lệnh bài rất quan trọng, không nên xuất hiện cho nên hi vọng ta đi một chuyến, thông báo người Ngự Hoa cung đến mang về”, Hoắc Tây Du giải thích.

“Việc này quả thật là sự tình trọng đại, cũng đúng là không nên trực tiếp mang lệnh bài ra đi”, Quản Tam Quốc không thể tưởng tượng được nếu mang theo lệnh bài ra ngoài bộ tẩu, tin tức mà lọt ra ngoài thì sẽ không biết có bao nhiêu người tìm tới tranh đoạt.

Mặt Hoắc Tây Du lộ ra nét ảo não, thấp giọng nói “ ban đầu ta chỉ cho là không có việc gì, cũng đã đáp ứng trước với Tiểu Thổ Tử rồi, không muốn thất hứa làm nàng nàng thất vọng cho nên tìm người đến đây thương lượng, tính nhờ người đi thay ta”

Tìm tới Quản Tam Quốc còn có một nguyên nhân trọng yếu khác, mặt kệ là sáng hay tối, theo quan điểm của Cảnh Quân tiêu cực thì có thể nắm trong tay vài chuyện của giang hồ cũng là có lợi, có thể tìm hiểu tin tức về Ngự Hoa cung, hiểu biết thêm về môn phái này là cơ hội ngàn năm có một.

Hơn nữa Quản Tam Quốc cũng say mê nghiên cứu võ học, tìm hiểu thực hư của Ngự Hoa cung có lẽ sẽ có cơ hội lĩnh giáo võ công bí hiểm trong truyền thuyết kia, cũng là một thu hoạch lớn khó có được.

Nghĩ đến việc này đối với Quản Tam Quốc chỉ có tốt không xấu, Hoắc Tây Du mới tìm tới hắn, nhưng hiện tại tình thế có vẻ không như hắn nghĩ.

Hắn hạ quyết định “ Tam Quốc, coi như hôm nay ta không có tìm người, không có đề cập với người chuyện này, việc này ta sẽ tự mình xử lý”

Đã dự tính khi nào ra đi, đến lúc gặp thì làm thế nào để thỉnh người của Ngự Hoa cung đi theo hắn, cùng hắn bàn luận võ nghệ, nên Quản Tam Quốc nghe hắn nói mà ngần người.

“Người phát điên gì vậy?”, Quản Tam Quốc kết luận.

Hoắc Tây Du nhìn ẩm thạch trong tay Quản Tam Quốc nói “ ta còn chưa nói hết, thúc thúc ta nói Ngự Hoa cung là ở trên núi Thiên Sơn, nghe nói nơi đó quanh năm tuyết phủ, lạnh lẽo vô cùng”

Quản Tam Quốc đưa mắt nhìn ẩm thạch trong tay.

Oa! Đây.....

Hoắc Tây Du cũng là người thông minh, có thể hiểu thấu tâm tư người khác, Thượng lão gia đưa ẩm thạch tới hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh sắp tới, điều này giải thích nếu Quản Tam Quốc đi chắc chắn sẽ gặp nạn.

Hoắc Tây Du hắn cũng không phải là người vô lương tâm.

Biết trên núi có hổ, hắn tuyệt đối không để cho huynh đệ của mình đi mạo hiểm, cho nên cứ quyết định như vậy.

“Quyết định như vậy đi, ta sẽ tự mình đi”, Hoắc Tây Du tuyên bố.

2. Chương 2

Thiên Sơn phong cảnh xinh đẹp nhưng khí hậu khắc nghiệt, ngay cả chim cũng không thể sống nổi.

Lúc nào cuồng phong cũng thổi ù ù, tuyết lớn trút xuống không chút lưu tình, những bông hoa tuyết sắc bén đến mức có thể là ám khí đả thương người. Cuồng phong bạo tuyết trong một khung cảnh xinh đẹp như vậy đều không phải là trường hợp đặc biệt.

Bởi vì điều kiện địa hình, nên nơi đây mặc dù phong cảnh đẹp như quanh năm gió tuyết thổi ù ù làm cho sinh vật bình thường khó có thể tồn tại, đừng nói là người, ngay cả chim cũng không lui tới địa phương quý quái này.

Nhưng trong cuồng phong bạo tuyết đang có một bóng người lẻ loi bước đi.

Người này cũng không phải ai khác, mà chính là Quản Tam Quốc mang theo bí mật của giang hồ mà đến.

Quản Tam Quốc?

Đúng vậy, là Quản Tam Quốc.

Mục tiêu là Ngự Hoa cung, sự việc có liên quan đến Phồn Hoa lệnh, với một người hiểu giang hồ lợi hại thế nào, tính cách lại cẩn thận như Quán Tam Quốc tất nhiên sẽ không để cho Hoắc Tây Du tự mình đi, mặc dù hần kiên quyết muốn tự mình đi làm nhưng Quán Tam Quốc cũng không phải là đèn cạn dầu.

Dùng lý do để thuyết phục không cần nhiều, chỉ cần nói hợp lý hợp tình là được.

Không sợ vận nhất chỉ sợ nhất vận, nếu xảy ra việc ngoài ý muốn mà không giải quyết được bằng vũ lực thì phải ứng biến, vận dụng tài lực trong tay mà giải quyết vấn đề. Mà ở phương diện này, không phải Quán Tam Quốc khoắc lác nhưng trong bốn huynh đệ được tặng danh hiệu Đồng thành tứ thiếu, hần từ thuở nhỏ đã được xem là kỳ tài võ nghệ, công phu cao nhất đồng thời cũng hiểu biết về giang hồ nhiều nhất, lại có quan hệ tốt với cả hai phái hắc bạch.

Đây là vũ khí lợi hại nhất của hần, hơn nữa nếu Thượng lão gia tặng lễ vật cho hần... Là phúc không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, nếu là hần phải có kiếp nạn mà cha Thượng San đã cho hần vật tương trợ, nếu hần không đi chuyến này thì lãng phí cơ hội biến tai nạn lớn thành nhỏ sao?

Hần chẳng lẽ là loại người ngu ngốc sao?

Sự việc liên quan đến Ngự Hoa cung, còn có cái Phồn Hoa lệnh vừa xuất hiện đã hung hiểm dị thường kia, bị nhân sĩ vô lâm cho là môn phái tà giáo...

Tuy biết trước có hung hiểm nhưng được cao nhân hỗ trợ, bởi vậy có thể phỏng đoán cuối cùng cũng sẽ gặp dữ hóa lành, nếu hần không lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này, đi tìm hiểu môn phái thần bí kia, đầu hần mới thực sự là có vấn đề.

Quán Tam Quốc trước giờ không phải là kẻ ngu.

Cho nên dù trong hoàn cảnh thời tiết khắc nghiệt, hần vẫn tiếp tục đi về phía trước, nghe nói môn phái kia thật sự tồn tại trên một ngọn núi nhỏ phía trước, cho nên hần cố gắng đi tới...

Rất lạnh, thật sự.

Mặc dù mặc không ít quần áo chống lạnh, cả người được bao bọc kín mít chỉ lộ ra hai mắt, lại có ẩm thạch do cha Thượng San tặng nhưng uy lực của thiên nhiên cũng không phải sức lực của con người có thể chống đỡ được, cho dù Quán Tam Quốc luôn vận khí để bảo trì nhiệt độ cơ thể, vẫn cảm thấy lạnh.

Quán Tam Quốc tự nói với chính mình, chỉ cần tìm được cái động bí mật giấu trên núi nhỏ kia, mọi vất vả đều sẽ được đền đáp. Hần nghĩ chưa từng có ai biết chỗ đó, nghĩ đến hần là người có thể vạch trần bí mật của Ngự Hoa cung, còn thể có cơ hội cùng người của Ngự Hoa cung bàn luận võ nghệ...

Viễn cảnh tốt đẹp như vậy làm cho Quán Tam Quốc ra sức đi tiếp, mặc dù trước mắt vẫn là một mảng trắng xóa, căn bản không có gì khác.

Cây tùng thật lớn...ngô...hần là...

Chắc là đi hướng bên này!

Nghe nói đi chừng thời gian nửa nén hương sẽ thấy ba cái chấm nhìn ở phía xa giống như ba chén rượu đặt trên một bàn thờ bằng đá thật lớn...Lý thuyết là thế.

Nhưng trên thực tế, Quán Tam Quốc đi đã gặp mấy lần thời gian nửa nén hương, cái gì cũng không thấy.

Nếu nói lúc này mà không có chút do dự thì tuyệt đối là gạt người nhưng Quán Tam Quốc cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ, hần phỏng đoán chỉ cần đi thêm chút nữa là được, nên càng quyết tâm.

Thời gian nửa nén hương nữa lại trôi qua, khi hần đi vào một ngã rẽ, nhắm mắt nhìn đỉnh núi đối diện...Bên kia lại là ba chấm màu trắng thật to, giống như ba chén rượu đặt trên bàn thờ.

Quán Tam Quốc vẫn tiếp tục bước đi trong gió tuyết ào ào.

Ông trời không phụ người có công.

Quán Tam Quốc quả thật đã tìm thấy cái động bí mật.

Nói là sơn động, kỳ thật chính là chỗ vách núi lõm xuống đủ ột người ẩn thân, nghe nói trên vách có khắc một pho tượng thần, trước tượng còn có một cái bàn hình dáng như bàn thờ, bí mật giấu ở đó.

Muốn chứng thực những gì được cho là “ nghe nói”, Quần Tam Quốc trước tiên phải quét sạch tuyết đọng trên này mới được.

Trên thực tế, nếu không không có cái tượng đầu người thật to không bị tuyết che phủ, căn bản sẽ làm người ta không thể tin nơi này thực sự có “ nghe nói” tồn tại.

Tuyết vẫn cứ đổ xuống thật dày, như muốn thử thách sự kiên nhẫn của người quét dọn, cứ đào được nửa thước thì tuyết đổ xuống lại dày thêm một tầng, làm cho Quần Tam Quốc bỏ không ít công phu mới nhìn thấy tượng phật trong vách núi.

Cái gọi là “ nghe nói” thực sự là có tồn tại, dù Quần Tam Quốc là cao thủ nhưng trải qua một phen lao động cực nhọc cũng nhịn không được mà há miệng thở dốc, lúc này không biết vì sao, hần lại chạy ra bên ngoài nhìn...

Cuồng bạo phong tuyết thế nhưng ngừng?

Về mặt Quần Tam Quốc tràn đầy ngạc nhiên cùng khó hiểu, không xác định được lúc này đang xảy ra chuyện gì, hần chỉ biết cuồng phong đã ngừng, bạo tuyết đã ngừng, mà hần vừa rồi còn vất vả nửa ngày...Rất cuộc là vì cái gì?

Nhịn không được mà ngược nhìn lên trời, lại nhìn chung quanh một màu trắng xóa, yên tĩnh, không tiếng động...

Không gia trắng xóa, không chút động tĩnh, nếu không có mấy cánh hoa tuyết chậm rãi bay xuống, còn tưởng nơi này là thế giới đứng yên, bất động.

Nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm ca thán, ngưng thần nhìn về phía bàn thờ đá, sau đó hai tay vận lực, bán tin bán nghi dùng sức khởi động...

Trong giây lát, bàn thạch xoay nửa vòng, lộ ra một mặt khác.

Đó là cơ quan do Ngự Hoa cung thiết kế, đem cái bàn xoay nửa vòng nhìn rất bình thường nhưng trong lúc đó sẽ khởi động cơ quan, thông tri cho người của Ngự Hoa cung biết có khách đến, tiếp theo sẽ có người xuất hiện cho nên Quần Tam Quốc biết lúc này chỉ cần chờ đợi mà thôi.

Nghe nói quá trình là như vậy

Chờ đợi, hần chỉ cần chờ đợi, tiếp theo rất nhanh sẽ có người của Ngự Hoa cung đến tiếp đón hần.

Vậy chờ một chút đi.

Hần chờ.....

Một cái dưa gang bàn lớn nhỏ, chuế các màu dải băng bện mà thành tơ vàng chạm rồng viên cầu yên lặng ở bóng loáng bằng phẳng trên mặt.

Không có người phát hiện nó tồn tại, hai ngày trước nó nhanh như chớp lăn xuống, lăn đến sau góc tường, cứ như vậy yên lặng ở nơi đó nhưng cho đến khi một cái lông xù màu trắng phát hiện ra nó.

Luôn hoành hành không bị ngăn trở, chung quanh tìm việc vui đùa, tiểu tuyết cầu phát hiện ra viên cầu liền thập phần tò mò, quan sát một lúc mới cẩn thận tiến lên, đưa móng vuốt nho nhỏ...

Viên cầu rồng thuận thế lăn đi, biến hóa này là cho tiểu tuyết cầu chấn động, nhanh chóng lui về sau, về mặt đề phòng.

Một hồi lâu không thấy viên cầu nhúc nhích làm cho đôi mắt to đen tràn đầy hoang mang, nhịn không được lại tiến lên đẩy thêm một cái, lại thấy viên cầu nhiều màu nhẹ lay động...

Lại thử thêm vài lần, tiểu tuyết cầu phát hiện viên cầu tuy rằng chuyển động lại có âm thanh nhưng cũng không có dấu hiệu của sinh mệnh, sẽ không tạo thành thương tổn gì cho nó.

Xác định xong, lại điên cuồng chơi đùa với viên cầu.

Khấu lâu lâu lẩn lại đây.....

Khấu lâu lâu lẩn đi qua.....

Viên cầu nhiều màu tinh xảo cỡ a cỡ, móng vuốt nhỏ nhỏ kia cứ chạm vào nó, cỡ a.

Tiểu tuyết cầu chơi cùng viên cầu rất vui, chơi đến nửa ngày nó mới nhớ ra phải quay về bên chủ nhân, liền nhanh chóng mang viên cầu về cho chủ nhân.

Thân mình linh hoạt nhẹ nhàng nhảy, nhảy lên chỗ chủ nhân đang nằm đọc sách trên nhụyễn tháp.

“Chạy đi chỗ nào chơi vậy?”, người đọc sách phát hiện nó đã trở về, miệng hỏi nhưng tầm mắt cũng không rời khỏi cuốn sách.

Tiểu tuyết cầu kéo kéo tay áo chủ nhân, thỉnh thoảng còn hướng về viên cầu nhiều màu phát ra tiếng kêu xéo xèo, muốn làm cho nàng chú ý.

Quả cầu vài nhiều màu tinh xảo dị thường cuối cùng cũng được chủ nhân của tiểu tuyết cầu nhìn thấy, nhưng đôi mắt xinh đẹp híp lại...

Quả cầu này tại sao nhìn có chút quen mắt?

Bàn tay trắng nõn chạm lên quả cầu, nghị hoặc hỏi “thế nào lại tìm thấy đồ chơi?”

Hắn là không phải ảo giác, quả cầu này cảm thấy rất quen mắt..

“A!”

Thanh âm đột nhiên vang lên không phải của tiểu tuyết cầu mà là của nha hoàn đang định vào châm trà, vẻ mặt nàng ta tràn đầy kinh ngạc, đôi mắt nhìn trừng trừng vào quả cầu vài nhiều màu, bật thốt lên “ này không phải...không phải...”

Nghĩ tới!

Biểu tình kinh ngạc quá mức đó đã làm kích thích đoạn trí nhớ đã bị bỏ quên hơn mười năm, làm cho người ta nhớ lại lai lịch của quả cầu vài nhiều màu.

Không phải ảo giác!

Nàng biết quả cầu này, lúc nhỏ, nàng đã từng nghe sư phụ nói qua, nàng thật sự biết.

Chỉ có điều trong trí nhớ quả cầu sẽ phát ra âm thanh, như vậy...

Quả cầu đang trên tay nàng lại không phát ra tiếng, chuyện gì đã xảy ra?

Cảm giác đau đớn, đầu tiên giống như bị con kiến cắn ở chân rồi cứ từng chút, từng chút một lan tràn khắp thân thể.

Ý thức của Quân Tam Quốc bắt đầu mơ hồ, vừa cảm thấy không khỏe nhưng vẫn thực tồn tại rõ ràng làm cho hắn có chút hoang mang...Trước đây hắn chưa từng nghĩ tới bị đông chết sẽ làm người ta không thoải mái như vậy.

Hắn nghĩ người chết là giải thoát khỏi tất cả, cái gọi là hết thấy hắn là bao gồm cả ốm đau hay mệt mỏi nhưng không dự đoán được, người đã chết còn phải đối mặt với quá trình khó chịu này.

Đối mặt với quần cảnh, hắn chỉ có thể nói Ngự Hoa cung thật sự là không có suy nghĩ mới đưa ra cái loại tình huống này, cái gì mà chỉ cần xoay chuyển bàn thờ, khởi động cơ quan, đợi trong chốc lát là có người ra chào đón.

Chó má!

Cho dù đường đi là đúng, cơ quan cũng thật tồn tại, nhưng tác cả đều là chó má.

Bởi vì cái gọi là “ đợi trong chốc lát” thật ra lại quá lâu, lâu đến mức hắn đã đợi đến hai ngày, toàn thân cũng đông cứng, sắp chết đến nơi cũng chẳng thấy bóng dáng người của Ngự Hoa cung đâu.

Là không muốn gặp mặt?

Ngự Hoa cung thế nhưng lại để ân nhân được tặng Phồn Hoa lệnh phải rơi vào tình cảnh này.

Bộ họ rốt cuộc có lương tâm hay không?

Nhưng việc này Quần Tam Quốc cũng không muốn xen vào, cho dù có muốn cũng không có năng lực để quản...Thực không muốn đối mặt, nhưng chung quy vẫn phải đối mặt, ngay cả Thượng lão gia tinh thông thuật âm dương cũng không cứu được một mạng này của hắn.

Quần Tam Quốc ý thức mơ hồ, suy nghĩ kế tiếp sẽ như thế nào...

“Khách quý đình dương vang”, là tên của quả banh vải nhiều màu, đại biểu cho việc có khách đến thăm.

Tên như ý nghĩa, bên trong quả cầu rỗng có một viên ngọc lưu ly, khi lăn hoặc lắc lên thì sẽ nghe tiếng vang, thông báo là có khách quý đến.

Nhưng trời mới biết đã ba mươi năm rồi mới đột nhiên có khách quý đến thăm, làm sao có thể xui xẻo đến vậy?

“Khách quý đình dương vang” lẽ ra phải lên tiếng để thông báo hắn đã đến, thế nhưng giờ lại trở thành quả cầu câm điếc, viên ngọc lưu ly bên trong quả cầu để tạo nên tiếng lại không thấy đâu. Chỉ có thể suy luận, có lẽ trong quá trình đánh lên, viên ngọc lưu ly đã bị đánh nát, theo chỗ rỗng mà rơi ra cho nên quả cầu vải nhiều màu mới mất đi âm thanh.

Cứ như vậy, cho nên khách quý đáng ra được tiếp đón thịnh tình lại bị băng tuyết đông lạnh trở thành nửa sống nửa chết...Nghe thật thê thảm nhưng trong tiết trời lạnh lẽo khắc nghiệt như vậy còn chưa chết giống như là muốn đấu với trời đất một phen.

Hết thấy đều dựa vào viên ám thạch trong lòng...nhưng vị này đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là may mắn hay là xui xẻo?

Rất khó nói, tuy nhiên đối với vị khách duy nhất xuất hiện sau ba mươi năm, Ngự Hoa cung chỉ có thể bụng lăm dạ chịu, dốc hết toàn lực để cứu chữa.

Nhưng sau khi cứu sống thì sao?

Đây là một vấn đề nan giải, bởi vì rất khó đoán được thiếu niên này sao lại biết được Ngự Hoa cung tồn tại? từ đâu mà biết được con đường cùng phương pháp để tìm ra Ngự Hoa cung?

Trọng yếu nhất là, hắn rốt cuộc là vì sao mà đến?

Điểm đáng ngờ rất nhiều, nhưng thiếu niên có thể giải đáp hết thấy thì lại đang ngủ say.

Tuy rằng đã thành công giúp hắn giữ lại mạng sống, cũng ổn định kinh mạch nhưng dù sao cũng đã dạo qua Quỷ Môn quan một vòng nên vẫn còn đang ngủ mê, chưa có dấu hiệu thanh tỉnh.

Vừa tiến đến xem thử tình trạng của hắn, muốn biết phải đợi bao lâu nữa thì thấy hai hàng lông mi của hắn đột nhiên run rẩy.

“Chi!” Tuyệt sắc tiểu cầu phát ra tiếng vang, nó vẫn bám lên vai chủ nhân, đánh giá người đang nằm kia cho nên liền phát hiện ra động tĩnh.

Lông mi thật dài khê mở, tướng mạo thiếu niên cuối cùng có thể hiện ra đầy đủ, đôi mắt trong suốt như thủy tinh, làm cho khuôn mặt tuần tú thêm phần sinh động, có thần.

Lại thấy đôi mắt kia vừa nhìn thấy nàng đã ngẩn ra, sau đó gương mặt ửng đỏ, miệng bất giác nở nụ cười nhưng lại có chút ngập ngừng, có chút e lè...

Nội tâm của Quần Tam Quốc đang khiếp sợ nha!

Thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn, tiên nữ, chắc là tiên nữ đến dẫn hắn đi khỏi thế giới này?

Ý là hắn muốn đi đến tây phương cực lạc?

Này..... Làm sao có thể?

Tuy rằng hắn luôn lễ phép, kính trọng sự phụ, đối với bằng hữu cũng rất hòa nhã, trong mắt người khác là một người tốt, phẩm đức tuyệt hảo lại nổi tiếng trọng nghĩa khí nhưng có dễ dàng được lên tây phương cực lạc vậy sao?

Chẳng lẽ..... vì hắn thường xuyên giải quyết các tranh chấp nhỏ nhỏ trong võ lâm?

Hay là mỗi tháng đều âm thầm giúp đỡ cho các gia đình nghèo?

Quản Tam Quốc không thể tự hỏi.

Ông trời ơi, là tiên nữ, tiên nữ tự mình tới dẫn độ, hắn có đức gì mà có thể?

Vừa mới tỉnh lại, trong đầu còn là một đồng hồ loạn bởi vậy hình ảnh thoát tục tuyệt diệu đã đánh sâu vào tri giác của hắn, làm tâm hắn rung động...

“Người cảm thấy như thế nào?”

Tiên nữ đã mở miệng, tiếng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng dễ nghe, chỉ là không có độ ấm, không có tình cảm. Nhưng nàng là tiên nữ nha. Quản Tam Quốc cảm thấy thanh âm đó xứng với nàng, tạo nên sự hoàn mỹ.

Ngây ngốc nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng, Quản Tam Quốc cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong lòng hoảng loạn, trạng thái kia giống như bị cuồng bạo va chạm. Hắn chưa từng nghĩ sự tình như vậy sẽ xảy ra trên người hắn, càng không nghĩ tới lần đầu tiên động tâm lại trong tình cảnh này.

Khắc chế! Hắn tự nói với mình phải khắc chế, không thể bắt kính với tiên nữ nhưng cho dù có lảng tránh ánh mắt của nàng, hắn vẫn mặt đỏ tim đập.

biết hắn khắc chế trụ chính mình, không thể đối tiên nữ bắt kính, nhưng cho dù lảng tránh bốn mắt giao tiếp, hắn vẫn như cũ là mặt đỏ tim đập nhanh.

A! Nàng hỏi hắn cảm giác như thế nào, nàng vừa mới hỏi hắn cảm giác.....

“Còn, cũng không tệ lắm.” Không muốn cả lăm nhưng Quản Tam Quốc lại không không chế được bản thân, không thể không đỏ mặt, không thể không cả lăm...thật y như một thiếu niên mới lớn.

Bình tĩnh! Quản Tam Quốc người phải bình tĩnh!

Tự nhắc nhở bản thân, Quản Tam Quốc cố biểu hiện thật bình thường để lưu lại ấn tượng tốt nhất cho tiên nữ...

“Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?” chủ động hỏi, Quản Tam Quốc cảm thấy sách lược này khá tốt, chính là nếu có thể lưu lại thêm chút nữa thì càng tốt hơn.

Không ngờ, hắn chủ động hỏi lại đối lại ánh mắt nghi hoặc của tiên nữ...Cũng không rõ ràng, trên thực tế, gương mặt xinh đẹp như hoa như ngọc kia không có biến hóa gì, nhưng với năng lực quan sát của hắn cũng đã nhìn thấy tia hoang mang lóe lên rồi tắt rất nhanh trong mắt nàng.

Hắn đã hỏi chuyện không nên hỏi sao?

Trực giác muốn ngồi dậy, dù sao nằm nói chuyện với người khác, khí thế cũng thua kém hơn, Quản Tam Quốc muốn tạo ấn tượng tốt đương nhiên càng muốn chứng tỏ nhưng mới phát hiện mình lúc này là lực bất tòng tâm, nhưng cũng chính vì thế hắn mới chú ý đến một điểm đáng ngờ.

Một người chết thì làm sao lại có cảm giác suy yếu?

Còn đang buồn bực, khó hiểu đột nhiên lại nghe tiếng thở nhẹ.

“A! Tiểu thiếu gia tỉnh.” Lên tiếng là một phụ nhân tay bưng cái khay, dù gương mặt đã có dấu vết của năm tháng nhưng cũng còn nét ôn nhu tú tính, phong tư yếu điệu.

Chỉ thấy nàng buông khay, bước nhanh hướng hắn đi tới.....

Quản Tam Quốc trong nhất thời không thể phản ứng, đành để nàng bắt mạch kiểm tra, bởi vì toàn bộ lý trí của hắn đang tập trung vào hai chữ: tỉnh lại.

Hắn không chết?

Vậy nơi này là?

Coi như đáp lại vấn đề của hắn, mỹ phụ nhân sau khi kiểm tra qua một lượt lại lên tiếng “ thật sự là vạn phần có lỗi, là do sai sót của Ngự Hoa cung làm cho tiểu công tử chờ lâu mà gặp nạn, may mà tiểu công tử cát nhân thiên tướng, phúc lớn mạng lớn mới giữ lại được một mạng”

Ngự Hoa cung?

Quản Tam Quốc kinh ngạc, ánh mắt ngây ngốc nhìn về hướng tiên nữ..

Người kia là?

Trung niên mỹ phụ thấy vẻ mặt mê hoặc của hắn, lại giải thích “ vị này là cung chủ của chúng ta”

Cung, cung chủ?

Tiên nữ là cung chủ Ngự Hoa cung

Ngự Hoa cung cung chủ?

Cái này, Quản Tam Quốc thật sự mộng .

3. Chương 3

Diễm Quan Nhân.

Nơi ở của Ngự Hoa cung quả thật huyền diệu, hoàn toàn khác hẳn với khung cảnh bên ngoài quanh năm tuyết phủ, nơi này vì có nhiều suối nước nóng nên bốn mùa đều như xuân, có muôn hoa nở rộ, rất cuộc là cơ duyên nào tạo thành mà có sai biệt lớn như vậy?

Đó là vấn đề sau khi xâm nhập vào đây, Quản Tam Quốc tìm hiểu và đưa ra thắc mắc, nhưng quan trọng hơn là hắn biết được tên của tiên nữ.

Tiên nữ tên là Diễm Quan Nhân.

Quản Tam Quốc rất muốn biết nhiều hơn các sự lớn nhỏ liên quan đến Y Nhân, mặc kệ là chuyện gì cũng được nhưng dù sao hắn cũng từng đọc qua sách thánh hiền, cũng biết đạo lý làm người bao gồm trung, hiếu, nhân, nghĩa...cho nên không thể không để ý đến thể diện, không thể làm tên đăng đồ tử đi tìm hiểu tin tức.

Hắn chỉ có thể bày ra bộ dáng là một vị khách có lễ độ, nghe đối phương giải thích vì hiểu lầm thành ra chậm trễ đón tiếp, làm cho hắn suýt chút nữa thì gặp nạn trong trời đông giá rét...

Đối mặt với những lời xin lỗi không ngớt, cho dù hắn đã từng vì chịu lạnh mà có thóa mạ đôi ba lời thì giờ như thế nào?

Hắn cũng chỉ có thể tỏ vẻ rộng lượng, không so đo, tiếp theo hắn cũng nói rõ mình vì được người khác nhờ cậy, rồi đem việc Hoắc thúc thúc muốn đem Phồn Hoa lệnh trả lại cho chủ nhân...tất cả đều nói ra hết.

“Phồn Hoa lệnh?” , sau khi nói tên xong, Diễm Quan Nhân vẫn đứng yên một bên không lên tiếng, cuối cùng cũng đã mở kim khẩu.

Nghe nàng lên tiếng, hai má trắng nõn của Quản Tam Quốc không tự giác lại đỏ lên.

Hắn đột nhiên phát hiện, Y Nhân tính cách lạnh lùng, đem việc tiếp khách toàn bộ giao cho Thước Di, chính là mỹ phụ trung niên bộ dáng nhàn tĩnh, ôn nhu kia.

Khi Thước Di nói chuyện, hắn hoàn toàn bình thường mà đáp trả.

Nhưng chỉ cần tiên nữ lên tiếng, hắn liền nhin không được mà bối rối, không thể kiềm chế mà mặt đỏ tim đập, không giống hắn ngày thường vẫn rất trầm ổn, làm cho hắn cảm thấy thực không giống chính mình.

“Đúng vậy, ta vì Phồn Hoa lệnh mà đến .” Cố gắng ổn định tâm thần, Quản Tam Quốc đáp lời.

“Trong cung còn có Phồn Hoa lệnh lưu lạc bên ngoài sao?” Thước Di mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Diễm Quan Nhân nhăn mày, khẳng định nghi hoặc này.

“Làm sao có thể.....” Thân là nguyên lão duy nhất của Ngự Hoa cung hiện nay, Thước Di có chút ngoài ý muốn

“Trước khi Mỗ Mỗ qua đời từng nói với ta việc này”, nhẹ giọng trả lời, Diễm Quan Nhân cũng không muốn nói nhiều, chỉ quay sang Quản Tam Quốc hỏi “Hoắc đại phu muốn Ngự Hoa cung làm việc gì cho hần?”

Quản Tam Quốc nghe vậy, xác định nàng có biết nội tình bên trong, bởi vì hần cũng không có đề cập tới việc Hoắc gia hành nghề y, càng chưa nói tới Hoắc thúc thúc mặc dù ẩn cư trong chùa nhưng trong gia tộc của Hoắc gia cũng là một cao thủ về y thuật.

“Cung chủ hiểu lầm.” Quản Tam Quốc không dám nhìn thẳng giai nhân, đỏ mặt giải thích nói: “Hoắc thúc muốn ta đi chuyến này không có yêu cầu đặc biệt gì, hần chỉ muốn trả Phồn Hoa lệnh về cho chủ cũ, để tránh vật ấy xuất hiện lại gây họa nên muốn mời nhân tài của quý giáo đi thu hồi”

“Thực vậy?”, Thước Di sững sốt, lệnh bài kia có thể hiệu lệnh toàn giáo chúng của Ngự Hoa cung chấp hành nhiệm vụ, là một bảo vật nhà.

“Đúng vậy”, Quản Tam Quốc khẳng định.

Diễm Quan Nhân nghe vậy, cũng không nói gì, thân hình xinh đẹp duyên dáng trong bộ bạch y trắng như tuyết loáng lên một cái đã bay ra ngoài

“Cung chủ?” Thước Di phản ứng không kịp.

“Hần vừa mới lấy lại được cái mạng, để cho hần nghỉ ngơi đi”, Diễm Quan Nhân cũng không quay lại, chỉ lạnh lùng nói.

Thước Di nhìn Quản Tam Quốc liếc mắt một cái, không biết làm sao chạy nhanh hướng hần vén áo thi lễ, nói câu: “Không quấy rầy, thỉnh tiểu công tử nghỉ ngơi nhiều.” Rồi sau đó vội vàng đuổi theo cung chủ.

Khi nàng các nàng vừa rời đi, Quản Tam Quốc vừa mới phục hồi tinh thần được một chút đã lại suy sụp.

Xa xa còn nghe thấy.....

“Cung chủ, như thế nào liền như vậy đi rồi? còn Phồn Hoa lệnh.....”

“Ta đã biết.”

Nói đi là đi, đối mặt với vấn đề nghi vấn mà vẫn bình tĩnh, trầm ổn, còn phát hiện thể lực hần không thể chống đỡ thêm nữa...Hết thấy đều làm cho Quản Tam Quốc mê đắm đến thất điên bát đảo.

Hần quả thật là một mối, dù sao cũng vừa dạo một vòng Quỷ Môn quan trở về, hiện tại chỉ nói chuyện một lát cũng làm hao hết khí lực của hần.

Tiên nữ..... Hần trong cảm nhận tiên nữ.....

Mang theo nụ cười ngọt ngào, mỹ mãn, Quản Tam Quốc rất nhanh lại rơi vào mê man.

Phồn Hoa lệnh lại xuất hiện trên giang hồ, Diễm Quan Nhân quả thật cũng không kinh ngạc lắm.

Cung chủ tiên nhiệm, cũng là Mỗ Mỗ có ân trọng như núi với nàng trước khi qua đời đã nói nhiều chuyện cần chú ý, trong đó bao hàm cả chuyện này.

Quên đi, dù sao cũng là chuyện của nhiều năm trước, Mỗ Mỗ cũng chỉ nói sơ sơ, đại để là khi nàng gặp nàng tình cờ gặp được danh y của Hoắc gia, không biết thân phận nàng đã cứu nàng một mạng. Ngự Hoa cung có ơn sẽ trả, có thù tất báo, cho nên đã tặng Phồn Hoa lệnh.

Sự tình nói nghe đơn giản nhưng Diễm Quan Nhân biết có gì đó không thích hợp.

Có thể nói là lão nhân gia đâu không được sự hoài niệm, cũng có thể nói do sự thương cảm khó nén đã để lộ chút manh mối, hơn nữa lão nhân gia còn nói khi lệnh bài kia thực sự xuất hiện, hi vọng nàng có thể đi nhìn xem Hoắc đại phu có khỏe không...Rất khả nghi.

Còn đang hoài nghi, vị Hoắc đại nhân có được Phồn Hoa lệnh thực sự xuất hiện cũn không có yêu cầu gì quá đáng mà chỉ hi vọng Ngự Hoa cung phái người đi thu hồi lệnh bài, bởi vậy càng khẳng định ở giữa nhất định còn có chuyện gì đó.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Diễm Quan Nhân không biết có nên điều tra ẩn tình này hay không, tuy nhiên việc thu hồi Phồn Hoa lệnh thì vẫn phải làm, mà như vậy thì phải chọn người thực hiện...

Quan Nhân đi đi vào vết xe đổ của Mỗ Mỗ.

Tổ tông có quy củ của tổ tông, nhưng quy củ là do người định ra, có thể lập nên thì cũng có thể phá bỏ.

Người hiện tại là cung chủ, đừng đi quá giới hạn.

Thế giới bên ngoài rất lớn nha...Quan Nhân.

Diễm Quan Nhân vốn rất buồn ngủ đột nhiên tinh thần phấn chấn hẳn lên, cũng tỉnh táo quay đầu nhìn hướng hồ phía xa xa.

Ước chừng cách hồ khoảng mười lăm trượng có một khối đá lớn dùng để tạo cảnh, sau đá ẩn dấu ba người cũng là tính cách huỳnh dị ba nữ tử, nhưng thật ra lúc này đang đối với mao bảo tề mi lộng nhân viên khoa tay múa chân, liền chờ mong nó đừng quá nhiều sự trầm tư của cung chủ đại nhân.

Hồ nằm ở trung tâm của cốc, vị trí rất đẹp, giữa hồ còn có một tòa lương đình, bên ngoài cũng không có đường, cứ vậy mà tồn tại độc lập giữa hồ, mỗi khi gió thổi lại làm cho những cánh hoa muôn màu bay tán loạn.

Tiểu đình có phong cảnh thanh u này là nơi Diễm Quan Nhân hay đến nhất, giống như lúc này, nàng đang thoải mái dựa vào gối mềm, nhắm mắt tựa như dưỡng thần nhưng cũng chỉ là bộ dáng mà thôi.

Chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn như bạch ngọc không đổi sắc, nhàn nhạt hỏi “ chuyện gì?”

Dù không lớn tiếng nhưng thanh âm trong trẻo, lạnh lùng theo nội lực truyền ra cũng làm người nghe kinh sợ, làm thân hình ba người vừa đến cứng đờ.

Ba người đều tâm hoảng ý loạn, ai cũng muốn trốn tránh, người này đùn đẩy người kia, không muốn đối mặt với cung chủ đại nhân, mãi cho đến khi Diễm Quan Nhân lại “ ân?” một tiếng, người ở giữa liền bị hai người hai bên đẩy ra.

Kinh hãi vì bị đồng bạn bán đứng, càng ác liệt hơn là hai tên kia còn thấy chưa đủ an tâm mà còn lùi lại phía sau thêm một bước làm cho cô gái ở giữa chỉ có thể chấp nhận việc đối mặt với cung chủ đại nhân không giận mà uy, khí thế bức người kia.

“Cái kia.....” Không nội lực, chỉ có thể lớn tiếng nói “ Thước Di nói, Phồn Hoa lệnh xuất hiện, không biết cung chủ sẽ phân phó người nào xuất cốc đi thu hồi...”

Không có tiếng vang, một khắc khi Diễm Quan Nhân vung cổ tay lên, lụa mỏng theo gió bay lên như múa, chỉ thấy người trong đình cũng không mở mắt, vẫn giữ nguyên trạng thái cũ, chính là tư thái này càng tạo nên khí thế vương giả trời sinh.

“Việc này ta đều có định đoạt.”

Không nhiều lời, đáp án đã có.

Ba cô nương lại ta nhìn người, người xem ta, hai người ở hai bên vốn không nói nghĩa khí giờ chân múa tay loạn xạ, cô gái ở giữa thực sự sợ hãi, nhưng cố làm ra vẻ cứng rắn, không biết thế giới bên ngoài cốc thế nào, thật làm người ta lo lắng, bất an.

Chuyện tới nước này, nàng chỉ đành nuốt nước miếng, lớn mật hỏi lại “ cung chủ, có thể...có thể cho biết người sẽ đi thực hiện nhiệm vụ là ai? Giang hồ hiểm ác...không đúng, là vì chuyện xuất cốc liên quan đến sự tình trọng đại, bọn thuộc hạ muốn chuẩn bị trước để hoàn thành thật tốt...”

Đôi mắt đẹp khẽ mở, ánh mắt sắc bén đồng loạt quét qua ba người.

Rõ ràng cách một khoảng như vậy nhưng ánh mắt kia giống như lợi kiếm làm cho ba người không rét mà run.

Tiểu tuyết cầu bám lên vai chủ nhân, đối với ba người kêu xèo xèo hai tiếng nhưng là cười nhạo mấy người này rảnh rỗi sinh nông nổi, ăn rồi lại chơi, bây giờ sự tình trước mắt mới biết lo lắng.

“Hiện tại mới biết lo lắng mình học nghệ không tinh?”, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Đông, đông, đông!

Ba người đồng thời quỳ xuống, vẻ mặt cầu xin nhận sai: “Thuộc hạ biết sai rồi.”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người một hồi, sau mới lạnh giọng nói “đợi bốn tọa trở về, nếu còn lười biếng không học việc, tuyết không bỏ qua”

“Dạ”

Trả lời xong, nhện không được quay lại nhìn nhau.

Ý này nghĩa là gì?

Tiên, tiên, tiên nữ muốn đích thân xuất mã, cùng hần đi đến Đồng thành.

Tin tức này làm cho Quản Tam Quốc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ...

“Vất vả người.” Không cần thận lộ ra tình tư cô gái cũng là như vậy đối hần nói.

Quản Tam Quốc nhận được đồ thêu của nàng, nàng còn may cho hần quần áo mới... Trên thực tế đâu chỉ có việc thêu thùa, ngay cả ẩm thực, nấu ăn hần cũng có hiểu biết nhất định.

Tĩnh dưỡng ba ngày, hần cũng không phải không làm gì, chỉ nằm nghỉ ngơi mà thôi.

Phải biết rằng, hần là Quản Tam Quốc!

Liên bởi vì hần là Quản Tam Quốc, cho nên đối với Thêu Thêu, Thiện Nhi..nói hần thân thiết cũng tốt, mà khách sáo cho rằng tâm cơ thâm trầm cũng được, tóm lại mấy ngày qua toàn bộ Ngự Hoa cung hần đều khám phá hết.

Nói đến thực làm cho người ta cảm thán, vật đổi sau dời, Ngự Hoa cung nổi danh một thời mà nay số người còn lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cũng vì quá ít người, nên từ mười năm trước đã không ra ngoài mua sắm vật dụng lương thực, mà hoàn toàn tự cung tự cấp.

Không có khách đến, cũng không có người ra ngoài, chính vì thế mà Quản Tam Quốc suýt chút nữa bị chết cồng ở bên ngoài.

Về phần Thêu Thêu cùng Thiện Nhi, Tiểu Thọ...

Từ lúc cung chủ tiền nhiệm hơn mười năm trước đã tuyên bố từ nay về sau không ra ngoài mua sắm nguyên vật liệu nữa cũng đồng thời ra một mệnh lệnh khác: sau này cho dù là hoàng hà vỡ đê hay trường gian lũ lụt hoặc là nơi nào có thiên tai...Ngự Hoa cung cũng không nhận trẻ mồ côi về nữa.

Cũng vì vậy, ba nha hoàn xấp xỉ tuổi này là những đệ tử cuối cùng gia nhập Ngự Hoa cung.

Bởi vì từ năm, sáu tuổi đã vào cung, sau đó cũng không tiếp xúc với người bên ngoài, cho nên đối với vị khách đầu tiên trong suốt mười năm qua là Quản Tam Quốc, ba người cảm thấy rất tò mò.

Thân phận là khách quý, nên các nàng cũng không phòng bị nhiều, hơn nữa Quản Tam Quốc trời sinh có gương mặt trẻ con, bộ dáng lại dễ thân cận mà hần cũng luôn tỏ ra lễ độ làm cho các nàng rất nhanh đã nói đủ chuyện với hần, cũng bắt giặc bị hần tra ra đủ chuyện.

Dù sao cũng là thanh niên đầy hứa hẹn, lại hiệp nghĩa chính khí nên Quản Tam Quốc cảm thấy có chút áy náy.

Nhưng biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, vì tiên nữ của hần, vì giúp nàng giải trừ hết thảy, hần chỉ có thể tiếp tục làm chuyện trái lương tâm.

“Vì sao nói ta vất vả?”, hần vô tội hỏi.

“Do người lúc trước còn chưa thanh tỉnh cho nên không cảm giác được uy lực này”, Thêu Thêu nhỏ giọng nói “cung chủ chúng ta thực sự dọa người”

“Đúng vậy, mỗi lần gặp nàng, đều không thấy nói chuyện”, Thiện Nhi gật đầu phụ họa, còn bổ sung thêm “có khi cung chủ không cần nói chuyện, chỉ cần đảo ánh mắt qua là ta đã thấy sợ hãi”

“Hai người các người lần nào cũng hại ta”, Tiểu Thọ nghĩ đến chuyện hai ngày trước, tức giận nghiêng răng. Thêu Thêu làm bộ không nghe thấy, nói tiếp “người hiện tại muốn ở chung cùng cung chủ chúng ta, nàng là người lạnh lùng y như băng, đến lúc đó dọc theo đường đi có thể sẽ làm người khó chịu”

“Đúng vậy!” Thiện Nhi cũng xem vào “dọc đường đi, người nhất định là buồn chết”

“Các người đừng có lãng tránh vấn đề”, Tiểu Thọ không dễ dàng buông tha cho các nàng, tiếp tục truy vấn “vì sao lần nào cũng lôi ta ra làm kẻ chết thay?”

Quản Tam Quốc lại sợ đề tài hần muốn nghe bị Tiểu Thọ dời đi nên vội xen vào “cung chủ các người làm sao vậy? từng làm chuyện gì khiến cho các người sợ nàng như vậy?”

Vấn đề vừa đưa ra liền làm cho Tiểu Thọ không còn quan tâm đến chuyện của mình nữa, quay đầu nhìn hai tỷ muội, vẻ mặt thẳng thốt.

Từng làm cái gì?

Các nàng cố gắng nghĩ, cố gắng nhớ lại...

“thực ra là nàng chưa từng làm chuyện đáng sợ gì”, nhìn thấy các nàng hồi lâu cũng không có trả lời, Quản Tam Quốc tự kết luận “tất cả là do các người tự hù dọa mình, nghĩ nàng rất đáng sợ”

Lời này làm cho ba người đồng loạt phản ứng

“Tam Quốc đệ đệ, người không hiểu.”

“Đúng, tiểu hài tử như người tuyệt đối không hiểu được”

“Hoàn toàn đúng vậy! Cung chủ cũng không cần làm cái gì, nàng là cung chủ nha!”

Một câu Tam Quốc đệ đệ kia làm cho Quản Tam Quốc nhú mày.

Tuy rằng hành tẩu giang hồ nhiều năm, làm cho hần biết rõ tầm quan trọng của việc “điều thấp” cùng “giữ lại thực lực” nhưng đối với ba người trước mắt, hần chưa từng có ý giả trang.

Vì gương mặt trời sinh giống như trẻ con nên lần đầu gặp nhau, ba người này không thèm nghe hần giải thích, trực tiếp nhận định hần là thiếu niên không quá mười lăm, mười sáu tuổi.

Hần đã nói rõ hần không phải tiểu hài tử nhưng chẳng có ai tin, thậm chí ba người còn cười hần, chế giễu hần giả tính trẻ con thích phô trương thanh thế, hần có thể làm gì?

Vì có được tình cảm của tiên nữ, hết thảy đều là vì tiên nữ..Cho nên Quản Tam Quốc một lần nữa lại nhẫn nại.

“Ý tứ là, các người sợ nàng, bởi vì thân phận cung chủ của nàng mà thôi, không phải vì nàng thực sự đáng sợ”, Quản Tam Quốc phân tích hợp lý, làm bộ không nghe cái câu “Tam Quốc đệ đệ kia”

“Không! Là vì ‘Quả thật thực đáng sợ!’” Thiện Nhi vẫn ngoan cố.

“Nhưng các người căn bản không biết nàng.” Dừng một chút, Quản Tam Quốc cố ý nói xong: “Nói không chừng..... Các người ngay cả cung chủ rốt cuộc mấy tuổi cũng không biết.”

Ba đôi mắt đồng loạt liếc nhìn hần một cái, ra vẻ “sao lại không biết”, đồng thời cùng lên tiếng

“Bốn mươi lăm!”

“Sáu mươi bảy!”

“Năm mươi hai!”

Quản Tam Quốc nháy mắt há hốc mồm.

Ba người ba loại đáp án còn chưa nói, cái gì mà bốn mươi lăm sáu mươi bảy rồi lại năm mươi hai, là chuyện gì xảy ra?

Không chỉ Quản Tam Quốc choáng váng, ba người vừa lên tiếng cũng choáng váng, lại người nhìn ta, ta nhìn người, không hiểu vì sao đối phương lại đưa ra con số như vậy.

Trong lúc ba người còn đang hỗn loạn, Quản Tam Quốc rất tức thời dẫn đường hỏi “ bốn mươi lăm tuổi là như thế nào?”

“Ta đoán .” Thiện Nhi thành thật thừa nhận, lý do cũng rất đơn giản.“Bởi vì tuổi của Thước Di cũng cỡ đó”

Sau đó ánh mắt lại chuyển tới chỗ Tiểu Thọ đưa ra con số sáu mươi bảy

Tiểu Thọ đáp “ ta nghĩ, cung chủ tiền nhiệm qua đời năm chín mươi sáu tuổi mà cung chủ nghe nói là do lão nhân gia tự mình mang về, cho nên tính ra chắc cũng phải sáu mươi bảy tuổi”

Nghe vậy, Thêu Thêu nói:“Tiểu Thọ nói vậy làm ta cũng nhớ lại, hơn nữa dựa vào tuổi của Thước Di nên ta đoán nằng năm nay năm mươi hai tuổi”

Mỗi người đều có lý do để nhận định, nhưng vẫn có sơ hở rất lớn. Quản Tam Quốc không hiểu, Diễm Quan Nhân trẻ trung xinh đẹp, nhìn thế nào cũng không vượt quá hai mươi tuổi, làm sao ba người kia lại có suy luận thái quá như vậy?

“Các người cảm thấy, bộ dáng của cung chủ các người là người tới bốn mươi, năm mươi hay là sáu mươi tuổi sao?” Quản Tam Quốc thật muốn té xỉu.

Ba người lại người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt hoang mang, giống như là đột nhiên hiểu ra chuyện gì...

“Tam Quốc đệ đệ, người là tiểu hài tử cho nên không biết.” Thêu Thêu giải thích “ Ngự Hoa cung chúng ta có Tổ Tâm công độc môn, chỉ cần luyện đến trình độ nào đó thì sẽ cải lão hoàn đồng, vĩnh viễn trẻ trung”

“Tựa như tiền nhiệm cung chủ.” Thiện Nhi nêu ví dụ nói:“ lão nhân gia khi mất đi, ngoài trừ một đầu tóc bạc thì bộ dáng cũng không khác với chúng ta là mấy”

“Cho nên cung chủ tuyệt đối mới có thể là người bốn mươi, năm mươi hoặc sáu mươi hơn tuổi.” Tiểu Thọ hạ kết luận.

Lúc này, Quản Tam Quốc ngay cả nói đều nói không được .

4. Chương 4

“Luyện ái tựa như bão táp!”

Bạn tốt Doãn Thủy Hử đột nhiên đến đây thốt lên một câu như vậy, làm cho Quản Tam Quốc khẳng định hẳn bị ngốc.

“A?” Hắn chỉ có thể đáp lại như thế.

“Người không phải muốn hỏi vì sao ta đối với Thi Thi cô nương lại say mê như vậy sao?”, đưa tay cầm lấy bầu rượu, vẻ mặt của Doãn Thủy Hử lại rất bình tĩnh.

Mặt trăng trên trời so với bát mì thịt bò còn lớn hơn, Quản Tam Quốc cũng không lên tiếng.

Hắn quả thật là không rõ, ái mộ không được đối tượng đáp lại thế sao Thủy Hử vẫn cứ lưu luyến, si mê? Là có điểm nào để hắn sinh ra loại cảm tình này, làm cho hắn từ nay về sau say mê cuồng dại, nghĩa vô phản cố mà rơi vào vòng tình cảm?

“Tam Quốc, người có từng gặp qua có người vào ngày mùa hè, trong buổi trưa lại có bão táp mưa to?”, Doãn Thủy Hử vẫn ung dung nói

Vừa nghe thấy, Quản Tam Quốc đột nhiên hiểu được cảm giác Diễm Quan Nhân cho hắn.

Khi mới gặp nàng, cảm giác ban đầu cũng chính là mưa rền gió dữ.

Không có lý do gì, nói không nên lời, làm cho người ta không có sức chống cự, như mưa to làm cho toàn thân hắn ẩm ướt, làm cho trong mắt hắn, trong lòng hắn đều tràn đầy hình ảnh của nàng.

Tiên nữ, nàng quả thực là tiên nữ trong cảm nhận của hắn, nhưng...

“Tam Quốc, chuyện này thật ra cũng không phải không thể giải thích”, Doãn Thủy Hử rõ ràng đang ở trước mắt nhưng không biết tại sao thanh âm trở nên có chút mơ hồ.

Quản Tam Quốc hoang mang nhìn bạn tốt.

“VẬY NHƯ LÀ CẢM MẠO.” Doãn Thủy Hử đối hắn cười khê, cảm khái nói “bão táp qua đi, toàn thân ẩm ướt sẽ luôn làm người ta bị cảm mạo, nhưng qua một thời gian thì sẽ khỏe lại, giống như ta, thời gian qua đi không cần uống thuốc cũng hết, người cũng là...cũng là giống như vậy”

Trước mắt Doãn Thủy Hử là ai?

Không phải ảo giác, Quản Tam Quốc đột nhiên thấy trong lòng hoảng hốt khi không rõ lắm diện mạo của đối phương, mắt trắng thật to, ánh trắng chiếu sáng khắp nơi cũng không liên quan, bạn tốt trước mắt giống như bị bóng ma bao trùm, hiện tượng quỷ dị như vậy là người ta kinh sợ.

“Cho nên thương thế của người cũng tốt sao?”

Thanh âm phát ra từ người trước mắt nhưng không phải là thanh âm của người Quản Tam Quốc đã nghe rất quen, hắn xác định người trước mắt không phải là Doãn Thủy Hử, như vậy là ai?

Bóng đen đến gần hắn, Quản Tam Quốc theo bản năng lui từng bước, từng bước, lại từng bước...

“Này không phải rất tốt sao?” thanh âm từng bước tới gần, nghe trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với hắn “Doãn Thủy Hử mất một thời gian mới từ bỏ được sự si mê của mình, người thật ra rất thuận lợi, chỉ một vấn đề tuổi tác đã khiến người tỉnh mộng...”

Tấm màn đen ám ảnh giống như theo thanh âm tới gần mà tán đi, cho đến khi âm thanh gần ngay trước mắt, lộ ra gương mặt làm hắn tâm hồn hắn mơ mộng nhưng lúc này lại biến lớn đến kinh dị.

Quản Tam Quốc dù kiến thức rộng rãi, đối với gương mặt lớn hơn so với đầu người bình thường gấp năm lần cũng đổ rớt một ngụm khí lạnh, cả người bưng tỉnh.

Mộng!

Thì ra là mộng...vừa mới hiểu vừa rồi là ác mộng, còn chưa kịp thở lấy hơi lại đột nhiên phát hiện đầu người giống y như trong mộng xuất hiện trước mắt.

Trong đầu hắn xuất hiện một mảnh trống rỗng, nhịp tim đập lớn như là đánh trống trận, còn chưa phân rõ là thật hay là mơ.

Quản Tam Quốc không hề biết rằng vẻ mặt tràn đầy kinh hách, làn da trắng nõn phiếm hồng, ánh mắt trừng lớn mang theo một chút hoang mang ở trong mắt người khác lại cực kỳ đáng yêu.

Ngón tay ngọc trắng xanh có chút lạnh lạnh khê vuốt lên khuôn mặt còn chưa hoàn hồn của hắn, sau đó không chút do dự mà nhéo mạnh một cái, còn ác ý xoay xoay làm cho hắn không thể không hoàn hồn.

“Diễm, Diễm, Diễm..... Cung chủ?” Quản Tam Quốc cố gắng duy trì ngữ điệu bình tĩnh, làm như không có người nhéo mặt hắn...

“Chi!” Mỹ nhân không nói gì, nhưng tiểu tuyết cầu trên vai mỹ nhân thì lêu lêu một tiếng.

“Cái kia..... Cung chủ có việc gì xin cứ nói, nếu không xin đợi một chút”, Quản Tam Quốc cảm thấy lúc này không thích hợp để nói chuyện.

Nhìn thấy tuyệt thế giai nhân vẫn lạnh lùng như không tính đáp lời hắn, Quân Tam Quốc cố gắng cứu vãn tình thế “ ít nhất, thỉnh cung chủ trước hết bỏ mặt ta ra”

Bởi vì câu này, bàn tay đang nhéo hai má của Quân Tam Quốc cuối cùng cũng bỏ ra, đồng thời còn làm cho người ta ngoài ý muốn nghe được giai nhân lên tiếng “ người đang ngủ”

“Thực xin lỗi.” Quân Tam Quốc theo thói quen lên tiếng, lập tức giật mình, buồn bực chính mình.

“Người có biết như vậy sẽ dễ dàng bị mất mạng”, Diêm Quan Nhân lạnh lùng nói.

Quân Tam Quốc cũng biết tắm suối nước nóng nếu ngủ quên quả thật rất nguy hiểm, nếu là bình thường thì việc này nhất định không xảy ra, có thể thấy được lần này tổn thương do giá rét đã làm ảnh hưởng đến nguyên khí của hắn.

Nhưng lúc này cũng không phải là lúc chỉ chú ý đến việc tắm suối nước nóng.

Hắn cũng không có thói quen toàn thân trần trụi nói chuyện với người khác, cho dù thân mình ngâm trong nước người ta cũng không nhìn thấy được.

“Diêm cung chủ tìm ta, có chuyện gì quan trọng sao?”, đi thẳng vào trọng tâm, Quân Tam Quốc muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng chấm dứt tình trạng xấu hổ này.

Hắn tự nhận khí thế mười phần, lại hồn nhiên không biết gương mặt trẻ con phỉếm hồng của hắn hoàn toàn bán đứng hắn...Mà cho dù hắn biết cũng sẽ kiên quyết không thừa nhận khuôn mặt đỏ bừng cùng thân thể trần truồng của hắn có quan hệ gì, đó chẳng qua là do ngâm nước nóng, nhất định là như vậy.

Diêm Quan Nhân nghe hắn hỏi, cũng chỉ liếc nhìn một cái, sau đó làm như không nghe thấy mà rời đi.

Quân Tam Quốc ngẩn người.

Tình huống này là sao?

Sau khi mặc quần áo vào, Quân Tam Quốc mất một phen công phu mới tìm ra được tung tích của Diêm Quan Nhân. Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trong Ngự Hoa cung rộng lớn, hắn chỉ gặp được vài người, chỉ cần nghe hắn hỏi tới cung chủ địa vị cao quý thì các nàng đều có phản ứng giống nhau

“Hiện tại là thời gian cung chủ luyện công, tốt nhất đừng làm phiền nàng”

Sau khi cho hắn đáp án giống nhau như đúc, lại cùng tươi cười xin lỗi, sau đó tự động bỏ qua vấn đề của hắn, nói là có việc cần làm liền chạy đi.

Đương nhiên cũng không thực sự chạy đi, nhưng cái kiểu bỏ đi vội vàng kia đối với Quân Tam Quốc mà nói chẳng khác gì bỏ của chạy lấy người.

Dù vậy, cũng không làm khó được hắn.

Có cái gọi là núi không dời thì đường chuyển, đối với người cuối cùng gặp được, hắn liền đổi nội dung câu hỏi thành Diêm Quan Nhân ngày thường luyện công ở chỗ nào, đáp án cuối cùng như hắn muốn.

Cung chủ luyện công tại cái sân trống ở phía tây Ngự Hoa cung.

“Tam Quốc đệ đệ, người hỏi chỗ cung chủ luyện công để làm gì?”, Tiểu Thọ trả lời xong mới nghĩ tới vấn đề này.

Năng lực học tập, bắt chước của Quân Tam Quốc rất cao.

“Không có gì.” Hắn yên lặng rời đi, giống ý như phong cách của người ở Ngự Hoa cung, chỉ để lại mấy câu “ ta tính dành ít thời gian để luyện công cho nên thuận miệng hỏi thôi, không có chuyện gì quan trọng”

Đang đi về phía tây, Quân Tam Quốc đột nhiên dừng bước.

Sau khi biết được địa điểm, vui mừng qua đi Quân Tam Quốc giờ mới tự hỏi, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Tuy rằng vừa rồi ở suối nước nóng có xảy ra chuyện, nhưng cũng chỉ là chuyện không đầu không đuôi, nếu muốn nói thì đã sớm nói chứ đâu cần hấn chạy đến hỏi “ hắc, cung chủ, vừa rồi trong lúc ta còn lỏa thể, người rốt cuộc muốn nói với ta chuyện gì?”

Chỉ nghĩ tới, Quản Tam Quốc cũng thất cực kỳ vớ vẩn, nhin không được dùng sức xoa hai má của mình, một lần nữa tự động viên bản thân

Bình tĩnh một chút!

Đối phương là cung chủ của Ngự Hoa cung, còn có thể là tiền bối bốn mươi, năm mươi hoặc thậm chí là sáu, bảy mươi tuổi.

Mặc dù địa vị của tiên nữ trong cảm nhận của hấn vẫn vững như bàn thạch, nhưng Quản Tam Quốc cũng đủ lý trí để hiểu rằng mình đối với cung chủ không phải là loại tình cảm nam nữ mà chính là thưởng thức, chỉ là như vậy.

Đúng vậy! Chính là như vậy!

Đối phương là tiên nữ không nhiễm bụi trần, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, hấn đối với nàng chỉ là sự thưởng thức từ tận đáy lòng, cũng chỉ là như vậy, không có ý gì khác.

Quản Tam Quốc cố gắng ổn định tâm lý, cuối cùng cũng đi về phía tây.

Vốn là thanh niên say mê nghiên cứu võ học, tiến vào được Ngự Hoa cung lại đúng lúc cung chủ đang luyện công, nếu hấn không đến xem để mở rộng kiến thức thì mới chân chính là trong lòng có quỷ.

Vì muốn chứng minh nội tâm an tĩnh, chứng minh tâm tư hấn trong sáng, cũng đã vứt bỏ sự si tâm vọng tưởng không thích hợp, hấn đương nhiên phải đi chuyến này.

Nhưng không nghĩ tới..... trong sân không một bóng người.

Đang tính giả dờ vì lơ đãng mà đi tới nơi này, sau đó không cẩn thận mà nhìn xem một chút, nhưng kế hoạch của hấn hoàn toàn thay đổi, Quản Tam Quốc hồ nghi kiểm tra một lượt, đúng là không có người.

Người đâu?

“Chi!”

Âm thanh này Quản Tam Quốc cũng không xa lạ, là của tiểu tuyết cầu lúc nào cũng bám trên vai tiên nữ, nhưng âm thanh đây còn hình ảnh đâu?

Không lên tiếng, điểm mũi chân một cái, Quản Tam Quốc nhảy lên nóc ngôi nhà chứa vũ khí, đan được, nghe được âm thanh truyền tới từ hậu viện.

Không biết một cái nhìn này làm vận mệnh của hấn không thể quay đầu...

Một hồ một điều, mắt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn nhau, răng nanh lộ ra, giằng co...

Tình hình đang hết sức căng thẳng, nhưng nháy mắt, một bàn tay trắng nõn vung lên một cái, hai con vật kia đều bị nhắc lên.

Tiên nữ dung nhan vẫn lạnh lùng như trước nhưng ánh mắt cũng hơi thở đã bớt băng giá, đưa tay giáo huấn tiểu hồ ly một cái “ ăn cơm, đừng đùa”

Nàng đem tiểu hồ cầu đặt trước cái bát, còn tiểu tuyết cầu thông minh vội bám lấy cổ tay của chủ nhân, rồi theo đó mà trèo lên chỗ hõm vai của nàng, ngoan ngoãn ngồi ở đó.

An trí xong, Diễm Quan Nhân quay sang vỗ lên cái đầu nho nhỏ chỗ đầu vai kia, tức giận nói “ nếu nó lớn hơn một chút, liệu người có dám khiêu khích hay không?”

Mao bảo chi một tiếng, giống như ở kháng nghị.

Đối mặt với âm thanh kháng nghị này, Diễm Quan Nhân nhẹ nhàng nói “ nó còn nhỏ, cũng giống như đại cầu, nhị cầu, tiểu cầu, cùng nhau lớn lên, chỉ là đùa giỡn, không có lá gan ăn chúng nói”

Liền cho tiểu tuyết hồ lớn, tiểu tuyết hồ nhỏ một cây củ cải, còn tiểu tuyết hồ bé không lớn hơn so với củ cải bao nhiêu cũng đang nhào vô gặm củ cải.

Diễm Quan Nhân nhìn lại thấy tuyết hồ cục cứng cùng tuyết thổ cục cứng đều đang ăn cơm, hai sinh vật lông xù đứng ở hai bên, bộ sáng vô cùng khôi hài cũng rất đáng yêu.

Nhưng trong mắt Quân Tam Quốc người lẽ ra giờ này đang luyện công lại đứng ở đây nhìn mấy sinh vật kia ăn cơm mới thực sự đáng yêu, làm người ta mềm lòng.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, ai có thể tưởng tượng được bên dưới khuôn mặt lạnh lùng như băng kia lại là một trái tim ấm áp, biết yêu thương động vật?

Quân Tam Quốc thật cảm thấy hoa mắt tâm mê, cũng đột nhiên nhớ tới chuyện mới vừa rồi xảy ra ở suối nước nóng...

Nàng phát hiện hắc ngâm nước suối rồi ngủ mê là ngẫu nhiên hay nàng có chú ý đến động tĩnh của hắc, bởi vậy mới cố tình cảnh báo hắc tỉnh lại?

Nghĩ đến nàng có khả năng đem hắc để ở trong lòng mà chú ý, nội tâm của Quân Tam Quốc run sợ không thôi, lý trí có chút bài trừ.

Hương hoa theo gió bay tới, hang đông này quả thật kỳ tích độc nhất vô nhị do thiên nhiên tạo thành, rõ ràng bên ngoài là cuồng phong bạo tuyết mà trong hang động không khí lại ấm áp dễ chịu, hoa nở bốn mùa...

Diễm Quan Nhân một bên nhìn mấy sinh vật ăn cơm, một bên tự vận công luyện tâm pháp, làm cho đóa hoa vốn rụng xuống sẽ rơi xuống đất là múa xoay tròn trong không trung.

Mấy con thú ăn uống no đủ liền bắt đầu đùa giỡn, khi phát hiện ra hiện tượng kỳ lạ liền chạy đuổi theo bông hoa kia, chỉ có mao bảo vẫn bám trên vai chủ nhân, làm ra bộ dáng duy ngã độc tôn, coi thường nhóm tiểu thí hài ngây thơ chơi đùa.

Mấy con thú kia chạy tới chạy lui, quang cảnh rất thú vị, khuôn mặt xinh đẹp tuyết trần mang theo ý cười dung túng làm cho Quân Tam Quốc trên nóc nhà nhìn thấy, nội tâm như bốc lên ngọn lửa vô hình.

Cuối cùng, tơ bông cũng rơi xuống theo sự thu công của Diễm Quan Nhân, một hồ ba thổ cũng xếp hàng trước mặt nàng, giống như đang đợi nàng duyệt binh, hình ảnh ngọt ngào đó làm Quân Tam Quốc quên cả nín thở ngưng thần, không tự giác thở ra một hơi...

Chết!

Diễm Quan Nhân là cao thủ, liền quay đầu lại, nhìn thấy hắc.

Xấu hổ như vậy nên trong nháy mắt, Quân Tam Quốc không nghĩ ra đối sách để đối phó, chỉ thấy chân hơn run, lúc này là run thật, dù sao thì cũng mới dạo một vòng từ Quỷ Môn quan về nên khí lực chưa phục hồi hoàn toàn.

Đương nhiên từ nóc nhà lăn xuống thì là chuyện ngu xuẩn đến mức nào, nên Quân Tam Quốc cố gắng tránh né.

Nhưng có người đã ra tay sớm hơn hắc, khi hắc còn do dự, chưa có cơ hội bày ra năng lực ứng biến thì đôi bàn tay mềm mại của tiên nữ đã ở giữa không trung tiếp được hắc.

Thế giới trong nháy mắt này dường như đứng lại.

Quân Tam Quốc chỉ biết nhìn nàng, nhìn gương mặt lạnh băng tuyết trần như vô tình kia lại không do dự mà cứu người, thần thái còn rất chuyên chú, làm hoa mắt mê người như vậy...

Diễm Quan Nhân thuận lợi cứu được người, thấy Quân Tam Quốc gương mặt giống trẻ con còn mang theo một đôi mắt to sáng lại ngập nước nhìn nàng, làm nàng không tự giác mà quay sang nhìn mấy con thú kia.

Bị ánh mắt đánh giá của Quân Tam Quốc quấy rối, nàng hơi nhú mày.

Hắc rốt cuộc là làm sao vậy?

Người này, thật sự là cực kỳ giống như một con thú mới sinh, giống như vừa rời nòng ngoài ý muốn cứu được một thằng nhãi con...

Nhìn không được lại đánh giá, nhìn gần mới phát hiện tuy rằng gương mặt trẻ con, bộ tính cũng trẻ con cần được người ta bảo hộ nhưng thật ra hãn còn cao hơn nàng.

Như vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì hãn khiến người ta có cảm giác như vậy?

Là do lúc trước bị thương vì giá lạnh, làm cho thân hình suy yếu nên mới vậy sao?

Diễm Quan Nhân đưa tay nhéo hai gò má nhiễm hồng của hãn, một lần lại một lần

Đối với đôi bàn tay trắng nõn lỗ măng kia, Quân Tam Quốc trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn...

Tình huống này là sao?

Gương mặt cảm thấy hơi đau, hãn theo trực giác nắm lấy hai tay của nàng.

“Cái kia.....” Cố gắng làm bộ như lơ đãng kéo hạ tay nàng, nhưng lại luyến tiếc buông ra, hãn chỉ có thể ra vẻ không phát giác, vẻ mặt hảo vô tội nói: “Ta vốn là tướng cùng Diễm cung chủ lãnh giáo võ học của Ngự Hoa cung một chút, không ngờ lại nghe thấy âm thanh kỳ quái, nhất thời tò mò tìm coi là gì, không phải là cố tình rình coi, cho nên...cho nên...”

Diễm Quan Nhân giống như thực không phát hiện hành động của hãn khả nghi, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn hãn, thấy không có vẻ bệnh hoạn mà ngược lại còn trắng hồng đáng yêu, trong lòng cảm thấy vừa lòng.

Quân Tam Quốc thấy nàng không có tức giận hay phản ứng gì, liền đánh xà tỳ côn, tiếp tục vô sỉ ra vẻ vô tội hỏi “cung chủ vui vẻ như vậy, ở hậu viện còn nuôi dưỡng sủng vật?”

Khi Diễm Quan Nhân phi thân cứu người, mao bảo cũng rất thông minh mà bay lên chạc cây, đang kêu xèo xèo hai tiếng, tựa hồ như tức giận với hai từ sủng vật của hãn.

“Đó là do tình cờ nhặt được”, Diễm Quan Nhân nhìn mấy con thú trả lời “đội chúng lớn hơn một chút sẽ thả chúng về lại với núi rừng”

Không nghĩ dừng lại câu chuyện, Quân Tam Quốc liền nói tiếp “vậy khi cung chủ không có trong cung thì bọn chúng phải làm sao?”

Diễm Quan Nhân trầm mặc, coi như ở tự hỏi vấn đề này.

“Phồn Hoa lệnh dù sao cũng liên quan tới sự tình trọng đại, nếu cung chủ không phản đối, tại hạ hi vọng nhanh chóng cử người thực hiện”, Quân Tam Quốc nhắc nhở.

Kỳ thật trong lòng cả hai đều biết, mấy ngày nay trì hoãn là vì lo lắng thương thế của hãn không chịu nổi đường xa lận lội, nhưng hãn tỉnh dưỡng hai ngày thể lực cũng đã khôi phục bảy, tám phần, đến lúc đó nhất định có thể lên đường.

Như vậy.....mấy sinh vật mà nàng nuôi dưỡng này nên làm thế nào cho phải?

Quân Tam Quốc hợp lý phỏng đoán, trước mắt trong Ngự Hoa cung không có người nào biết được cung chủ vĩ đại của các nàng lại thu lưu mấy sinh vật nhỏ này.

Hành vi đáng yêu cũng không có ai biết.

Đáy lòng Quân Tam Quốc nổi lên cảm giác ngọt ngào, đặc biệt lúc này còn nhìn thấy vẻ mặt suy tư thật sự của nàng, hãn nhìn không được vụng trộm nhìn chỗ bàn tay hai người nắm lấy nhau.

Hãn cảm thấy không xong, tiên nữ lạnh lùng lại lộ ra bộ dáng suy tư, làm cho lý trí của hãn hoàn toàn bị đánh bại, hãn cảm thấy bốn mươi, năm mươi, thậm chí là sáu, bảy mươi tuổi cũng không là vấn đề.

Hãn là hết thuốc chữa rồi sao?

“Vấn đề này giao cho người.” Diễm Quan Nhân đột nhiên nói câu này.

Bởi vì này câu, ánh mắt của Quân Tam Quốc từ chỗ bàn tay hai người nắm lấy nhau lại chuyển sang gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của nàng.

“Trước khi xuất phát, người hãy nói với Thước Di là người nhặt được bọn chúng về đi”, gật gật đầu, Diễm Quan Nhân cho rằng phương án của nàng rất hoàn mỹ, tuy nhiên đang định đưa tay vỗ vai hấn để giao nhiệm vụ thì mới phát hiện bàn tay đang bị hấn nắm lấy.

Nhiu nhieu mày, dùng sức rút tay về, nàng lạnh lùng thốt “ đến lúc đó người nhờ các nàng thay người chăm sóc bọn chúng, đợi khi bọn chúng lớn hơn một chút thì thả chúng đi”

Cho dù Quân Tam Quốc trong lòng có chút mất mát, nhưng là sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhìn nàng ngồi xổm xuống chơi đùa với mấy sinh vật kia, hấn làm ra vẻ không có gì, cũng ngồi xuống cùng nàng, thuận tiện hỏi “Cung chủ sẽ không luyến tiếc sao?”

“Vì sao phải luyến tiếc?” Diễm Quan Nhân cảm thấy có chút không hiểu.

Mao bảo lại nhảy trở về trên vai chủ nhân, nhe răng trợn mắt với Quân Tam Quốc, ra sức thị uy.

Diễm Quan Nhân ôm mao bảo xuống, cũng không nhìn hấn một cái mà chỉ chăm chú vào mấy sinh vật kia, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng nói “ chúng nó vốn sống ở núi rừng, lớn lên thì tự nhiên nên trở về”

Ý tứ này là..... sao?

Vì cần xác nhận, Quân Tam Quốc cố ý hỏi: “Nhưng sau khi thả về lại núi rừng, tuyết hồ có thể sẽ ăn thịt tuyết thỏ, chẳng phải uống phí công nuôi dưỡng của cung chủ sao?”

“mạnh được yếu thua, đây là quy luật tự nhiên”, Diễm Quan Nhân nhìn hấn một cái, nghi hoặc không hiểu sao hấn lại đưa ra vấn đề kỳ quái như vậy “ ta nhiều nhất chỉ có thể hỗ trợ chúng nó trừ hàng, nhưng cuối cùng chúng nó vẫn phải dựa vào chính mình, quy luật sinh tồn nơi núi rừng không nên vì ta mà thay đổi”

Lạnh lùng thần nhiên, bộ dáng làm như vô tình không để ý nhưng Quân Tam Quốc phát hiện dù nàng có vẻ lạnh lùng, lại khó gần nhưng thật ra bọn họ là có hỏi thì có đáp.

Hấn lại phát hiện, nàng tuy lạnh lùng làm người ta cảm thấy khó gần nhưng thực tế là vì nàng không biết nên đối xử với mọi người thế nào, cho nên mới tạo ra vẻ lạnh lùng, xa cách.

“Cái kia.....” Cố gắng làm ra bộ dáng vô tội cùng tò mò nhất, Quân Tam Quốc hỏi “cung chủ có từng rời khỏi Ngự Hoa cung sao?”

Diễm Quan Nhân quay đầu nhìn hấn một cái.

Đôi mắt to sáng, bộ dáng vô tội, lại thêm tư thế ngồi giống như đại khuyến, làm Diễm Quan Nhân không tự giác mà vỗ lên đầu hấn hai cái.

Vỗ vỗ.

Quân Tam Quốc chỉ cảm thấy bị vỗ hai cái, sau đó không đáp lại mà bỏ đi.

Nàng cứ như vậy đi rồi.

Quân Tam Quốc biết, đây là Ngự Hoa cung, “không muốn trả lời là hình thức.

Nhưng, đã không ngăn cản được hấn.

Tuy rằng lúc này chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rời đi, nhưng chỉ cần hấn muốn, dù là nhất thời không muốn trả lời cũng không ngăn cản được hấn hiểu những gì nàng suy nghĩ trong lòng.

Chỉ cần hấn muốn thì việc hiểu biết nàng chỉ là chuyện sớm muộn.

Thật vậy, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

5. Chương 5

iễm Quan Nhân từ nhỏ đã bị dạy người ngu dốt mới tin tưởng kẻ khác. Đây là bài học, là kết luận Ngự Hoa cung có được sau khi đã trả một cái giá rất lớn.

Mấy trăm năm trước, có vài vị cao nhân đến nơi thế ngoại đào nguyên này ẩn cư rồi sáng lập nên Ngự Hoa cung, các vị nữ tổ tiên sợ nơi này thiếu người mà trở nên tịch mịch, nên hàng năm thường cứu vớt các bé gái mồ côi cha mẹ trong những kỳ thiên tai lũ lụt, đưa về Ngự Hoa cung nuôi dưỡng, cho các nàng một cuộc sống yên bình.

Đây là việc Ngự Hoa cung vẫn thường làm, cũng là tôn chỉ của môn phái, cũng vì vậy mà lực lượng của môn phái ngày càng lớn mạnh, không ngờ lại trở thành một giáo phái thần bí trong miệng người trên giang hồ, thậm chí còn nói quá lên, đánh giá Ngự Hoa cung là tà giáo.

Người của Ngự Hoa cung cũng biết việc Phồn Hoa lệnh xuất hiện đã bị thế gian đồn bậy, xuyên tạc nhưng họ hiểu lắm chân tướng cũng vì...

Phồn Hoa lệnh xuất hiện lần thứ nhất khi các phe phái trên giang hồ đang tranh giành đấu đá, cố đoạt ngôi vị võ lâm minh chủ nên tàn sát lẫn nhau, minh tranh ám đấu, giang hồ nổi lên một phen tinh phong huyết vũ làm cho dân chúng không được sống những ngày bình yên.

Lúc ấy, người có được Phồn Hoa lệnh là một vị đại hiệp nghĩa tâm, trong một lần Ngự Hoa cung cứu dân bị lũ lụt, chẳng những cứu được sáu người của Ngự Hoa cung bị rơi xuống nước, còn hỗ trợ một tay, thuận lợi cứu giúp hơn trăm mạng người thoát khỏi tai ương.

Tai nạn qua đi, sáu người của Ngự Hoa cung trở về cũng mang theo mười nữ hài tử, cung chủ lúc đó cảm động nghĩa cử của vị đại hiệp kia nên tặng cho Phồn Hoa lệnh. Mấy năm sau, vị đại hiệp kia muốn đoạt ngôi vị võ lâm minh chủ nên đưa ra Phồn Hoa lệnh, yêu cầu trợ giúp.

Giả chết rồi hồi sinh đây là một chiêu hiểm ác nhất.

Vì muốn cho dân chúng bình thường có thể sống bình an, cung chủ Ngự Hoa cung sau khi suy nghĩ, cân nhắc kỹ càng mới quyết định nhận lời, đem hết lực lượng tinh anh đi tiêu diệt các đối thủ đối đầu, thuận lợi đưa vị đại hiệp kia lên vị trí võ lâm minh chủ.

Sau đó, bởi vì vị đại hiệp kia cũng giữ lời hứa mà giữ cho giang hồ không còn sóng gió, hơn nữa các môn phái cũng cần thời gian nghỉ ngơi để lấy lại sức, cho nên dân chúng đã có cuộc sống an ổn trong hơn mười năm. Nhưng không ai biết rằng, lần đó Ngự Hoa cung dốc hết toàn lực đã bị hao binh tổn tướng rất nhiều...

Phồn Hoa lệnh xuất hiện lần thứ hai, lại là một lần tạo nên sát nghiệp.

Người có được Phồn Hoa lệnh là một vị đại phu y thuật tinh, đã truyền thụ y thuật cho Ngự Hoa cung, không biết tại sao nơi thành trấn hắc cư ngụ lại xuất hiện một loại bệnh kỳ quái, đầu tiên là người nổi lên những nốt đỏ, sốt cao, ho khan sau đó toàn thân thối rữa rồi chết, theo bệnh trạng có thể thấy được là ôn dịch rất nghiêm trọng.

Ngự Hoa cung nhận được thư của ân nhân, lúc đó cung chủ mang theo hai gã đại phu cùng tìm tới, ngoại trừ tình trạng bệnh nghiêm trọng không giống nhau thì trong thành trấn đó còn tràn ngập mùi thối thối rữa, không tìm thấy người nào trên người có những nốt đỏ.

Trong thành tràn ngập tiếng than khóc, mọi người đều biết không có cách cứu vãn bi kịch này, điều duy nhất bọn họ có thể làm là giúp người bệnh rút ngắn thời gian bị bệnh tật hành hạ đau đớn.

Cho nên theo chỉ thị của ân nhân, cung chủ lúc đó cùng hai người tùy tùng đã trong một đêm tiêu diệt toàn thành, trong đó bao gồm cả những đứa trẻ sơ sinh, súc vật...tất cả đều bị một phát chí mạng, làm cho người chết được giải thoát nhanh nhất, không chịu đau đớn.

Đây là nhiệm vụ khó chấp hành nhất từ trước đến giờ.

Nhưng tình thế lúc này không có lựa chọn khác, chỉ cần nghĩ tới bệnh dịch này sẽ lây lan, gây thêm thảm họa cho nhiều nơi khác thì bọn họ đều quyết tâm hơn.

Nhưng cũng không phải quang sát là tốt rồi.

Đại khai sát giới xong, còn phải phóng lửa thiêu hủy toàn bộ.

Cung chủ cùng thủ hạ ở trong phóng lửa thiêu cháy tất cả, bao gồm cả ba người bọn họ, như vậy mới có thể hoàn toàn ngăn chặn ôn dịch lây lan, không để lại hậu quả khó tưởng tượng được.

Lần thứ hai Phồn Hoa lệnh xuất hiện, đối chiếu với chuyện xưa cũ giang hồ truyền lư, chỉ chứng minh được một chuyện.

Lời đồn không thể chỉ cho trí giả, bởi vì không có cái loại người này tồn tại.

Hơn nữa, cung chủ tiền nhiệm hơn phân nửa cuộc đời đều dùng để điều tra những gian tế ẩn thân trong Ngự Hoa cung, còn phải đối phó với những tin đồn thất thiệt ở bên ngoài, tính dẫn giáo chúng đánh vào võ lâm, nhất thốn giang hồ.

Nhiều người trong giáo đau lòng.

Mặc kệ là gian tế an bài hay là thiếu kiên nhẫn nhưng dùng võ lực để nhất thống hồ thì những người này đều là những đứa nhỏ do các vị tiền nhân cực khổ cứu về.

Nhưng các nàng đều cô phụ ý tốt của Ngự Hoa cung.

Chuyện nhỏ thì là lợi dụng sự tin tưởng để đánh cắp bí mật của Ngự Hoa cung, làm cho các môn phái khác có cơ hội đả kích Ngự Hoa cung.

Nghiêm trọng hơn là làm tổn hại danh dự của Ngự Hoa cung, trên thực tế không phải tất cả mọi người đều muốn tiến vào trận tranh đấu của võ lâm..

Cuối cùng, còn chưa bị ảnh hưởng của cuộc võ lâm phân tranh thì những người trong giáo vì bất đồng ý kiến mà chém giết lẫn nhau.

Cái này giống như là “ đóng cửa dạy nhau”, nhưng lần “dạy” này đã để lại hậu quả quá lớn, tuy rằng kết cục đã tạm ổn, những kẻ vi phạm tôn chỉ của Ngự Hoa cung đều bị tiêu diệt nhưng Ngự Hoa cung cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Bị thương nặng nhất vẫn là lòng của chưong môn.

Cực khổ cứu bọn nhỏ trở về chẳng lẽ để cho bây giờ chúng chém giết nhau, máu chảy thành sông?

Từ đó, hoạt động cứu tế của Ngự Hoa cung ngày càng giảm đi, cuối cùng là hoàn toàn không cứu, để mặc cho dân chúng tự chống chọi.

Đến cuối cùng, có thể đi vào Ngự Hoa cung đều là ngoài ý muốn mà đến, là Diễm Quan Nhân.

Không ai ngờ, thời gian qua lâu như vậy, thanh danh của Ngự Hoa cung cũng lắng đọng lại nhưng trong cung vẫn còn một gian tế, một gia tế có tính nhẫn nại cực kỳ cao.

Người nọ thế nhưng có thể nhịn tới tới mười mấy năm vẫn không quên mục đích, cho tới khi trộm được tâm pháp của Ngự Hoa cung mới rời đi.

Vì tróc nã phần đồ này, mà cung chủ tiền nhiệm đã gặp Diễm Quan Nhân đang bị thả trôi theo dòng nước, được người đem về nuôi dưỡng. Đến khi trưởng thành thì tiếp nhận vị trí chung chủ, năm tháng dài lâu, nàng đã thuộc lòng lịch sử của Ngự Hoa cung từ hưng thịnh tới suy tàn.

Nàng rất rõ ràng người ngu dốt mới có thể tin tưởng kẻ khác.

Cho nên trước khi Phồn Hoa lệnh lần thứ ba xuất hiện, nàng chưa từng nghĩ tới phải đích thân xuất hiện.

Nói cách khác, cung chủ đại nhân chưa từng rời khỏi Ngự Hoa cung, đây quả thật là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nếu hỏi nàng cảm tưởng hoặc ấn tượng –

Không khác, nàng cảm thấy âm ỹ.

Nhân gian thật đúng là có đủ âm ỹ !

Quản Tam Quốc rất nhanh liền phát hiện Diễm Quan Nhân dừng lại.

Đây là chuyện xảy ra trước khi bọn họ vào chợ chọn ngựa, không cần quan sát nhiều mới phát hiện ra, bởi vì nàng thực sự dừng bước.

“Cái kia..... Cung..... Diễm, Diễm cô nương?” trên gương mặt giống trẻ con của đại nam nhân có chút ngượng ngùng.

Diễm Quan Nhân nhìn về phía hắn, cách cái khăn che mặt làm người ta không đoán được suy nghĩ thật nhưng có thể đoán cũng biết được nghi vấn của nàng.

“Xuất môn ra ngoài, để tránh những phiền toái không cần thiết, cho nên dọc đường đi ta sẽ gọi người là Diễm cô nương, hi vọng Diễm cô nương có thể thứ lỗi”, gần tới giờ xuất phát, Quân Tam Quốc mới nhớ tới vấn đề xưng hô.

Diễm Quan Nhân cũng không phải là người quá cầu nệ tiểu tiết, hiểu ý của hắn nên gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Giải quyết xong chuyện xưng hô thì lại đến vấn đề chính “ có cái gì không đúng sao?”

Diễm Quan Nhân lại nhìn về phía chợ ồn ào náo nhiệt kia, một lát mới dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chất vấn “ nhân gian đều âm ỹ như vậy sao?”

Quân Tam Quốc trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn.

Hoài nghi của hắn đã được chứng minh là đúng, tiên nữ đúng là luôn ở bên trong thế ngoại đào nguyên, chưa từng rời khỏi Ngự Hoa cung, cũng không tiếp xúc với dân chúng bình thường khác.

Cảm giác...thật đáng yêu.

Nàng thế nhưng dùng từ nhân gian để hình dung cuộc sống đời thường. Nàng quanh năm sống nơi tiên cảnh như Ngự Hoa cung, hồng trần thế tục không vướng bận, cho nên cảnh sinh hoạt bình thường với nàng đều thành nhân gian.

Mỉm cười ái muội, Quân Tam Quốc giải thích “đây là chợ phiên, cho nên mới có nhiều người, mới náo nhiệt một chút, cũng không phải ngày nào cũng như vậy”

“Người sao biết được?”, Diễm Quan Nhân cảm thấy hồ nghi.

Quân Tam Quốc không giấu giếm nàng, chi tiết nói:“Hôm qua chúng ta đến nơi trấn nhỏ thì sắc trời đã tối muộn, không thể tới kịp nơi chọn mua ngựa, đành phải tìm khách sạn để tá túc, ta lúc đó có hỏi thăm chưởng quầy, hắn nói ngày hôm nay có chợ phiên ở vùng ngoại ô”

Nghĩ nghĩ một lát, Quân Tam Quốc đề nghị “ hay là người về khách sạn chờ ta, đợi ta chọn mua xong sẽ quay về tìm người?”

Thấy nàng không trả lời mà vẫn suy tư, hắn lại nói “ ngày đó xuống núi, vì lo lắng cho thương thế của ta nên Diễm cô nương cố ý đi chậm lại, ta rất cảm kích, cho nên việc chọn mua ngựa này chỉ là chuyện nhỏ, ta tự lo là được, huông chi...”

Dừng một chút, Quân Tam Quốc nhỏ giọng nói “ trên núi không được bằng phẳng, Diễm cô nương chắc chưa từng cỡi ngựa phải không?”

Không muốn nàng cảm thấy khó xử hay xấu hổ, Quân Tam Quốc lại nhanh chóng trình bày kế hoạch của hắn “ ta nghĩ qua, ở ngoài trừ mua ngựa còn có thể mua được xe, có thể sử dụng xe thay cho đi bộ, như vậy đi đến Đồng thành cũng đỡ vất vả hơn”

Diễm Quan Nhân chú ý tới , cuối cùng hắn đem vấn đề đổ lỗi cho chính mình.

Nhưng trong lòng đều biết rất rõ, thương thế của hắn đã tốt hơn nhiều, chỉ cần hắn không vận động mạnh, không làm cái chuyện quyết đấu sinh tử gì đó thì dù có hao tổn chân khí nhưng cũng không có trở ngại lớn, ít nhất là đi bộ sẽ không thành vấn đề.

Chân chính vấn đề là nàng không biết cỡi ngựa.

Nhưng hắn vì muốn giữ danh dự cho nàng, lại nhận hết lỗi về mình, cảm giác này, đối với Diễm Quan Nhân mà nói, thật là kỳ diệu.

“Diễm cô nương không quen, nên việc mua bán cứ giao cho ta là được rồi”, Quản Tam Quốc ôn hòa cười, còn dặn dò “ người về khác sạn trước, chờ ta...”

“Không cần.” Diễm Quan Nhân cự tuyệt , âm thanh lạnh lùng nói:“cùng nhau đi đi.”

“Nhưng...”,Quản Tam Quốc thực ngoài ý muốn, lời ra đến miệng lại dừng lại.

“Sao?”, Diễm Quan Nhân cũng không thích cái kiểu muốn nói lại thôi.

Có chút do dự, cuối cùng Quản Tam Quốc hàm súc nói:“Diễm cô nương thính giác so với người bình thường chắc là tốt hơn nhiều”

Người tập võ, ngũ giác luôn nổi trội hơn người bình thường, công lực càng cao, sự khác biệt càng lớn.

Tuy rằng hần chưa có cơ hội cùng nàng lãnh giáo so chiêu để biết được thực lực của nàng, nhưng dọc đường từ trên núi xuống, thấy nàng không nhìn phong tuyết, trước sau vẫn đi theo bên cạnh hần, dừng ở trên tuyết mà ẩn một chung hình đồng, nội lực thâm hậu làm người ta kinh sợ.

Này nếu hơn nữa.....

“Diễm cô nương vốn quen ở chỗ thanh u, chưa bao giờ gặp qua trường hợp như hôm nay, khắp nơi là tiếng rao hàng, tiếng súc vật kêu, sợ khi tiếp xúc sẽ có cảm giác khó chịu”, Quản Tam Quốc phân tích tỉ mỉ.

Diễm Quan Nhân chưa từng nghĩ đến hần lại tỉ mỉ đến vậy, lúc này có chút ngoài ý muốn.

Nhưng cho dù có đúng như lời hần nói, trong chợ âm ỹ, náo nhiệt sẽ làm nàng khó chịu, nàng cũng không muốn nghe theo đề nghị của hần.

Nàng cho tới bây giờ không phải là người chưa đánh đã thua.

Bởi vì không thích ứng, nàng càng muốn tiếp xúc cho đến khi thích ứng.

Nhưng nàng vẫn ghi nhớ sự tỉ mỉ cùng thái độ tôn trọng nàng của hần.

“Đi thôi.” Nàng nói.

“Thật sự muốn đi?”

Diễm Quan Nhân chỉ thấy đại nam hài trước mắt lộ vẻ chần chờ, sau đó...sau đó tay đưa về phía nàng...

Cách cái khăn che mặt, nàng trừng mắt nhìn bàn tay nàng đang bị người nắm lấy...

“Trong chợ rất nhiều người, như vậy mới không bị lạc”

Hần đỏ mặt, ánh mắt có chút xấu hổ lảng tránh ánh mắt nàng, vẻ mặt e lệ làm cho nàng cảm thấy thú vị.

Tâm tình phiền muộn bỗng dưng tốt lên một chút, ánh mắt lại nhìn về phía âm thanh náo nhiệt kia...

Không phải là cái chợ thôi sao!

Cung chủ đại nhân tư thái cao quý giống như nữ vương, ngẩng đầu đi tới

Sự thật chứng minh, so với làng xóm náo nhiệt có khí người, thần miếu ở vùng rừng núi hoang vắng vừa bình lại hoang toàn cũng làm cho cung chủ Ngự Hoa cung một võ học cao ngất cảm thấy tương đối tự tại.

Quả thật, tất cả nhìn thấy trong mắt đều có thể dùng từ rách nát để hình dung, khắp nơi giăng đầy mạng nhện nhưng ít ra nửa đêm không có chó hoang gọi bầy, mèo hoang động tình cũng không có tiếng đứa nhỏ khóc nỉ non, tiếng vợ chồng cãi nhau...

Trừ bỏ tiếng mưa rơi ở ngoài, còn lại thật im lặng.

Hơn nữa, thực vừa vặn tại vùng rừng núi hoang vắng lúc này lại đổ mưa, còn có yêu cầu gì nữa.

Trên thực tế, dọc theo đường đi đều có hần chuẩn bị chu đáo làm cho nàng tránh được rất nhiều phiền toái, cái cũng không cần làm, chỉ cần đi theo hần, tùy ý hần thu xếp, mọi chuyện đều rất tốt.

Diễm Quan Nhân hiểu được thế giới bên ngoài rất khác biệt, nhưng nghe thấy so với trực tiếp cảm nhận lại là hai chuyện khác nhau.

May mắn có hần ở bên cạnh, nàng mới bình yên quan sát cuộc sống dân gian, không cần tự mình đi khảo nghiệm những kiến thức biết được qua sách vở, lời đồn so với thực tế rất khác nhau, cũng không cần để ý tới chuyện mặt mũi.

Hần chính là đang giúp nàng, có lẽ nàng nên mở miệng nói lời cảm tạ..

Hần là thật thật chính đang giúp nàng đại ân, có lẽ nàng nên muốn mở miệng nói lời cảm tạ...

Trong thế giới của nàng trước giờ không cần làm chuyện này, bây giờ dù rất muốn nói lời cảm tạ, nàng cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cho nên chỉ có thể lẳng lặng tùy ý hần an bài hết thấy.

Tựa như như bây giờ, lẳng lặng nhìn hần đốt lên đồng lửa, lại không biết từ chỗ nào lấy ra con gà đặt lên lửa mà nướng.

Diễm Quan Nhân kỳ thật không cố ý quan sát, chính là dọc theo đường đi, mặc kệ là thành phố lớn hay thôn trấn nhỏ, ăn ngủ nơi hoang dã hay đụt mưa trong miếu nhỏ, nàng không thể không phát hiện ra một chuyện.

Y hần xử lý sự tình đâu vào đấy, cẩn thận, tỉ mỉ, thể hiện năng lực xử lý mọi việc thật xuất sắc, làm cho người ta cảm thấy hoài nghi, bộ dáng đại nam hài kia có phải là bộ dáng thật sự?

“Người mấy tuổi?”

Câu hỏi đột ngột vang lên, cho dù dọc đường đi dùng hết tâm cơ hầu hạ nàng, Quản Tam Quốc cũng không dự đoán được nàng lúc này lại có tâm trí hỏi tới vấn đề này.

Tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng đây là lần đầu tiên tiên nữ chủ động nói chuyện, nếu hần không nắm chắc cơ hội chẳng phải là uống mấy năm lần lộn trên giang hồ.

“Diễm cô nương sao đột nhiên hỏi tới việc này?”, đôi mắt to sáng như ánh sao nhìn nàng, lúc này Quản Tam Quốc đã luyện được ánh mắt vô tội thập phần thành thạo, có thể nói là vận dụng tự nhiên.

“Không thể hỏi?” Diễm Quan Nhân hỏi ngược lại.

“Cũng không phải, chỉ là có chút ngoài ý muốn.” Sờ sờ cái mũi, Quản Tam Quốc vẽ mặt ngại ngùng “ta năm nay hai mươi sáu tuổi”

Diễm Quan Nhân nhìn hần.

Cũng không ra tiếng, ánh mắt vẫn trong trẻo, lạnh lùng nhưng thực ra là nàng giật mình.

Nàng là thật cảm thấy ngoài ý muốn nha!

Trong đầu không tự chủ được liên hiện lên những ấn tượng có liên quan đến hần, gương mặt trẻ con, bộ dáng luôn thẹn thùng, ngại ngùng...Mỗi khi nhìn nàng, trên khuôn mặt trắng nõn lại ửng đỏ, đôi lông mi thật dài chớp chớp, đôi mắt to tròn ngập nước, tràn đầy vẻ vô tội, như là không biết nên nhìn đi đâu...

Làm sao một người hai mươi sáu tuổi lại có bộ dáng như vậy?

“Trước kia ở Ngự Hoa cung, ta có nói với nhóm Thêu Thêu cô nương đừng xem ta là tiểu hài tử nhưng không có ai chịu tin”, như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, Quản Tam Quốc hơi lộ ra sắc buồn rầu, còn thở dài “dung mạo trời sinh, ta cũng không có biện pháp”

Ngay cả bộ dáng buồn rầu cũng giống tiểu hài tử đang hờn dỗi nha

Nhưng, Diễm Quan Nhân lại nhìn không được gật gật đầu.

Quả thật là tướng mạo do trời sinh, hần không thể nào lựa chọn cũng không có quyền lựa chọn.

“Vậy còn Diễm cô nương?”, ra vẻ tùy ý, Quản Tam Quốc hỏi “nghe nói Ngự Hoa cung có công pháp đặc thù, có thể giữ mãi nét thanh xuân, người ta đoá Diễm cô nương có lẽ đã năm, sáu hoặc bảy chục tuổi...”

“Năm, sáu, bảy chục tuổi?”, con số này làm Diễm Quan Nhân nhú mày.

“ân, những người khác đoán vậy, không biết...”

“Hai mươi hai.” Diễm Quan Nhân lạnh lùng quăng ra con số.

Lúc này, người sững sốt lại là Quản Tam Quốc.

Hắn, hắn, hắn..... Hắn chưa từng nghĩ tới đáp án như vậy.

Coi như thần trí của hắn không rõ cũng tốt, nói diên cũng được nhưng hắn đã quyết định cho dù nàng bao nhiêu tuổi, sáu, bảy chục tuổi cũng được, dù sao nàng nhìn cũng không giống.

Đối với hắn mà nói, nàng trước mắt mới là chân thật tồn tại, biểu tình lạnh lùng, không hiểu nhân tình thế sự nhưng lại giống đứa trẻ ngây thơ lại có chút ngây ngô của nàng mới làm cho hắn trầm luân, không thể kiềm chế được tình cảm, cho nên tuổi tác không phải là vấn đề.

Lại không dự đoán được chỉ hỏi băng quơ một chút thế nhưng lại biết được tuổi thật của nàng, so với hắn còn nhỏ hơn.

Biết được đáp án ngoài mong đợi, Quản Tam Quốc không biết nên kinh ngạc hay là vui mừng, duy nhất một điều có thể xác định là hắn dù có chết cũng không lùi, không có khả năng buông tay.

Nhưng, chính là tình thế bất buộc, liền có vấn đề lớn.

Nhiệm vụ của hắn là đưa nàng thuận lợi đến gặp Hoắc thúc thúc để thu hồi Phồn Hoa lệnh, nhưng sau khi nhiệm vụ hoàn thành thì sao?

Một khi nhiệm vụ hoàn thành, nếu không có lý do có đủ sức thuyết phục nàng, hắn không thể giữ nàng ở lại, tiếp tục nước ấm nấu ếch, làm cho nàng động tình với hắn.

Vấn đề này, sau khi rời khỏi Ngự Hoa cung hắn đã bắt đầu suy nghĩ nhưng vẫn chưa tìm ra cách giải quyết.

Mà hiện tại, cho dù hắn cố ý đi chậm lại nhưng dù chậm thế nào thì chậm nhất là một ngày rưỡi nữa cũng sẽ về đến Đồng thành.

Đến lúc đó, một khi gặp được Hoắc thúc thúc thì nhiệm vụ của hắn và nàng hoàn thành, hắn nên làm cái gì bây giờ?

“Có vấn đề?” Diễm Quan Nhân lạnh lùng hỏi, hoàn toàn hiểu lầm biểu tình của hắn.

Quản Tam Quốc hoàn hồn, hiểu rằng sự thất thần của mình đã làm người ta hiểu lầm hắn nghi ngờ tuổi của nàng, vội vàng đáp “Không! Không có, không thành vấn đề, ta chỉ là..... Chính là.....”

“Thoạt nhìn không giống?” nhẹ nhàng, có chút lạnh lùng thản nhiên nhưng nghe kỹ như có mùi thuốc súng.

Quản Tam Quốc băng tuyết thông minh, tuy rằng thật là cao hứng thấy nàng bắt đầu có chút cảm xúc cùng phản ứng như người bình thường, nhưng hắn không thể hiện ra ngoài mà còn bày ra một bộ dạng vô tội

“tất nhiên là không phải”, tiếp theo cẩn thận trả lời “ta chỉ nghĩ tới vì sao các nàng lại gạt ta? Ta vốn cũng không tin người sáu, bảy mươi tuổi nhưng các nàng lại nói có nội công tâm pháp đặc thù, làm cho người của Ngự Hoa cung luôn tươi trẻ...”

“Là thật.” Diễm Quan Nhân xác nhận nói.

“A?” Quản Tam Quốc ngẩn người.

Cái gì là thật ?

Ngũ, lục, bảy mươi tuổi là thật?

Nhưng chính nàng vừa rồi nói nàng hai mươi hai tuổi, sao giờ lại thay đổi?

Này rốt cuộc sao lại thế này?

6. Chương 6

Làm sao có thể tạo thành một người ngây thơ cùng đáng yêu như thế?

Thì ra, Ngự Hoa cung đúng là có tâm pháp độc môn có thể duy trì nét thanh xuân, mà nàng cũng đúng là hai mươi hai tuổi, tất cả đều là sự thật.

Mỗi ngày một chút.

Mỗi ngày phát hiện một chuyện, mỗi ngày hiểu nàng thêm một chút, sự say mê của Quân Tam Quốc đối với nàng càng nhiều hơn, không thể kiềm chế được mà càng ngày càng sâu đậm.

Cũng là bởi vì như vậy, hắn bắt đầu cảm thấy lo âu.....

Nếu không có biện pháp giải quyết tốt, đợi khi nàng gặp Hoắc thúc thúc, cầm lệnh bài tiêu sái rời đi thì hắn phải làm sao bây giờ?

Nhìn thấy ngôi chùa Hoắc thúc thúc tá túc ở ngay trước mắt, hắn làm sao có thể không lo âu?

Diêm Quan Nhân đột nhiên dừng bước.

“A”, Quân Tam Quốc cũng dừng lại theo, không rõ lắm.

Diêm Quan Nhân nhìn hắn, khuôn mặt vẫn giấu sau dấu lạp (là cái nón có khăn che phủ xuống tới cổ vẫn hay thấy trong phim ý), hỏi “ người làm sao vậy?”

Đôi lông mi thật dài chớp chớp, rồi lại chớp chớp, cổ dấu sự kinh ngạc, sau đó mới trấn tĩnh hỏi lại “ sao lại hỏi như vậy?”

Có lẽ nàng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, vì sao chuyện “ đặt tay đề phòng trong chợ đông người sẽ bị lạc”, mấy ngày nay lại biến thành hai người lúc nào cũng nắm tay cùng đi, mà nàng vẫn chưa phát hiện sự kỳ lạ, tùy ý để loại sự tình này phát sinh?

Sự chuyển biến vô thanh vô thức lại tự nhiên như vậy, tự nhiên đến mức nàng còn không phát hiện ra điểm đáng ngờ, cho nên hiện tại lực chú ý đều tập trung ở lòng bàn tay ẩm ướt và có chút lạnh của hắn...

“Người thực khẩn trương?” Nàng hỏi, ngắn gọn lại thẳng thắn.

Bởi vì vấn đề này, Quân Tam Quốc nhìn tay hai người nắm lấy nhau, nghĩ mình có chút thủ đoạn, khuôn mặt tuần tú lại nhìn không được mà ửng hồng.

Cũng không phải có ý định khi dễ hay chiếm tiện nghi của nàng, mà dọc đường đi, thấy nàng thường đưa tay lên vai, nơi tiểu tuyết cầu thường ngày vẫn bám vào nhưng lần này vì đi xa nên hành trang đều rất hạn chế, tiểu tuyết cầu cũng phải để lại ở Ngự Hoa cung...Tuy rằng nàng cố gắng che dấu, không thể hiện cảm xúc đặc biệt gì nhưng mỗi khi nàng rảnh tay, lại nhớ tới tiểu tuyết cầu mà vẻ mặt thất thần một lát.

Hắn không muốn nàng tiếp tục có tâm trạng như vậy, nên hắn thường lấy cớ đưa nàng đi tìm hiểu cuộc sống dân gian, mà luôn dẫn nàng đến các thành trấn náo nhiệt...

Tiếp theo lại lấy cớ không muốn hai người bị thất lạc nên lúc nào cũng nắm tay nàng, không cho nàng có cơ hội suy nghĩ chuyện khác, như thế vừa tạo thành thói quen mới cho nàng, vừa để nàng không vì nhớ tới tiểu tuyết cầu mà lộ ra bộ dáng thất thần.

Quân Tam Quốc tự nhận xuất phát điểm là có ý tốt, tất cả đều là suy nghĩ cho nàng nhưng không thể phủ nhận hắn cũng nhờ vậy mà đạt được ý đồ riêng..Hắn rất thích cảm giác hai người nắm tay, cũng sống vai đi bên nhau.

Nhưng nước có thể đẩy thuyền thì cũng có thể lật thuyền.

Tuy rằng thích cảm giác nhiệt độ cơ thể hai người giao nhau, nhưng cũng vì vậy mà sự lo âu của hắn đã không giấu được nàng.

“Cũng không phải vậy”, hắn trả lời.

Mỹ nhân vô động vô tĩnh.

Mặc dù cách cái khăn che mặt, Quân Tam Quốc cũng biết nàng đang chờ đáp án của hắn, biểu tình vẫn lạnh lùng xa cách như trước nhưng thực ra chỉ là thói quen còn chưa thay đổi được...Hắn vẫn có chút buồn bực, vẻ hồn nhiên, có chút ngây ngô lại đáng yêu khiến người ta muốn ăn một ngụm như thế nào lại không có người phát hiện?

“Cái kia..... Ta chỉ là nghĩ...”, cho dù đã nguy trang vẻ mặt vô tội, da mặt lại dày nhưng Quân Tam Quốc vẫn cảm thấy khó nói.

Nhưng suy nghĩ lại, nếu chút nữa cũng phải đối mặt chỉ bằng bây giờ tham khảo ý tứ một chút cũng tốt.

“Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Diễm cô nương sẽ nhanh chóng trở về phải không?”, tai vách mạch rừng, Quân Tam Quốc cẩn thận không dùng đến ba từ Ngự Hoa cung.

“Có việc?”

“Ta là muốn...Diễm cô nương quanh năm đều ở trên núi, có rất nhiều chuyện chỉ dựa vào sách vở và truyền miệng mới biết thì cũng không phải là cách tốt, khó có được lần này ra ngoài, có lẽ nên tận dụng thời gian thêm một chút...”

“Àn.”

“Ta có thể tận tình đóng vai trò chủ nhà..A”, đột nhiên dừng lại, Quân Tam Quốc còn đang tìm cách thuyết phục thì phát hiện một tiếng ân vừa rồi của nàng biểu đạt ý tứ...

“Làm phiền.” Diễm Quan Nhân lại nói

Này, này, này..... Đây là đáp ứng rồi?

Như vậy rõ ràng?

Quân Tam Quốc lộ ra biểu tình si ngốc, lúc này một trận gió núi vừa tới, theo bóng cây chớp lên, trên chạc cây vang lên tiếng động nhỏ, Diễm Quan Nhân vung tay áo bay lên, nhẹ nhàng phiêu dật giống như cả người hòa cùng thiên nhiên làm một.

Âm thanh rất nhỏ dường như không tồn tại đáng tiếc lại không gạt được hai người.

Có người.

Một, hai, ba, bốn, tổng cộng bốn người.

Ngưng thần, Diễm Quan Nhân chuẩn bị đại khai sát giới...

“Là người một nhà!”

Trước khi nàng động thủ, Quân Tam Quốc vội la lên, đồng thời hai tay cũng vung lên, nắm lấy tay nàng, ngăn lại.

Bá, bá, bá mấy tiếng rất nhỏ vang lên, cơ hồ là xác nhận lời nói của Quân Tam Quốc, bốn gã nam tử liền xuất hiện, đến bên cạnh hai người...

“Tam Quốc! Người cuối cùng đã trở lại!” Hồn nhiên không biết chính mình vừa thoát khỏi Quỷ Môn quan, người nọ còn ha ha cười.

“Xú tiểu tử, người lần này rốt cuộc đi nơi nào? đi cũng thật lâu làm cho lão môn chủ lo lắng người gặp chuyện không may đã tính triệu tập người để đi tìm người, kết quả hỏi thế nào cũng không người nào biết người đi chỗ nào”, người bên cạnh cũng nói.

“Không có việc gì, trên đường có chút việc trì hoãn, vất vả mọi người.” Quân Tam Quốc tươi cười đáp lại.

Bốn người vừa tới đều là tiêu sư trong Cảnh Quan tiêu cục, được Quân Tam Quốc nhờ cậy trong thời gian hắn rời khỏi Đồng thành thì âm thầm canh giữ gần chùa, đảm bảo cho cuộc sống của Hoắc thúc thúc không bị quấy rầy.

Không có người biết, vì sao đột nhiên muốn bảo vệ một lão nhân thanh tu nơi cửa Phật?

Nhưng nếu Quần Tam Quốc đã mở miệng, bọn họ sẽ thực hiện, nhưng không ngờ nhiệm vụ này lại kéo dài nhiều ngày như vậy, mà bọn họ đến nay vẫn không biết rốt cuộc nguyên nhân là thế nào.

Nhưng trong tiêu cục luôn có quy củ, nếu Quần Tam Quốc chưa nói ra, bọn họ tự nhiên cũng không hỏi nhiều, thấy hần bình an trở về, xác định nhiệm vụ bảo vệ đã hoàn thành, sau khi hàn huyên vài câu lại hướng ánh mắt tò mò về phía nữ tử mặc áo trắng bên cạnh hần...

“Diễm cô nương là bằng hữu ta mới kết giao”, Quần Tam Quốc giới thiệu.

Bằng hữu?!

Chỉ như vậy?

Bốn tiêu sư nhìn hai người nắm tay nhau, người từng trải trên mặt không giấu được vẻ ái muội còn đồng thanh “nga” một tiếng dài.

Quần Tam Quốc đỏ mặt, làm bộ không phát hiện bốn người kia có vẻ ái muội, vẻ mặt như muốn nói đáng đánh đòn, quay sang giới thiệu với Diễm Quan Nhân “đây là các vị đại ca trong tiêu cục ta nhờ đến đây bảo vệ”

Rồi quay sang bốn người nói “người này không có việc gì, ta tiếp nhận đi”

Bốn gã tiêu sư trải đời đi rồi nhưng trước khi đi còn nháy mắt đầy vẻ ái muội với Quần Tam Quốc, làm cho hần đỏ mặt thật lâu không thể mất đi, còn về phía Diễm Quan Nhân...

“Bọn họ gọi tên của ngươi”, nàng đột nhiên lên tiếng.

“Đúng vậy, đều đã quen biết lâu ngày, hơn nữa còn có hai người có thể nói là nhìn ta lớn lên”, Quần Tam Quốc nắm tay nàng đi vào trong chùa.

Nhưng Diễm Quan Nhân nhớ tới mới vừa rồi hần giới thiệu nàng với những người khác.

Hần nói nàng là bằng hữu của hần..

“Về sau gọi tên của ta đi”, nàng nói.

Quần Tam Quốc dừng bước, khuôn mặt trẻ con trắng nõn có chút sừng sốt, ngây ngốc.

“Có vấn đề sao?”, câu hỏi mang theo sự nguy hiểm, cho thấy Diễm Quan Nhân không đồng ý đáp án phản đối.

Không có lý do gì mà mọi người quen biết hần đều có thể gọi thẳng tên hần, mà nàng là bằng hữu của hần lại chỉ có thể gọi nhau là Diễm cô nương, Quần thiếu hiệp...Nói tới chuyện xưng hô thì cho tới bây giờ nàng vẫn là nói trống không, cũng chưa từng gọi hần một tiếng Quần thiếu hiệp.

Nhưng đối với Diễm Quan Nhân mà nói, không có cơ hội kêu là một chuyện, nhưng thân là bằng hữu lại không bằng với những người quen biết kia lại là chuyện khác.

Rốt cuộc là thua cái gì, kỳ thật nàng cũng không có khái niệm cụ thể, chỉ đơn giản là cảm giác.

Giống như tiểu tuyết cầu do nàng một tay nuôi lớn, nếu ngày nào đó đột nhiên vứt bỏ chủ nhân là nàng, bám lên đầu vai kẻ khác, nàng nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Cho hèn hiện tại nàng cũng chính là khó chịu.

Mà Quần Tam Quốc không làm nàng thất vọng.

Chỉ thấy hần sau một lát tim đập mạnh và loạn nhịp, liền dùng sức lắc đầu, mãnh liệt biểu đạt rằng đối với hần không thành vấn đề.

Sự nhiệt tình của hần làm cho khó chịu của nàng giảm đi nhiều...

“Quan, Quan Nhân.” Da mặt trắng nõn lại ửng hồng, hần gọi nàng.

Không có chuyện gì, nhưng Quần Tam Quốc luôn là người tích cực nên đương nhiên gọi thử hai tiếng để nàng thích ứng với sự thay đổi này.

Nhìn hấn cầm lấy tay nàng, mặt ửng đỏ, bộ dáng có vẻ xấu hổ làm tâm tình Diễm Quan Nhân lại tốt hơn một ít.

Tay trái vươn lên, thực tự nhiên vỗ nhẹ lên đầu hấn hai cái

“Đi thôi.” Nàng nói.

Nhiệm vụ chưa hoàn thành, tay trong tay, hai người cùng nhau giải quyết đi.

Hoắc Anh Kì, người làm cho Mỗ Mỗ luôn nhớ tới, còn dặn dò tìm hấn để xem hấn hiện như thế nào. Diễm Quan Nhân luôn thắc mắc không biết hấn là người như thế nào lại để lại ấn tượng sâu sắc với Mỗ Mỗ như thế, làm Mỗ Mỗ nhớ mãi không quên như thế?

Mà nay, người nọ ngay tại trước mắt.....

“Thúc, ta đã trở về.”

Nghe Quần Tam Quốc kêu to, người đang tưới nước ở vườn rau sau viện ngừng lại, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra...

Người nọ, thân hình cao gầy, có vài phần cốt cách tiên phụ, bộ dáng thoát nhìn khoảng năm, sáu mươi tuổi, không khó tưởng tượng lúc trẻ cũng rất tuấn tú, phong độ, là thanh niên tài tuấn hiếm có, nếu không biết trước sẽ không thể nghĩ được người trước mặt đã gần tám mươi tuổi.

Ánh mắt lão nhân chỉ nhìn thoáng qua Quần Tam Quốc rồi chăm chú nhìn Diễm Quan Nhân đến thất thần

“Thanh Linh?”

Diễm Quan Nhân phát hiện lão nhân khẽ run khi kêu tên người này, thanh âm không lớn nhưng nàng nghe rất rõ và cũng không có nghe lầm.

Đó là khuê danh của Mỗ Mỗ, sao người này lại biết?

“Thúc?” Quần Tam Quốc cũng phát hiện lão nhân kích động cùng thất thần.

Tuy rằng lão nhân đã ẩn cư nhiều năm trong chùa nhưng vì Hoắc Tây Du rất thân thiết với vị trưởng bối này, chỉ cần khi hấn đi thăm thì nhóm Quần Tam Quốc nếu nhàn rỗi không có việc gì làm thì cũng sẽ đi cùng, cho nên cũng không xa lạ gì với Hoắc thúc thúc.

Cho tới nay ấn tượng đối với Hoắc thúc thúc chính là người không màng danh lợi, chỉ thích cuộc sống bình thần, hơn nữa lại nhiều năm ẩn cư ở chùa nên có cảm giác cũng là người tu đạo. Nếu lúc này không tận mắt nhìn thấy, thật không thể nghĩ người thanh tâm quả dục, tưởng như sắp trở thành tiên, thành phật lại xuất hiện cảm xúc như vậy.

Quần Tam Quốc mặc dù không rõ nhưng lại tò mò, nên thay mặt giới thiệu “ vị này là cung chủ đương nhiệm của Ngự Hoa cung, Diễm Quan Nhân. Quan Nhân đây là Hoắc thúc thúc, người muốn trả lệnh bài về với chủ nhân”

“Cung chủ đương nhiệm?”, Hoắc Anh Kì nghe những lời này, hoài nghi nhìn thân ảnh yếu đuối trước mắt rồi lại đắm chìm trong suy tư của mình, một hồi lâu cũng không thấy hồi thần.

Diễm Quan Nhân cảm thấy khác thường, người trước mặt tuy nhìn nàng nhưng cũng không phải là đang nhìn nàng, nàng lập tức tháo khăn che mặt ra.

Thất vọng tràn trề...không phải nàng. Mặc dù ăn mặc rất giống, mặc dù phong thái cũng giống nhưng không phải là người trong trí nhớ của hấn...Người nọ, bộ dáng thanh nhã, tuy có chút khí chất lạnh lùng, xa cách nhưng tuyệt diệu tú lệ, cũng khiến người ta không muốn xa cách...

Hoắc Anh Kì dấu không được vẻ thất vọng, nhin không được hỏi “ Thanh Linh nàng đâu?”

“Mỗ Mỗ đã tạ thế”, Diễm Quan Nhân đáp.

Đã...đã chết sao?

“Thúc?” Quần Tam Quốc tiến lên đỡ lấy lão nhân đang lão đảo sắp té.

“Không có việc gì.” Hoắc Anh Kỳ ổn định cước bộ, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh nói “ta không việc gì”

Tuy rằng khi quyết định trả lại Phồn Hoa lệnh cũng có nghĩ tới khả năng này nhưng giờ phút này thật sự đổi mặt, mới biết được chân tướng khác xa tưởng tượng tới mức làm người ta đau lòng.

Hắn hi vọng người đến lấy lại lệnh bài có thể mang đến tin tức nàng vẫn khỏe mạnh, như là “nàng đang trải qua cuộc sống thanh nhàn ở một nơi yên tĩnh”...Dù sao hắn tuổi tác cũng đã cao, nếu không nghĩ cách thì cả đời này chỉ sợ không còn cơ hội biết đến tin tức của nàng.

Lại không nghĩ rằng..... Hắn còn chưa có chết, nàng đã đi trước một bước..

Năm mươi năm chờ đợi khổ sở, cuối cùng nhận được sự thật đau lòng, chua xót...

“Thức?” Quản Tam Quốc mặt lộ vẻ lo lắng, lão nhân nhìn có vẻ rất tuyệt vọng.

Hoắc Anh Kỳ vỗ vỗ bàn tay của hắn, tỏ vẻ không thành vấn đề, tiện đà chấn chỉnh lại tinh thần hướng Diễm Quan Nhân hỏi “Nàng mấy năm qua...tốt không?”

Đôi mi thanh tú nhú lại, Diễm Quan Nhân suy tư về cái gọi là “mấy năm nay”, cùng “tốt không?”

Trong trí nhớ, nàng chưa từng thấy Mỗ Mỗ rời khỏi Ngự Hoa cung, nàng không xác định lão nhân này hỏi mấy năm nay là chỉ những năm gần đây hay tính từ khi hai người xa cách?

Có trời mới biết lần cuối hai người gặp nhau là khi nào?

Rồi cuộc sống như thế nào thì được cho là tốt?

“nàng không tốt sao?”, Hoắc Anh Kỳ hiểu lầm sự trầm mặc kia.

“Tẩu hỏa nhập ma hai lần.” Diễm Quan Nhân trả lời, nghĩ nghĩ một chút lại bổ sung “hai lần đều làm cho gân cốt của nàng bị co rút lại, khi phát bệnh toàn thân đau tới tận xương tủy, chịu đựng đến hai ba năm mới dần dần thích ứng được, như vậy cũng không phải là tốt gì”

Giọng nói của nàng bình thản, Hoắc Anh Kỳ nghe được đều rất kinh hãi.

Tẩu hỏa nhập ma, lại tới hai lần, điều này sao có thể xảy ra?

“Như vậy thật sự không có việc gì sao?” ngay cả Quản Tam Quốc cũng nghe há hốc mồm.

Diễm Quan Nhân phiêu hần liếc mắt một cái:“Không có việc gì.”

Thấy hắn vẻ mặt hoài nghi, nàng mới nói:“Cho dù là hai lần tẩu hỏa nhập ma cũng là chuyện cách đây mười năm, tuy rằng vài năm sau thân hình Mỗ Mỗ giống như tiểu hài đồng mà mái tóc thì lại bạc trắng, nhưng cái đau đến tận xương tủy thì cũng giảm đi nhiều”

Chuyện mười năm trước?

“Vậy nàng mấy năm nay...?”, Hoắc Anh Kỳ do dự.

Hắn thực quan tâm, rất muốn biết tất cả tin tức của người nọ, hi vọng nàng tốt nhưng lại sợ sự thật khác xa so với tưởng tượng mà nếu thật sự không tốt, hắn cũng không có cơ hội bù đắp hay chia sẻ.

Như vậy, hắn nên hỏi sao?

“Trước khi qua đời, Mỗ Mỗ đều khỏe mạnh, còn nói nếu có cơ hội thu hồi lệnh bài thì muốn ta đặc biệt xem Hoắc đại phu có tốt không?” Diễm Quan Nhân nói rõ.

Lão nhân gần tám mươi tuổi nghe mấy câu này cảm xúc lại trào dâng, hốc mắt chợt đỏ.

Thì ra nàng vẫn còn nghĩ về hắn....còn nghĩ về hắn...

Đủ, như vậy cũng như vậy đủ rồi.....

“Thức?” người ngu ngốc như thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái, hướng chi lại là Quản Tam Quốc nhảy bèn, thông minh...

“Không có việc gì, đã không có việc gì” Hoắc Anh Kỳ cố gắng phục hồi tinh thần, lau nước mắt, sau đó hướng hai người nói “ đi thôi, việc này cũng nên chấm dứt, để cho lệnh bài trở về nơi vốn thuộc về nó đi”

Nghe vậy, Diễm Quan Nhân không lập tức đuổi theo lão nhân mà đứng tại chỗ, vươn tay ra...

Cũng không có làm cho nàng chờ đợi lâu lắm, trên thực tế, cơ hồ không phải chờ đợi.

Bởi vì nháy mắt tiếp theo, Quân Tam Quốc đã bước đến bên cạnh nàng, chẳng những một tay nắm tay nàng mà tay còn lại còn cầm lấy mũ sa cho nàng, rồi hai người cùng sóng bước đi theo lão nhân.

Động tác liền lạc lưu loát, không có cố ý mà hai người cũng không cần lên tiếng lại ăn ý với nhau vô cùng.

Hoắc Anh Kỳ đem hết thảy lưu lại trong mắt, trong lòng cảm thấy hơi đau.

Trước kia, hắn cũng từng như vậy, dùng hết tâm cơ chỉ mong có thể nắm tay người nọ.

Hai người từng đi dạo chơi, ngắm hoa hoặc là bước chậm trong mưa hoặc là cùng ngắm trăng...

Từng, hắn đã từng nghĩ đến hết thảy nước chảy thành sông, nhưng cuối cùng...

Ánh mắt nhìn từ tay hai người nắm chặt nhau lại di chuyển đến gương mặt có nét trẻ con của đại nam hài, bị lão nhân nhìn chăm chú, Quân Tam Quốc có chút xấu hổ, biết rằng ý tứ của mình bị xem thấu.

Dùng hết tâm cơ, dùng hết phương thức như là mạng nhện muốn chặt chẽ vây khốn nàng, ý đồ rõ ràng như vậy, người bình thường đều thấy được, chỉ có nhân vật chính nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng kỳ thực lại là đứa nhỏ hồn nhiên, ngây thơ kia là không hề biết.

“Đứa nhỏ, ngươi có biết người đang làm cái gì sao?” Hoắc Anh Kỳ lên tiếng, vẻ mặt ưu sắc.

Quân Tam Quốc gật gật đầu, vẻ mặt ngượng ngùng.

“Ta biết người cùng Tây Du đều là nhân trung long phượng, muốn cái gì liền có được cái đó, nhưng chuyện này...”, Hoắc Anh Kỳ dừng một chút, cuối cùng lại thở dài “ ta khuyên người nên dừng lại đi”

“Thức?” Quân Tam Quốc kinh ngạc, không hiểu vì sao nói ra như vậy.

Diễm Quan Nhân không rõ cho nên nghiêm mặt xem hai người đối đáp.

Hoắc Anh Kỳ chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên biết được nhiều tin tức, cố nhân đã chết, trong lòng rất thống khổ lại thấy hai người trẻ tuổi trước mắt sắp đi vào vết xe đổ của hắn, nên trong lòng càng ưu tư, hỗn loạn...

“Ta đi lấy lệnh bài”, quay đầu, hắn đi vào nội thất.

Quân Tam Quốc nắm tay Diễm Quan Nhân đuổi theo, nhìn lão nhân đi như trốn vào nội thất liền đoán rằng đã có chuyện gì đó xảy ra.

Một lát đi sau.....

“Tam, Tam Quốc!” Đột nhiên, nội thất truyền đến tràn đầy kinh hoàng kêu to.

Đã xảy ra chuyện?

Quân Tam Quốc không kịp nghĩ lại, cùng Diễm Quan Nhân vội đi vào nội thất, chỉ thấy Hoắc thúc thúc trong tay cầm một hộp gỗ lớn màu đen, vẻ mặt kinh ngạc, hoảng hốt...

Đối mặt Quân Tam Quốc nghi vấn, Hoắc Anh Kỳ vẻ mặt xám trắng, đưa cái hộp trống rỗng trong tay về phía hắn, khó khăn nói

“Phồn Hoa lệnh không thấy !”

7. Chương 7

Phồn Hoa hiện thể, sinh linh huyết phệ.

Không thể nghi ngờ, chuyện này hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, Quản Tam Quốc quyết định thật nhanh, trước hết phải ổn định cảm xúc bối rối.

Đương nhiên người bối rối nhất chính là người mất của, hai tháng trước khi hắn quyết định trả lệnh bài lại cho chủ cũ, Phồn Hoa lệnh vẫn còn hoàn hảo nằm trong hộp gỗ, hắn cũng trông coi cẩn thận, không lý do gì mà hai tháng sau lại biến mất không chút tăm hơi.

Về phần người tới thu hồi lệnh bài...vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, bình tĩnh như trước, thật làm cho Quản Tam Quốc tâm dâng thần trí, tất nhiên là trước mặt mọi người hắn che giấu rất tốt, vẫn duy trì hình tượng thành khẩn lại đáng giá tin cậy.

Tóm lại, chuyện rất nghiêm trọng nhưng mọi việc còn chưa rõ ràng, Quản Tam Quốc nghĩ trước hết cần ổn định cảm xúc của mọi người, làm cho Hoắc thúc thúc tuổi tác đã cao tin tưởng không có việc gì, hết thấy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, không đến mức lại hoảng sợ đến kinh hoàng.

Quản Tam Quốc thật cao hứng hắn đã nghĩ như vậy.

Càng làm cho hắn thấy may mắn vô cùng là mấy ngày sau quả thật sóng yên gió lặng, chứng minh lời hắn nói không sai, lão nhân gia quả thật đã thả lỏng tinh thần, tin tưởng mọi việc đều có thể khống chế được.

Ba ngày sau, lão nhân thân thể khỏe mạnh, cường tráng lại trong lúc ngủ mà rời đi thế gian.

Không có dấu hiệu hắn bị giết, Hoắc thúc thúc là tự nhiên mà chết.

Nói thế nào thì cũng đã gần tám mươi tuổi, nhưng sự việc xảy ra đột ngột làm cho người ta cũng không kịp trở tay, sinh mệnh không thể đoán trước được lại làm cho người ta thương cảm. Đột ngột lại hỗn loạn nhưng điều duy nhất làm người ta cảm thấy an ủi là người chết thần thái rất an tường, nhưng là không mang theo tiếc nuối gì mà rời đi.

Hắn là..... Là không có tiếc nuối sao?

Sau khi dò thám tình hình biết được thúc thúc mang theo tình cảm trong lòng suốt năm mươi năm, Quản Tam Quốc không kiềm được sự cảm động, không tự chủ mà tưởng tượng đến cảnh hai người gặp lại nhau ở thế giới bên kia.

Kỳ thật hắn cũng không phải rất kinh ngạc chuyện Hoắc thúc thúc và cung chủ tiền nhiệm của Ngự Hoa cung có một đoạn tình bí mật.

Dù sao hắn luôn giỏi quan sát ngôn sắc, từ lúc Hoắc thúc thúc nói về cung chủ tiền nhiệm, phản ứng cùng cảm xúc kỳ lạ đã làm cho hắn cảm thấy khác thường.

Sau hắn thừa dịp Diễm Quan Nhân đi theo bằng hữu mới là Thượng San ra ngoài dạo chơi, một mình hắn liền đến chỗ thúc thúc ở, dò la tin tức, tìm hiểu sự tình.

Vì yêu quý tiểu bối này, không muốn hắn đau khổ giống mình nên Hoắc thúc thúc đã nói hết những chuyện chôn dấu trong lòng suốt năm mươi năm qua, mọi chuyện đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng, lệnh bài có liên quan đến tình cảm của hai vị trưởng bối.

“Nếu yêu nhau, vì sao không ở cùng nhau?” ngay lập tức vấn đề được đưa ra.

Quyền thế?

Danh lợi?

Cung chủ tiền nhiệm không thể dứt bỏ được địa vị của mình?

“Thanh Linh lớn hơn ta mười tuổi”, lão nhân nói thế.

Quản Tam Quốc không thể tin.

Nhớ lại lúc ban đầu, hần còn hiểu lầm Diễm Quan Nhân có lẽ là bốn, năm thậm chí là sáu, bảy chục tuổi nhưng tình cảm vẫn không thay đổi, hoàn toàn không xem đó là vấn đề.

Dù sao Ngự Hoa cung cũng có tâm pháp độc môn, có thể duy trì nét thanh xuân, nhìn sẽ không có sự chênh lệch nào, mặc cho ai cũng sẽ không biết được thực tế hai người tuổi tác cách xa nhau, vậy thì sao lại phát sinh vấn đề?

“Chỉ vì vấn đề tuổi tác?”, Quần Tam Quốc bắt đầu dao động, nghĩ rằng các vị trưởng bối tình cảm cũng không sâu đậm cho lắm.

“Không, đương nhiên không phải vì chuyện hơn nhau mấy tuổi, tuy rằng Thanh Linh cũng từng để ý nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Cho nên?

Quần Tam Quốc suy đoán rất nhiều đáp án, nhưng từ lời của lão nhân, hần thất thần, đứng lên rồi cuối cùng là há hốc mồm.

Bởi vì hần hoàn toàn không đoán được vấn đề lại vì Ngự Hoa cung muốn đạt thành võ công đệ nhất...

“Uy.” Kim Bình xao xao mặt bàn, thực không khách khí nói thẳng “Huynh đệ, người thất thần.”

“Thật có lỗi, mới nói đến chỗ nào rồi?”, ngồi đối diện hần, Quần Tam Quốc cũng không che lấp sự thất thố, xoa xoa hai gò má, thậm chí dùng sức vỗ vài cái, muốn tỉnh thần lại mà không nghĩ đông nghĩ tây.

Kim Bình thở dài, thần ngôn nói: “Ta thực lo lắng cho người.”

“Vì sao?” Quần Tam Quốc mặt lộ vẻ ngạc nhiên, bật cười nói: “Ta có cái gì phải lo lắng? hết thấy đều nắm giữ trong lòng bàn tay”

“Cũng không có.” Kim Bình mắt trợn trắng mà chống đỡ, thực không khách khí phủ định cách nói của hần.

“Người muốn thói quen.” Doãn Thủy Hử đi đến, trên tay mang theo hai vò rượu, tự tìm chỗ ngồi xuống, rồi nói “ người ngày từ nhỏ tới giờ đều là như vậy, cho dù trời có sập xuống cũng coi như là không có gì”

Kim Bình vốn nhú mày, định tỏ vẻ “ hiện tại lửa đã cháy tới lông mày, cũng không phải là thời điểm tập trung trong thư phòng hần để uống rượu”, nhưng nghĩ lại..

Quần Tam Quốc hiện tại gặp phải chuyện phiền toái liên quan tới Phồn Hoa lệnh, ngay cả nên làm gì, xử lý ra sao còn không rõ, lúc này sự việc là diễn biến bất ngờ, bởi vì võ lâm mình chủ đã phát ra anh hùng thiếp, nói muốn thương thảo việc Phồn Hoa lệnh hiện thế, đề phòng xảy ra hậu quả khó lường.

Chỉ cần là Phồn Hoa lệnh cũng đã đủ phiền toái, giải quyết thế nào còn chưa có kết quả, còn gặp hạn trên tình trường, yêu phải một người không nên yêu...

Cho nên, Kim Bình không thể không thừa nhận, Doãn Thủy Hử mang hai vò rượu đến thật đúng lúc.

Doãn Thủy Hử cực kỳ hiểu ý, gật gật đầu với Kim Bình “ hần cần, người biết mà”

“Các người nói chuyện thật khoa trương, Quần Tam Quốc bật cười nhưng khi Doãn Thủy Hử khui vò rượu, rồi đưa cho hần một vò, hần liền đưa tay ra lấy, còn không tự giác mà há mồm uống một ngụm to.

“Mới vừa nói đến chỗ nào rồi?” Doãn Thủy Hử truy vấn tiến độ.

“Ta phái người tra qua, kia tiểu sa di vốn vẫn hầu hạn Hoắc thúc thúc trước đó vài ngày để thư lại rồi rồi đi, nói muốn hoàn tục, nghĩ rằng hần nhớ nhà nên không truy cứu nhưng đứa nhỏ này đến nay vẫn chưa về nhà”, Kim Bình nói ra kết quả điều tra mới nhất.

Quần Tam Quốc lại há mồm uống một ngụm rượu, thừa nhận ánh mắt đồng tình của hai huynh đệ.

Không có người muốn suy nghĩ theo phương diện kia, nhưng sự tình lại làm cho người ta không thể không nghĩ như vậy: trong Cảnh Quan tiêu cục có nội gián, Quần Tam Quốc hần nhìn người không rõ, đã có vài tên tâm phúc bắt nhân bắt nghĩa phản bội hần.

Sự tình thập phần rõ ràng.

Gần đây, hẳn vì không muốn kinh động người khác cho nên phái bốn gã tiêu sư giỏi võ của Cảnh Quân tiêu cục đến âm thầm bảo hộ Hoắc thúc thúc, cuối cùng lại vô thanh vô thức biến mất.

Hơn nữa, sự tình như thế nào Cảnh Quân tiêu cục còn chưa rõ, võ lâm minh chủ đã phát anh hùng thiếp, lúc này Cảnh Quân tiêu cục cùng những người khác mới biết chuyện về Phồn Hoa lệnh.

Việc này, nếu không phải là có nội gián thì còn có nguyên nhân khác sao?

“Người nói xem trong bốn người kia, người nào có vấn đề?”, Doãn Thủy Hử phá vỡ sự trầm mặc.

“Có lẽ là hợp mưu, cũng không hẳn là không thể xảy ra”, Kim Bình đưa ra giả thuyết

Kỳ thật trong lòng hai người đều hiểu rõ, cho dù là cá nhân hay là tập thể phản bội, thì chính người thân tín của mình làm việc này, đối với người trọng bằng hữu, nói nghĩa khí như Quân Tam Quốc là một chuyện rất khó chịu.

“Nhưng cũng không cần bi quan như vậy”, Doãn Thủy Hử lạc quan nói “ta nhớ rõ Tam Quốc có nói qua, vị cung chủ mỹ nhân kia đối với việc này cũng không sốt ruột, có lẽ là không có chuyện gì, chỉ do chúng ta nóng lòng nên nghĩ sự việc rất nghiêm trọng”

Kim Bình vẫn cảm thấy có thể tránh được phiền toái là tốt nhất, liền phụ họa “nhìn nàng ôn hòa, còn nói người bận tâm, có lẽ nàng đã sớm có phương pháp đối phó hoặc có thể việc nhanh chóng bắt được nội gián, buộc hẳn giao ra lệnh bài không phải là chuyện quan trọng”

Hai người kẻ xướng người họa, nhưng Quân Tam Quốc cũng không có lạc quan như vậy, bởi vì hẳn biết thực tế nàng giống như tờ giấy trắng, căn bản không thể nghĩ đối sách gì...

“Người không rõ.” Quân Tam Quốc không thể nói rõ với các huynh đệ, hẳn chưa từng đem lời của nàng trở thành chuyện để thảo luận, chỉ có thể uẩn chuyển nói “việc này nếu do nội gián gây nên thì phải là vấn đề của ta, ta muốn trước khi người nhận lệnh bài nhận được yêu cầu chấp hành nhiệm vụ, đem lệnh bài kia trở về”

“Nhưng so với cái lệnh bài đáng chết lại phiền toái kia, ta thật ra cảm thấy người nên quan tâm chuyện của chính mình”, Kim Bình thật lo lắng “võ công của Ngự Hoa cung thật là cổ quái, trước kia người kể chuyện cũng có nói chỉ cần cùng nữ tử của Ngự Hoa cung ân ái thì sẽ lấy được toàn bộ nội lực của đối phương, ta trước giờ cũng không có tin, cho là nói đùa nhưng không nghĩ tới thực sự lại là như vậy”

Lời đồn thể nhưng lại thành sự thật, làm cho Quân Tam Quốc càng uể oải hơn so với bất cứ ai.

Năm đó, ngăn cản Hoắc thúc thúc cùng cung chủ tiền nhiệm làm một đôi tình nhân song túc song phi, chuyện tuổi tác chỉ là chuyện nhỏ, trở ngại chân chính là do lúc đó Ngự Hoa cung lâm vào tình thế thù trong giặc ngoài, tuyệt không thể không có người lãnh đạo.

Mà đối với một nữ nhân mất hết võ công, tay trái gà không chặt thì việc giải quyết thù trong giặc ngoài là không thể, bởi vậy cung chủ tiền nhiệm biết nàng không thể mất đi lợi thế lớn nhất của mình, đó là một thân tuyệt học võ công.

Trừ việc đó ra, nàng cũng biết với tình nhân tập y, thân mình vẫn nhược, căn bản không thể thừa nhận nội lực hùng hậu của nàng, nếu tùy tiện yêu nhau sẽ rơi vào tình thế gân mạch bị hủy hoại, cho nên quả quyết dứt tình, làm cho hai người xa cách hai nơi.

Như vậy, bây giờ hẳn cùng Diễm Quan Nhân thế nào?

Cho dù hẳn hiện tại vẫn tràn đầy nhiệt huyết cùng cố gắng nhưng đến lúc nàng đáp lại tình cảm của hắn, hẳn có thể nào cứ như vậy mà tiếp nhận hết nội lực nàng nhiều năm rèn luyện cực khổ mới có được?

Khôn phải là chuyện chiếm được chút tiện nghi nhỏ như nắm tay nhau, gọi khuê danh của nàng mà là chuyện một thân tuyệt học vất vả nhiều năm mới có được lại mất đi, nàng có thể bình tĩnh đón nhận sao?

“Trên đời này cô nương gia nhiều như vậy, người như thế nào cố tình coi trọng một người này?” Kim Bình nhún mày.

“Trước kia cũng không biết ngươi nhất kiến chung tình”, Doãn Thủy Hử nhớ lại trước giờ chưa từng thấy hẳn quan tâm, chú ý đặc biệt đối với cô nương nào.

“Trước kia?” Quản Tam Quốc ngẩng hần liếc mắt một cái, hừ nhẹ: “Trước kia ta nghĩ đến ngươi thích là tài nữ, thật không nghĩ tới cuối cùng lại rơi vào tay Thượng San”

“Trọng điểm không phải chúng ta.” Kim Bình xao xao cái bàn, không thể không làm sáng tỏ nói: “mặc kệ chúng ta thích ai, đường tình cảm gặp trắc trở thế nào nhưng chúng ta không có ai thả âm bổ dương, hại người yêu quý của mình mất hết công lực”

Lời này làm cho Quản Tam Quốc phải đầu hàng, nhận thất bại.

Đúng vậy!

Thả âm bổ dương, nội công tâm pháp quý quái của Ngự Hoa cung kia làm cho các nam nhân muốn theo đuổi cung nhân của Ngự Hoa cung liền bỏ chạy giống như gặp quỷ.

Người sáng lập ra nội công tâm pháp quý quái này chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới không phải nam nhân trên đời này đều dụng tâm kín đáo như đồ đệ? Biến thành như vậy, đối với những người thực lòng, chưa từng ham muốn nội lực mà nói là rất không công bằng.

Là tốt rồi so với hẳn!

Quản Tam Quốc hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện thả âm bổ dương, hiện tại hẳn giống như Hoắc thúc thúc, bị vây khốn trong con đường tình ái không lối thoát.

“Đây là một vấn đề rất quan trọng”, Doãn Thủy Hử cũng đồng tình.

“Ta biết.” Quản Tam Quốc thanh âm rầu rĩ .

“Nàng là người đứng đầu cung, tuy rằng hiện tại môn hạ rất ít nhưng dù sao nàng cũng là cung chủ, muốn nàng từ bỏ một thân tuyệt học, cơ hội rất thấp”, Doãn Thủy Hử còn nói thêm.

“Ta biết.” Lúc này chẳng những là buồn, âm thanh cũng nhỏ hơn.

“Kỳ thật..... Diễm cô nương có thích ngươi hay không cũng là một vấn đề”, Kim Bình nói lên sự thật, mặc dù nó có vẻ tàn nhẫn.

“.....” Quản Tam Quốc lúc này ngay cả nói đều nói không được.

“Như vậy ngươi cũng không thể buông tha cho nàng?”, Kim Bình lại truy vấn.

Hắn nếu có thể không chế tâm của mình còn phiền não như vậy sao?

Quản Tam Quốc thừa nhận ánh mắt tràn đầy sự đồng tình của huynh đệ, không muốn đáp lại.

Hắn buồn rầu uống rượu, chỉ cảm thấy may mắn là Hoắc Tây Du luôn nói chuyện ác mồm ác miệng đang đưa thê tử đi du lịch, nếu không hẳn có ở đây thế nào cũng sẽ nổi giận, sẽ nói “ biết rõ là hố lửa ngươi còn nhảy vào, ngươi ngu ngốc sao?”

“Trời không tuyệt đường người, có lẽ sẽ có biện pháp .” Doãn Thủy Hử muốn an ủi bạn tốt để tinh thần phần chấn hơn.

“Đúng vậy, có lẽ sẽ có biện pháp .” Tiền đồ rất nhấp nhô, Kim Bình không đành lòng lại đội nước lã, chỉ có thể an ủi một câu

Là như thế này sao?

Quản Tam Quốc buồn rầu uống rượu, thẳng thắn nói, hẳn thật sự không biết.

Mặc kệ là Phồn Hoa lệnh bị mất trộm hay là đường tình trắc trở của hắn, đều chỉ có thể buông tay nhất bác.

Một viên cầu bay lại đây, lướt qua chỗ Diễm Quan Nhân, dừng lại trên mặt bàn trước mặt nàng.

Sự tình xảy ra đột ngột, nàng còn đang đứng dựa vào lan can ngắm cảnh mà ngẩn người.

Bọn nhỏ đang chơi cầu ở phía ngoài sợ hãi nhìn nàng, ánh mắt lại nhìn vào quả cầu ở trên bàn sau lưng nàng, mặt tràn đầy vẻ do dự, không biết có nên mạo hiểm vào lấy lại quả cầu hay không.

Diễm Quan Nhân không quay đầu, bàn tay trắng nõn hướng về phía quả cầu, giống như là thi triển pháp thuật, quả cầu bay lên, chậm rãi rơi thẳng vào bàn tay nàng.

Trợn mắt há hốc mồm.

Mấy tiểu hài tử không còn nhìn nàng với ánh mắt lo sợ, bất an mà ngược lại tràn đầy sự ngưỡng mộ, xem nàng như là tiên nữ.

Đương nhiên, mấy đứa nhỏ có tật lớn là hay quên, trong chớp lát lại cười ha ha hi hi, tiếp tục chơi đùa.

Nhìn cảnh đó, Diễm Quan Nhân nhin không được nghĩ trước kia Ngự Hoa cung có như thế không?

Khung cảnh tựa như tiên cảnh nhưng lại trống trải, vắng lặng làm cho nàng không thể tưởng tượng được nhiều năm trước kia nơi này cũng ồn ào, náo nhiệt...

Nàng cũng không hiểu được cung chủ vì nguyên nhân gì mà lại nguyện ý thu nhận nhiều đứa trẻ mồ côi như vậy, nhưng hiện tại cùng Thượng San ở trong Dục Nhi viên, nhìn bọn nhỏ chạy tới chạy lui, trên mặt còn lộ rõ vẻ tươi cười, nàng dường như hiểu được chút ít.

Rất nhiều việc cho tới bây giờ đều là Diễm Quan Nhân chậm rãi hiểu được.

Tựa như trước kia Ngự Hoa cung không oán không hối hận thu dưỡng cô nhi cùng với tình cảm của Mỗ Mỗ và Hoắc thúc thúc.

Việc này đối với nàng mà nói, là bất khả tư nghị, khi Quản Tam Quốc kể sơ cho nàng nghe chuyện cũ của họ, nàng đầu tiên là không thể tưởng tượng được nhưng sau lại phát hiện có thể hợp tình hợp lý giải thích hết thấy.

Mỗ Mỗ hai lần tẩu hỏa nhập ma đều là chuyện xảy ra trước đó rất lâu, lần đầu nàng không có ấn tượng gì, nhưng lần thứ hai thì đã để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Tuy rằng chuyện không xảy ra trên người nàng, nhưng nhìn một người đột nhiên co rút lại chỉ còn chừng một thước, đau đớn gào khóc, ngôn ngữ lộn xộn, sự thống khổ không thể nói được hết...

Nhưng là, này “Không cần, thành toàn người..... Ta không cần chịu loại tai họa này, ta không cần...”, thì thảo những lời vô nghĩa, nàng vẫn không thể giải thích được cuối cùng chỉ có thể đem những lời nói này bỏ qua một bên.

Nếu là vì tình cảm đặc biệt với Hoắc thúc thúc, như vậy, hết thấy đều hợp lý..

Hợp lý không chỉ là lời nói lúc hôn mê, cũng bao hàm cả sự công đạo của Mỗ Mỗ trước khi chết, muốn nàng có cơ hội đi xem cuộc sống của Hoắc thúc thúc thế nào.

Thực ra cũng không phải chỉ nhờ nàng nhìn xem Hoắc đại phu sống thế nào, Mỗ Mỗ còn dặn thêm “đừng quấy nhiễu vợ con hắn”, chính là điều nàng không rõ.

Là vì nghĩ cho Hoắc đại phu, một bên sợ quấy rầy cuộc sống của hắn, một bên lại nhin không được mà tưởng tượng đến cảnh hắn một nhà hòa thuận vui vẻ cho nên mới bị tẩu hỏa nhập ma hai lần?

Chấp nối từng sự kiện lại thành một mạch liên kết liên lạc nhưng Diễm Quan Nhân vẫn không rõ.

Cảm tình, rốt cuộc có gì tốt?

Nàng rất khó tưởng tượng Mỗ Mỗ là một người quyết đoán, suy nghĩ thông minh, sáng suốt lại đau khổ vì tình.

Thậm chí còn vì vậy mà bị tẩu hỏa nhập ma, chịu nỗi đau xương cốt bị co rút...hai lần!

Nếu yêu thương thực lòng mà nguyện ý chịu sự tra tấn của tẩu hỏa nhập ma, như vậy chỉ cần đi một chuyến là có thể biết được Hoắc đại phu thực ra không lấy vợ, vẫn thực rất yêu nàng thì làm sao phải thương tiếc cả đời, đến nỗi chỉ có thể gặp nhau nơi hoàng tuyền?

“Người nói, rõ ràng muốn gì đó ngay tại trước mắt, chỉ cần thân thủ có thể lấy đến, vậy trong tình huống nào người sẽ lựa chọn buông tha, ngay cả đã đến tay cũng không muốn lấy”, không quay đầu, Diễm Quan Nhân đột nhiên mở miệng hỏi.

Băng hữu vừa mới kết giao của nàng, Thượng San, mang theo hai bầu rượu ngon mới trộm được về, không nghĩ lại bị hỏi vấn đề này nên có chút sững sốt.

“Vấn đề này...rất khó trả lời”, Thượng San thở dài rồi ngồi xuống một bên, đưa một bầu rượu cho Diễm Quan Nhân, nói “phải xem đó là cái gì thì mới có thể có phương hướng, đáp án”

Diễm Quan Nhân thấy nàng nói cũng như không.

Thượng San nhún nhún vai nói:“con người có rất nhiều mặt, một vấn đề không chỉ có một đáp án, mỗi đáp án cũng chưa chắc tuyệt đối chính xác, sẽ không thay đổi”

Cá tính sáng khoái, không mang theo thành kiến, lại bao dung với mọi việc, không giống một nữ tử thế tục bình thường làm cho Diễm Quan Nhân thích nàng, nguyện ý cùng nàng kết giao bằng hữu.

Càng chơi càng hiểu, vì tính cách nàng khác với nữ tử bình thường, sáng khoái, hào sảng làm cho Diễm Quan Nhân ở chung cũng nhiễm được tính tự tại, nghe nói nàng đang quản lý Dục Nhi viện nên mới có hứng thú tìm đến đây...

Cũng vì vậy, nàng mới cùng Thượng San ở chỗ này...

“Như vậy.....” Liền bởi vì đối phương là Thượng San, làm cho Diễm Quan Nhân khó được vấn đề:“Nếu muốn, là một phần cảm tình đâu?”

8. Chương 8

Thượng San ngừng việc uống rượu lại.

Trước giờ nàng không phải là người dễ bị hù dọa, nhưng lúc này thần sắc thật sự là có vài phần chần chờ.

“Cảm tình?” Thượng San hỏi lại, muốn xác định bản thân mình không có nghe lầm.

“Tình cảm nam nữ trong lúc đó”, thần sắc Diễm Quan Nhân vẫn lãnh đạm như cũ, thản nhiên mở vò rượu, giống như lúc này đang hỏi thời tiết có tốt không.

“Oa ô.” Thượng San nhỏ giọng kinh hô.

Phản ứng quá mức, nàng trừng mắt nhìn, rồi lại trừng mắt nhìn, một hồi sau mới lấy lại tinh thần, bật cười nói “ thì ra không phải người hoàn toàn không biết tới chuyện tình cảm, ta còn nghĩ Quân Tam Quốc phải cố gắng tới chết mới có thể làm cho người phát hiện ra tình cảm của hần”

Diễm Quan Nhân thần sắc không thay đổi, cho dù lời của Thượng San đối với nàng rất đột ngột, nhưng nàng vẫn bình tĩnh như trước, giống như trong lòng không có nghĩ vấn gì.

“Quân Tam Quốc dùng hết tâm cơ, đối với người là si tình đến cuồng dại, ta nghĩ chỉ cần người nguyện ý đón nhận tình cảm của hần, hết thấy đều sẽ nước chảy thành sông, không có vấn đề gì lớn. Nhưng vừa rồi người...”, Thượng San vẫn còn lo nghĩ “muốn diễn tiến đến mức kia, sẽ không phải chỉ mình người đón nhận mà cũng phải xem cảm nhận của chính mình, mới có khả năng phát sinh”

Tình cảm đều từ hai phía, Diễm Quan Nhân tin rằng Mỗ Mỗ tình cảm cho đi cũng rất sâu đậm, nên dù trải qua hai lần bị tẩu hỏa nhập ma vẫn chịu đựng.

Nhưng...nàng cùng Quân Tam Quốc thì sao?

Nói tới vấn đề này, Diễm Quan Nhân lại cảm thấy suy tư.

“Tình yêu thực sự là một cái gì đó rất thần bí”, Thượng San uống rượu, nhớ tới chuyện của mình, nhìn không được cười khê “ giống như ta vậy, một lòng muốn đi tứ phương ngao du sơn thủy, nếu không có chất nhĩ bám dính không buông, ta làm sao dừng lại ở nơi này? Làm sao có Dục Nhi viện tồn tại ở đây?”

Tuy rằng danh phận đều đã xác định, lại đối đãi với nhau như là vợ chồng già nhưng Thượng San vẫn không bỏ được tật xấu chiếm tiện nghi bằng miệng, cố tình gọi Doãn Thủy Hử là chất nhĩ

Đối với quan hệ của Thượng San và Doãn Thủy Hử, Diễm Quan Nhân cũng có biết chút ít.

Tuy rằng cho tới giờ không có ai lớn tiếng nói hấn yêu nàng hay là nàng yêu hấn, cũng không có cử chỉ yêu đương thắm thiết, nhưng khi Quản Tam Quốc giới thiệu nàng với hai người này, có nói một ít chuyện, hơn nữa khi nàng tận mắt chứng kiến những lúc hai người ở bên nhau, cho dù là giấu cợt đùa giỡn cũng có một sự hòa hợp nói không nên lời, như là nước với sữa hòa nhau.

Thì phải là..... Nhận định cảm tình của một người?

“Kỳ thật việc này thiếu chút nữa cũng xảy ra với ta và chất nhĩ”, Thượng San nhớ lại chuyện hơn một năm trước, bật cười nói “khi đó ta luôn nghĩ chất nhĩ trong lòng có người khác, cho nên quyết định bỏ đi thật xa, thành toàn cho hạnh phúc của hấn”.

Nghe chuyện của nàng, Diễm Quan Nhân không tự giác so sánh với chuyện của các tiền nhân, vì thế mà có chút thất thần.

Bởi vì quá để ý, bởi vì rất hy vọng đối phương hạnh phúc, vui vẻ cho nên không quan tâm đến cảm giác của chính mình sao?

Tình cảm thật rất thần bí, khó hiểu.

“Không đúng!” Như là nghĩ tới cái gì, một khắc trước Thượng San còn nhớ tới chuyện của mình mà bật cười, lúc này lại cảm thấy có gì không đúng, hồ nghi nói “Tam Quốc tuy rằng đối với mọi người rất vui vẻ, gần gũi nhưng trừ người ra, hấn chưa từng động tâm hay để ý bất kỳ cô nương nào”

Diễm Quan Nhân không có đáp lại, chính nhẹ nhàng lắc bầu rượu trong tay, cảm thụ sự di chuyển của chất lỏng...

Nàng thừa nhận, tuy rằng còn chưa hiểu lắm cảm tình là cái gì, nhưng nghe Thượng San nói như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm, thậm chí còn làm cho tâm tình của nàng tốt lên.

“Cho nên căn cứ vào như thế, người hấn là không có cơ hội sinh ra hiểu lầm để thành toàn cho hấn, làm cho hấn hạnh phúc giống như ta, nếu không có khả năng này, vậy...”, Thượng San bởi vì chợt hiểu ra mà ngáp ngừng, sau đó về mặt vô tội nhìn Diễm Quan Nhân, phi thường khách khí, dị thường có lễ giáo nói “ngay từ đầu đưa ra vấn đề này, thực ra không phải nói người và Quản Tam Quốc?”

“Không phải.” Diễm Quan Nhân trả lời rất đơn giản mà cũng rất rõ ràng.

Đột nhiên không ai lên tiếng, bầu không khí trở nên trầm mặc dị thường.

Thượng San mặc dù cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, thậm chí còn ung dung uống rượu, làm như vừa rồi đã không nói rõ tình cảm đơn phương của Quản Tam Quốc dành cho nữ vai chính.

Nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi.

Nguy rồi.

Diễm Quan Nhân thừa nhận, nhìn bộ dáng xáy hổ của Thượng San rất thú vị nhưng vẫn còn kém xa so với lúc ở cùng Quản Tam Quốc...

Nàng đương nhiên không biết khi nàng cùng Thượng San ở Dục Nhi viên thì người bên ngoài đã làm gì, nhưng khi gặp Kim Bình cùng Doãn Thủy Hử, Quản Tam Quốc, nàng có thể suy luận mấy người này tập trung lại nói những chuyện gì.

Kim Bình cùng Doãn Thủy Hử, Diễm Quan Nhân tự nhiên là nhận biết hai người này.

Quản Tam Quốc lúc trước đã có giới thiệu qua với nàng, giống như khi hấn giới thiệu Thượng San với nàng vậy, nàng biết bọn họ là hảo bằng hữu lâu năm của Quản Tam Quốc, nàng đối với bọn họ không có cảm giác yêu thích hay chán ghét gì.

Nàng đoán hai người này đối với nàng chắc cũng không có ấn tượng đặc biệt gì, ít nhất là nàng cũng không phát hiện ra, chỉ trừ bỏ hiện tại, bọn họ giúp đỡ đưa Quân Tam Quốc đã say khướt trở về, không ngờ ở trước sân lại gặp được nàng, nhất thời có chút chột dạ.

Diễm Quan Nhân cái gì cũng chưa nói, chỉ nhìn bọn họ đưa Quân Tam Quốc vào trong phòng chính là nhìn bọn họ đem Quân Tam Quốc đuổi về trong phòng.....

“Đây là ngoài ý muốn.” Kim Bình trước khi rời đi đã nói như vậy

“Nhất thời không phát hiện, làm cho hấn uống nhiều như vậy”, tiếp theo là Doãn Thủy Hử, trên mặt còn lộ vẻ như muốn xin lỗi.

Gật gật đầu, xem như chào hỏi qua, nàng nhìn theo một hàng ba người rời đi, ánh mắt nhìn về phía con ma men mặt đang đỏ như tôm luộc kia.

Ma xui quỷ khiến làm sao, Diễm Quan Nhân lại bước tới gần bên hấn, chẳng những ngồi xuống giường mà còn đưa tay vuốt vuốt hai gò má đỏ hồng của hấn.

Cảm giác ấm áp làm nàng cảm thấy mê muội, nhẹ vỗ về hấn, suy nghĩ..người này rốt cuộc có gạt nàng chuyện gì?

Nàng biết hấn có việc gạt nàng.

Tuy rằng hấn quả thật có chia sẻ tin tức biết được từ chỗ Hoắc đại phu, cũng biết được tình cảm của hai vị trưởng bối, nhưng nàng vẫn khẳng định hấn có che giấu chuyện gì đó, hơn nữa chuyện này còn làm cho hấn không vui.

“Quan Nhân?”

Say mê man một hồi, Quân Tam Quốc đột nhiên thanh tỉnh, hồn nhiên không biết ánh mắt nghiêm trọng của mình mê người thế nào, còn nhìn nàng cười thật tươi

Thậm chí, hấn còn liên tục gọi giống như là nói mê “ Quan Nhân...Quan Nhâ...”

Diễm Quan Nhân nhìn hấn tỉnh trẻ con, lòng chợt mềm ra, trước giờ chưa có cảm giác này là cho nàng không khỏi suy tư, người này vì sao có thể ảnh hưởng nàng tới mức này?

“ Ta uống hơi nhiều”, Quân Tam Quốc ngồi dậy, nhưng đầu vẫn còn choáng váng, hấn chỉ có thể vỗ vỗ hai gò má đỏ bừng cho thanh tỉnh hơn.

Thấy hấn lại cười, lúc này Diễm Quan Nhân nhìn không được đưa tay lên vỗ nhẹ lên đầu hấn hai cái, không ngờ bàn tay mềm mại lại bị hấn nắm lấy, gặt gao đặt lên ngực, dù thế nào cũng không chịu buông.

Diễm Quan Nhân nhìn hấn.

Hai người cứ như vậy mặt đối mặt nhìn nhau, ánh mắt hấn nóng bỏng mà nàng thực tự nhiên lại thừa nhận ánh mắt đó.

“Có phải hay không có cái gì nên nói với ta?” Thật lâu sau, nàng hỏi như vậy.

Nàng cúi đầu nhìn hấn, nghĩ hấn đến cuối cùng muốn gạt nàng chuyện gì.

Nhưng khi hấn ngẩng đầu nhìn nàng, vẫn là một đôi môi hồng mê người, đôi mắt đen thâm lóe sáng làm người ta không rõ thần thái, sau đó hấn thẹn thùng mở miệng

“Ta thích người.”

Im lặng.

Đôi mắt đẹp yên lặng nhìn hấn, Diễm Quan Nhân thần sắc không thay đổi, gương mặt không chút gợn sóng, như không nghe thấy gì.

Quân Tam Quốc cũng trấn định như vậy, bình tĩnh nói thêm một câu “ ta thực thích, thực thích người, Quan Nhân”

Lại là sự im lặng khiến người ta thương tâm.

Nhưng lần này, sau một lúc im lặng, Diễm Quan Nhân có chút phản ứng

“Ta biết.” Nàng nói.

“Không.” Dem tay nàng để lên trên mặt, hấn có chút bi thương nói nhỏ “ người không biết”

Đôi mắt to tràn đầy sức sống ngày thường không thấy nữa, thay vào đó là sự thương cảm sâu sắc, cứ như vậy...Lặng lặng...nhìn nàng luôn thần sắc luôn hồ hững, không có cảm giác gì.

“Quan Nhân, ta rốt cuộc nên làm thế nào để người thích ta đây?”, hấn vô ý thức hỏi.

“Người uống quá nhiều”, Diễm Quan Nhân dùng tay còn lại xoa xoa hai gò má đỏ bừng của hấn, nói “ đừng nghĩ đến chuyện vô vị đó nữa”

“Đây sao lại là chuyện vô vị?”, gương mặt trẻ con nháy mắt trở nên kích động “ nếu không tìm được biện pháp làm cho người thích ta, một thời gian nữa người quay về Ngự Hoa cung, ta phải làm sao bây giờ?”

Nhìn hấn kích động mà hai mắt lại sáng lên như sao, chứa nhiều cảm xúc làm cho Diễm Quan Nhân có chút thất thần.

Quản Tam Quốc đột nhiên buông bàn tay đang nắm trước ngực của nàng ra,ôm nàng vào lòng la to “ ta không muốn người trở về, người không cần trở về”

Diễm Quan Nhân nghe hấn la, cũng không phải ứng biến không kịp, chỉ cần nàng muốn, hấn dù thế nào cũng không động được một sợi lông của nàng. Nhưng nàng không có làm gì, mặc cho hấn ôm vào lòng.

Còn để mặc cho hấn khóc lóc om sòm...Được rồi, muốn nói thì đành phải nói, người trước mắt này chỉ lớn hơn con khỉ nhỏ một chút nhưng trong tưởng tượng có hạn của Diễm Quan Nhân thì chỉ có thể tưởng ra hình ảnh của mẹ con nhà khỉ.

Cảm giác tứ chi tiếp xúc thân cận đối với nàng mà nói, thật là kỳ diệu...

“Quan Nhân, người nói đi, ta phải làm thế nào người mới có thể thích ta? Muốn như thế nào mới có thể làm cho người ở lại?”, Quản Tam Quốc ôm chặt nàng, nói một hơi dài.

“Người say.” Diễm Quan Nhân đáp lại.

“Ta không có!” Tính trẻ con thẳng la hét, nhưng kỳ thật lúc này ý thức của Quản Tam Quốc đã hôn mê, trực giác lâng lâng như bay.

Diễm Quan Nhân hoài nghi hấn lúc này còn có bao nhiêu năng lực để tự hỏi?

“Người uống rượu không bao giờ ình say”, nàng bình tĩnh nói.

“Không có say..... Ta không có say.....” Dùng sức ôm chặt nàng, Quản Tam Quốc ra sức nói “Cùng nhau..... Ta nghĩ vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người.....”

Những lời của hấn trong nháy mắt mê hoặc Diễm Quan Nhân.

Vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ?

Suy nghĩ không khỏi tưởng tượng đến, ngoại trừ tiểu tuyết cầu, ngoài trừ mấy con thú nhỏ lạc bầy, còn có hấn, sinh mệnh sẽ không còn cô đơn, buồn tẻ, còn có hấn cùng bên mình

Quản Tam Quốc nếu không quá say sẽ cảm giác được nàng có chút cứng ngắc, hành động có chút mất tự nhiên.

“Quan Nhân..... Quan Nhân.....” Hấn không có nhận thức lắm bảm :“Cùng một chỗ..... Chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ..... Được không..... Được không.....”

“Đó là một hứa hẹn rất xa vời”

“Cùng một chỗ..... Ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với người.....”

Đối với con ma men rượu vào lời ra, Diễm Quan Nhân từ chối cho ý kiến, về mặt lại có chút đắm chiêu.

Một lúc sau, ngoài trừ hần nặng nề ngủ, phu ra âm thanh vô thức thì không còn gì khác.

Trầm tĩnh một hồi, Diễm Quan Nhân cũng không vội vàng thoát khỏi con ma men càn quấy kia, giống như lão tăng nhập định, duy trì nguyên dạng, không có động đậy.

Về mặt có chút đăm chiêu là vì nàng đang nghĩ đến...

Nghĩ..... Nàng cực còn thật sự nghĩ.....

Hàn băng, liệt hỏa, hàn băng lại liệt hỏa.

Theo nháy mắt tỉnh lại, Quản Tam Quốc cảm thấy tâm tình lúc lạnh lúc nóng.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, hần đều không phải là kẻ sau khi tỉnh rượu sẽ quên hết những gì mình đã làm, nhưng lúc này, vừa tỉnh lại, nhớ lại sự thất thố khi say rượu, làm cho hần cảm giác như sa vào hầm băng, đông lạnh cả người, cả lòng bàn chân cũng lạnh.

Đột nhiên, hần phát hiện trong lòng...

Nàng, nàng, nàng..... sao lại ở trên giường hần? còn nằm trong lòng hần?

Không thể tin vui sướng, làm hần giống như rơi vào biển lửa, dịu đi một lát lại lạnh như trước.

Đương nhiên, là người thông minh, nhạy bén, hần rất nhanh hiểu được cảm giác lạnh như băng là do cái gì...Không phải do hần say rượu loạn tính, nói năng lộn xộn sao?

Nghĩ tới những lời chân tình đã thốt ra, giống như tự tìm tử lộ khiến cho ngọn lửa vừa dấy lên đã vội tắt.

Khác với ở ngoài mặt hiền lành, dễ tiếp xúc, ý nghĩ của Quản Tam Quốc liền nghĩ tới việc dùng hết tâm cơ để mong đạt được tình cảm của Diễm Quan Nhân là một chuyện nhưng nói hết ra, làm cho nàng biết được tình cảm của hần, coi như là không còn đường lui.

Nhận.

Không tiếp thụ.

Kết quả cũng chỉ có hai cách này.

Chỉ cần nàng có ý không tiếp nhận, như vậy sau này hần có dùng tâm cơ thế nào cũng vô dụng.

Bởi vì nàng sẽ tránh khỏi, như chi bay về Ngự Hoa cung, đến lúc đó hần lui một vạn bước, định ra sách lược gì thì giai nhân cũng đã xa cách nghìn trùng, cho dù mưu kế đạt tâm thế nào cũng là uống phí tâm cơ.

Cho nên, nếu hiện tại không có cơ hội, hần cũng thấy sẽ không có về sau.

Hiểu được điều này làm cho Quản Tam Quốc lại như rơi vào địa ngục lạnh giá.

Chỉ trong chốc lát tỉnh dậy, tâm tình của hần lại thay đổi liên tục, nếu ý chí không đủ lớn, chỉ sợ hần đã ôm đầu kêu la thảm thiết...Nhưng may mắn, ý chí, nghị lực của hần đều rất lớn, rất kiên cường..

Bình tĩnh, thói quen định ra đối sách làm Quản Tam Quốc bức chính mình tĩnh táo lại, kết quả không lạnh tĩnh cũng không được, hần đang phải chống lại ánh mắt xinh đẹp của nàng.

Nàng, nàng, nàng..... Khi nào thì tỉnh ?

Giờ này khắc này, bên ngoài bình tĩnh nhưng bên trong lại bối rối, bởi vì Quản Tam Quốc không xác định được nàng rốt cuộc đã nhìn bao lâu? Tâm tình phập phồng không yên.

Nhớ lại, mặc kệ là suy nghĩ trên phương diện nào, cảm giác đều thực mất mặt nhưng lúc này đành phải bắt chắp chuyện mặt mũi, quan trọng là...nàng rốt cuộc nghĩ thế nào? mọi chuyện sẽ phát triển thế nào?

Quản Tam Quốc chờ tiếp chiêu, hần chờ.....

Thiên hạ trong lòng vẫn không có động tĩnh, đôi mắt đẹp vẫn lẳng lẳng nhìn hần, thật lâu sau, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt hai gò má hần...cứ nhẹ nhàng vỗ về, chơi đùa như vậy...

“Quan, Quan Nhân?” Buông tha cho sách lược lấy bất biến ứng vạn biến, Quân Tam Quốc quyết định chủ động ứng chiến “ cái kia...trời đã sáng”

Đôi mắt đẹp trầm tĩnh nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, lại nhìn hán, biểu tình vẫn không thay đổi, chỉ “ ân” một tiếng.

Quân Tam Quốc hiểu nàng đang nghĩ cái gì, nhưng thấy nàng không có hoảng hốt hoặc phát tay áo bỏ đi, vẫn nằm yên trong lòng hán, nếu lạc quan suy nghĩ thì có lẽ hán cũng không đến mức hết đường lui, điều này là cho lòng hán càng thêm kiên định.

“Cái kia..... Ân..... Chúng ta.....”, Quân Tam Quốc không tìm được từ thích hợp để đi vào vấn đề, làm cho hán có vẻ ngốc, lại cà lăm lăm nữa, lộn xộn nói “ ta nghĩ..ân, người hán là biết rằng...”

“Ân, ta biết.” Diễm Quan Nhân thế nhưng tiếp lời.

Quân Tam Quốc trừng lớn mắt nhìn nàng.

Hán không xác định nàng hiện tại là đã biết cái gì, bởi vì ngay cả hán cũng không biết chính mình đang nói cái gì.

“Người bình thường rất để ý chuyện nam nữ cùng phòng”, nhắm mắt lại, Diễm Quan Nhân thần sắc điềm tĩnh, giống như đang thả lỏng

Quân Tam Quốc ngây ngốc, nhìn nàng đang ở trong lòng mình nhắm mắt dưỡng thần lại còn không xác định rốt cuộc tình huống này là thế nào, chỉ có thể nói “ ân, cái đó gọi là nam nữ thụ thụ bất thân”

“Ta sẽ phụ trách .” Nàng nói.

“.....” Không nói gì, Quân Tam Quốc không có phản ứng gì, trong khoảng thời gian ngắn không xác định được cái nàng gọi là phụ trách, cái nàng muốn phụ trách là gì?

“Ta sẽ phụ trách.” Diễm Quan Nhân nhắc lại, ngữ khí trong trẻo như lạnh lùng, lại đi vào trọng điểm “ danh tiết của người, ta sẽ phụ trách”

“Nha.....” Quân Tam Quốc lên tiếng, âm cuối không tự giác mà kéo dài.

Đột nhiên không ai lên tiếng, khuôn mặt trẻ con của hán nhìn như bình tĩnh, học theo dáng vẻ bất động như núi của nàng, bàn tay rảnh rỗi đưa lên má của mình, ra sức nhéo một cái thật mạnh.

Nha! Đau a!

Do nằm trong lòng hán nên Diễm Quan Nhân thấy rõ hành động của hán, thấy hán đau đến không thở nổi, chậm rãi kéo tay hán xuống, thuận thế đem cánh tay hán bao quanh người nàng, lại yên tĩnh nhắm mắt lại.

“Vĩnh viễn, người cũng biết, đó là một hứa hẹn rất xa vời”, nàng nói

Quân Tam Quốc trừng mắt nhìn.

Nhìn dung nhan xinh đẹp như muốn đi vào giấc ngủ, hán quá mức hoang mang, không thể xác định mọi việc phát sinh trước mắt là thật hay là mơ?

Hán nhận không được lại trừng mắt nhìn, ngưng thần, suy tư...thử tìm ra giải thích hợp lý.

“Cho nên hiện tại người có cơ hội để hối hận một lần”, thiên hạ trong lòng lại lên tiếng “ hiểu rõ cơ hội như vậy chỉ có một lần, nếu như không muốn, chỉ cần người nói, ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, sẽ không miễn cưỡng phụ trách đối với người”

Là mộng đi?

Quân Tam Quốc hợp lý hoài nghi, kỳ thật hán còn không có thanh tỉnh, kia làm cho hán không thể phản ứng, không biết nên như thế nào ứng đối với tình cảnh không thể tưởng tượng trước mắt.

“Chỉ khi nào người chưa quyết định, vậy có cơ hội để hối hận...”

“Ta sẽ không hối hận !” Cho dù là mộng, Quân Tam Quốc cũng có thể khẳng định như đinh đóng cột chuyện này.

Đùa giỡn cái gì, hai người có thể nắm tay nhau, hắt trong mộng cũng sẽ cười, sao có thể bỏ qua cơ hội này?

“Cùng một chỗ, ta nghĩ muốn vĩnh viễn vĩnh viễn với người ở cùng một chỗ!” Khí thế của hắn như hồng nói”.hắn khí thế bừng bừng nói.

“Người nên suy nghĩ cẩn thận”, dung nhan vẫn không cảm xúc như trước, giọng nói trong trẻo lạnh lùng “Mồ Mồ cùng Hoắc đại phu đều hi sinh chính mình thậm nghĩ sẽ thành toàn cho đối phương, quyết định sẽ không phát sinh ở trên người ta, một khi đã quyết định, sau này người có hối hận cũng đã muộn”

Đáp lại lời của nàng là một cái ôm thật chặt, cũng không chỉ là một cái ôm.

Quản Tam Quốc cúi người xuống, cả người áp xuống, giống như là ác hổ phác dương, từ trên cao nhìn nàng đang bị áp dưới thân.

Đôi mắt đẹp làm hắn thần hồn điên đảo yên lặng nhìn hắn.

“Quan Nhân, ta muốn ở cùng một chỗ với người, chuyện này không có khả năng thay đổi”, Quản Tam Quốc tuyên bố.

Nhưng hắn cảm thấy nàng sẽ không hiểu được, cũng sẽ không bởi vậy liền hiểu được.

“Ta thích người.” Cho nên hắn còn nói :“Ta chưa từng quyến luyến một người nào như vậy, thích không biết như thế nào cho phải, mỗi ngày đều rất nhớ, chỉ hi vọng trong mắt người có ta, hi vọng trong lòng người ta có một vị trí nào đó, cho dù chỉ là mộng, ta cũng muốn vĩnh viễn, vĩnh viễn ở chung một chỗ với người”

Nói xong, liền trực tiếp hôn!

Thật sâu, thật nồng nàn, Quản Tam Quốc quyết định muốn tùy hứng làm bậy..

Dù sao cũng là mộng, hắn cũng muốn có một giấc mộng đẹp.

Lý trí hay lẽ giáo, khuôn phép...tất cả đều cút qua một bên hết đi.

Hắn thân, dùng sức, dùng sức thân.....

9. Chương 9

Thân là võ lâm minh chủ đương nhiệm, Chu Sùng Minh đương nhiên biết Quản Tam Quốc.

Kỳ thật cũng không chỉ là biết

Những năm gần đây, hai người đã từng ăn cơm chung với nhau vài bữa, trao đổi với nhau vài việc.

Người trước người sau, Chu Sùng Minh tỏ rõ khí độ của minh chủ võ lâm, đối với vị nhân tài mới của võ lâm rất khách khí nhưng thật ra hắn không thích Quản Tam Quốc.

Không thích, đây là một cách nói rất nhiều ý nghĩa.

Thật ra, phải nói chính xác là hắn ghét người này.

Gia thế tốt, được danh sư đào tạo hơn nữa còn có thân cốt tuyệt hảo trăm năm khó gặp...Vài năm trước, thuận lợi học được một thân võ nghệ cao cường, lại vì nhân duyên tốt mà luôn được mọi người ca ngợi, thậm chí sau khi quản lý gia nghiệp lại càng phát triển không ngừng, làm cho Cảnh Quân tiêu cực trong giang hồ có địa vị không nhỏ...

Mọi việc thuận lợi, trôi chảy như vậy. Hết thầy là đương nhiên như vậy.

Rốt cuộc cố gắng của những người khác là cái gì?

Đối với Chu Sùng Minh cố gắng rèn luyện võ công đến nay mà nói, hắn đã phải trả giá hơn nửa cuộc đời cùng tinh thần nhưng cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng duy trì vẻ bề ngoài, trên thực tế là vợ chồng không thuận, con cái bất hòa, cuộc sống hoàn toàn hồng bét.

Nhìn Quản Tam Quốc cuộc sống luôn thuận buồm xuôi gió, chuyện gì cũng đều là nước chảy thành sông, làm sao hắn không nảy sinh chán ghét cho được?

Hắn kỳ thật cũng hận chính mình.

Rõ ràng cực kỳ khinh thường kẻ một bước lên mây, nhận định đối phương là do số mệnh may mắn mà có được thành tựu như vậy, chứ không phải là năng lực thực sự của bản thân. Nhưng mỗi khi có người ở trước mặt hắn đề cập tới nhân tài giang hồ mới xuất hiện này, vì để tránh cho người bên ngoài nói hắn là mình chủ võ lâm mà không có sự rộng lượng, hắn còn lá mặt lá trái, cực lực ca ngợi người này giỏi kinh thương mà võ công lại cao, tư chất phẩm hạnh đều xuất sắc...

Chu Sùng Minh hận chính mình như vậy.

Nhưng may mà, lần này trong đại hội võ lâm, chỉ cần ở trước mặt mọi người vạch rõ bộ mặt thật của kẻ hậu sinh tiểu bối này, làm ọi người biết được kẻ nhìn như vô hại, luôn ra vẻ tứ hải giai huynh đệ, thân thiết nói cười kia thực ra ẩn chứa dã tâm thế nào...

Dừng ở đây.

Vạch trần kế hoạch tà ác của hắn muốn dùng Phồn Hoa lệnh để ra lệnh cho Ngự Hoa cung huyết tẩy giang hồ, làm cho hắn từ nay về sau không còn chỗ đứng trên giang hồ, có thể thần được kẻ luôn thuận buồm xuôi gió làm người ta chán ghét kia...

Chu Sùng Minh cảm thấy thật cao hứng, tuy rằng ở ngoài mặt hắn vẫn duy trì vẻ uy nghiêm, diễn rất tốt vai trò chủ nhân, tiếp đãi các bạn hữu giang hồ khắp nơi đổ về, nhưng quả thật trong lòng hắn cao hứng không thôi.

Sau đó, hắn nhìn thấy người trẻ tuổi như cái gai trong lòng hắn kia bước vào liền giống như mặt trăng thu hút các vì sao, mọi người tranh nhau đến ân cần thăm hỏi...

Chu Sùng Minh cười lạnh trong lòng.

Hắn quyết định, đợi lát nữa khi thảo luận đến vấn đề, nhìn kẻ đáng ghét kia thất bại thảm hại sẽ có bao nhiêu sung sướng, hả hê.

Hết thấy đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ một người.

Là ai?

Vì Phồn Hoa lệnh mà lựa chọn phản bội , rốt cuộc là ai?

Quản Tam Quốc ở mặt ngoài chuyện trò vui vẻ, ôn hòa khôi hài nhất nhất đáp lại mọi người ân cần thăm hỏi, nhưng từ khi hắn bước vào hội trường đã đề cao cảnh giác, mong muốn bắt được tên nội gián kia.

Đương nhiên hắn cũng biết đây là một chuyện vô ích.

Nếu có thể để hắn liếc mắt một cái liền dễ dàng nhận ra, hắn còn do dự đến giờ chưa xác định được ai là phản đồ hay sao?

Từ những chứng cứ biểu hiện là có nội gián, Quản Tam Quốc vẫn bất động thanh sắc, vẫn muốn từ bốn người khả nghi kia mà tìm ra manh mối, ý đồ giải quyết sự việc trước khi diễn ra đại hội võ lâm.

Mà bốn người hắn nhờ âm thầm bảo hộ Hoắc thúc thúc không hổ là đệ nhất cao thủ của Cảnh Quân tiêu cục.

Cực kỳ trầm tĩnh lại thông minh, chẳng những che giấu được các chứng cứ phạm tội, mà sau khi lấy được Phồn Hoa lệnh vẫn có thể duy trì lối sống như hàng ngày, làm cho Quản Tam Quốc không thể phán đoán được trong bốn người bị tình nghi, rốt cuộc là ai đánh cắp lệnh bài, còn bí mật báo tin inh chủ võ lâm, còn bày ra đại hội võ lâm.

Quản Tam Quốc trong đầu rõ ràng sự thật.

Tuy rằng bề ngoài mời tham dự đại hội võ lâm là để thương lượng nên đối phó với việc Phồn Hoa lệnh tái xuất giang hồ thế nào, như có thể hiểu được phản đồ lợi dụng lúc này để tuyên bố sự tồn tại của Phồn Hoa lệnh, đồng thời trước mặt mọi người cũng sẽ xác định ai là người đang giữ Phồn Hoa lệnh.

Sau đó, có thể tiến thêm một bước, bức Ngự Hoa cung thừa nhận người giữ lệnh bài, sau đó người giữ lệnh bài sẽ đưa ra hiệu lệnh, làm cho toàn bộ người của Ngự Hoa cung phải nghe lệnh làm việc.

Việc này nhất định phải ngăn cản!

Mặc dù Quân Tam Quốc còn không biết nên ngăn cản như thế nào, nhưng hẳn biết, việc này hẳn nhất định phải nghĩ cách giải quyết mới được.

Tuy rằng Ngự Hoa cung hiện tại cao thấp chỉ còn vài người, nhưng nếu người giữ Phồn Hoa lệnh đưa ra nhiệm vụ ác độc gì thì mấy người kia cũng có thể tạo thành thảm trạng khó nói hết.

Huống chi, người đứng đầu lại là người hẳn yêu thương nhất, hẳn làm sao có thể để cho nàng hai tay nhuộm máu, đoạt đi tính mạng của người vô tội.

Chỉ là...hiện tại bốn người bị tình nghi đều vì có việc, có đầy đủ lý do để không có mặt nơi này.

Hai người đang đi áp tiêu, dọc đường đi cũng không có hành động gì khác thường.

Một người nữa thì xin nghỉ phép hai tháng về quê chịu tang, hẳn cũng đã phái người đi điều tra, quả thật hẳn đang ở quê cách đây ba trăm dặm tiến hành tổ chức tang sự.

Người còn lại nửa tháng trước vì luyện công mà bị thương, đến nay vẫn còn đang điều dưỡng, muốn đến đây tham gia quỷ kế thì khả năng cũng rất thấp.

Cho nên trong bốn người này, cuối cùng ai là kẻ phản bội, cho tới bây giờ hẳn cũng không xác định được.

Quân Tam Quốc tâm sự rối bời, nhưng trên gương mặt trẻ con vẫn không để lộ ra sơ hở, vẫn chuyện trò vui vẻ với mọi người như trước, đi khắp nơi chào hỏi rồi mới theo tiểu đồng đi đến chỗ ngồi đã dành sẵn cho hẳn.

Chỗ bên cạnh hẳn đã có người ngồi, thân hình yếu diệu trong bộ bạch y, trên đầu có đội mũ sa mông che lấp khuôn mặt nhưng Quân Tam Quốc biết đó là ai.

Dung nhan tuyệt thế bên trong tấm sa che mặt kia, cho dù hẳn nhắm hai mắt lại cũng có thể miêu tả rõ ràng, đó là người duy nhất hẳn muốn cưới làm thê tử, là người hẳn yêu nhất.

“Quần thiếu hiệp, nơi này, bằng hữu của người đã đợi”, tiểu đồng cung kính nói.

Mỉm cười, Quân Tam Quốc hướng tiểu đồng gật đầu ý bảo đã biết, đợi cho tiểu đồng rời đi, mới thực tự nhiên mà nắm tay người nọ...

“Thật có lỗi, nhiều người quá, chỉ có thể để người tự đến”, Quân Tam Quốc nói nhỏ

“Không có việc gì”, ngữ khí lãnh đạm, bàn tay trắng nõn theo trực giác nắm lại tay hẳn.

Hai người đều biết, muốn nàng theo sát bên người hẳn cùng nhau hàn huyên, lại có người đối với quan hệ của cả hai mà hỏi đông hỏi tây, hẳn có thể nhận nại nhưng nàng thì không.

Huống chi, cho dù là hẳn cực kỳ nguyện ý công khai tồn tại của nàng với bên ngoài, không cần thiết nàng có nhiệt tình giống vậy, nàng cho tới giờ không phải là người có cá tính giao tiếp thân thiện bề ngoài, muốn nàng phối hợp hẳn sẽ rất ủy khuất cho nàng.

Cho nên ngay từ đầu hai người đã thương lượng chia làm hai ngã, tự đi đến đây để tránh mọi việc thêm phức tạp...Nhưng trên thực tế, nếu không phải nàng kiên trì, hẳn cũng không muốn nàng tham dự.

“Đại hội võ lâm thực nhằm chán, người hiện tại muốn bỏ đi vẫn còn kịp”, Quân Tam Quốc nói nhỏ, bổ sung thêm “người có biết, Thượng San nói phải giúp chúng ta chuyển thành thân, nàng trong đầu toàn là ý tưởng quái gở, nếu người không lên tiếng, ta nghĩ nàng sẽ làm ọi thứ rất quái dị”

“Có Doãn Thủy Hử giám sát, không có việc gì”, Diêm Quan Nhân lơ đãng nói “huống hồ, ta muốn biết người trộm lệnh bài muốn làm cái gì”

Đây mới là nguyên nhân chính là cho Quân Tam Quốc trong lòng lo lắng.

Hắn sợ....

“Quan Nhân, nếu kẻ kia muốn đưa ra hiệu lệnh...”, đang nói lại ngập ngừng, Quản Tam Quốc không dám tưởng tượng tới hậu quả.

“Không có việc gì, hết thầy có ta.”

Dung nhan tinh tế như phấn điêu ngọc mài sau tấm sa mỏng làm người ta không thấy biểu tình của nàng, nhưng thanh âm ngạo mạn, chắc chắn, hồn nhiên không biết hấn lo lắng là vấn đề lớn lao thế nào.

Phong thái vương giả như vậy cũng không làm cho Quản Tam Quốc thấy yên tâm.

Hắn hiểu nàng, biết rất rõ dưới vẻ lạnh lùng, cao ngạo kia là cá tính ngây thơ, thuần khiết. Cho nên hắn không thể cũng lạc quan như thế.

Hắn sợ, sợ nàng bởi vì Phồn Hoa lệnh mà làm chuyện không đúng với bản tính của nàng, thậm chí còn làm tổn hại đến tình cảm của bọn họ, làm cho bọn họ không thể ở bên nhau.

Tưởng tượng đến những chuyện như vậy làm cho Quản Tam Quốc cảm thấy khủng hoảng, bàn tay đang nắm tay nàng không khỏi tăng thêm lực đạo.

Cách cái khăn che mặt nhưng Quản Tam Quốc biết nàng đang nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp chắc là nhiễm một chút hoang mang.

“Người đã nói, muốn cùng ta cùng một chỗ cả đời.” Không biết Phồn Hoa lệnh sẽ mang tới chuyện gì, Quản Tam Quốc nắm chặt tay nàng, nhin không được nhắc lại hứa hẹn của nàng “ người bây giờ có muốn đổi ý cũng không kịp nữa rồi”

Cho dù là không nhìn thấy bộ dáng nhú mày của nàng, nhưng nghe âm thanh của nàng, Quản Tam Quốc cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt kia, làm cho tâm hắn mềm đi.

Như thế nào cũng không có cách lý giải vì sao nàng lại đáng yêu đến thế?

Mà kỳ diệu nhất là sau khi hắn vứt bỏ liêm sỉ, giả mạo lừa gạt, đem thiên hạ hồn nhiên không tỳ vết này trở thành người của hắn, vĩnh viễn để hắn độc chiếm sự lạnh lùng giả dối để che giấu bản tính ngây thơ, thiện lương.

Quản Tam Quốc cảm thấy hạnh phúc bao phủ quanh hắn, đắm chìm trong đó làm cho hắn dù có bao nhiêu từ cũng không thể diễn tả hết ý.

Tựa như trước mắt.

Nghe một chút, nàng thế nhưng nghĩ đến hắn mới có thể đổi ý?

“Ta không có.” Hắn nói.

Tuy rằng đối với nàng trong tình thế bắt buộc làm hắn phải từ bỏ một ít nguyên tắc nhưng dù sao làm việc không từ thủ đoạn cũng không phải là tác phong của hắn từ trước tới giờ, cho nên hắn vẫn cảm thấy hơi thẹn trong lòng.

Cho nên, chỉ thấy hắn hai mà trắng nõn lại phiem hồng, đã muốn bắt đầu thói quen phần trừ ăn lão hổ, Quản Tam Quốc kiên định nói “ ta sẽ không đổi ý”

Quản Tam Quốc chỉ biết là nên giả vờ vô tội, nhưng hắn hoàn toàn không biết, bộ dáng của hắn như vậy trong mắt Diễm Quan Nhân là dụ người phạm tội.

Ít nhất nhìn bộ dáng xấu hổ của hắn, Diễm Quan Nhân trong lòng xao động, ần ần cảm giác tức giận.

Trường hợp, thời cơ cũng không đúng!

Nếu không đang ở đại hội vô lâm đáng ghét này, nàng có thể kéo hắn vào phòng, tựa như mấy ngày nay, có thể da thịt thân cận lại tùy tâm sở dục đối với hắn cần, lại cần...

Đáng giận!

“Nhanh chút giải quyết việc này đi.” Diễm Quan Nhân quả quyết nói, ngữ khí chi chuyên chế, cao ngạo như một nữ vương.

Ý niệm muốn “khi dễ” hấn một lần nữa cực kỳ mãnh liệt, làm cho ngữ khí của nàng càng thêm lạnh “ người nọ nói đã đủ lâu, nên chấm dứt trò khôi hài này”

Quản Tam Quốc theo lời nàng nhìn lại, nhin không được muốn cười.

Cái gọi là người kia chính là nói người đang phát biểu, ý tứ là nói lời đạo đầu về việc tổ chức đại hội võ lâm, cũng chính là minh chủ võ lâm đó sao?

Tuy rằng theo lý nên dành inh chủ võ lâm chút mặt mũi, nhưng nếu nữ vương của hấn đã ra lệnh, cho dù là minh chủ võ lâm cũng chỉ có thể để sang một bên.

Là gia thần trung thành nhất của nàng, Quản Tam Quốc đứng lên...

Chu Sùng Minh trở mắt nhìn tên tiểu bối kia như đứng ngồi không yên, khi hấn mới nói được một nửa, còn chưa hoàn toàn giải thích lý do tổ chức đại hội võ lâm thì tên tiểu bối kia đã đứng dậy.

“Thật xin lỗi, Chu minh chủ, xin cho văn bối nói vài lời”, Quản Tam Quốc lên tiếng đồng thời ung dung bước lên trước, chấp tay hành lễ, sau lại tiếp “ Phồn Hoa lệnh liên quan tới sự tình trọng đại, ta tin tưởng mọi người đều nóng lòng muốn biết minh chủ có tin tức gì, sao lại xác định nó sắp tái hiện trên giang hồ?”

Chu Sùng Minh thần sắc trấn định, lời nói ngăn gọi lại lễ độ nhưng hấn biết ẩn ý thực sự là hãy bớt nói lời dư thừa đi.

Quả nhiên, lời vừa dứt trong sân đã vang lên tiếng xôn xao, thì thầm to nhỏ, không ít người cũng phụ họa “ đúng vậy, nữ nhân giang hồ sao lại để ý tới lễ nghi phiền phức, vẫn nên nói tới trọng điểm đi”

Chu Sùng Minh tất nhiên là cảm thấy bị xúc phạm, nhưng thân phận, địa vị làm cho hấn không thể phác tác, hướng hồ nghĩ tới cảnh chút nữa sẽ đánh cho thằng nhãi này thất bại thảm hại, cảm giác khoái hoạt kia làm cho hấn kiềm chế được lửa giận

Muốn nói trọng điểm sao?

Chu Sùng Minh trong lòng cười lạnh, quyết định tỏ vẻ biết nghe lời phải, đem tên trẻ tuổi đáng ghét kia đẩy vào vực sâu thân bại danh liệt trước thời hạn cũng được.

CHấp hai tay, hấn mới miệng “ Quản thiếu hiệp..”

“A”, Quản Tam Quốc đột nhiên kinh hô, phi thường hợp thời cắt ngang lời của Chu Sùng Minh, vẻ mặt vô tội nói “ ta vừa rồi quên nói, căn cứ vào tin tình báo mà Cảnh Quân tiêu cực thu được thì hình như Chu minh chủ đã tình lầm tiểu nhân, cho rằng ta lấy được Phồn Hoa lệnh rồi huyết tẩy giang hồ cho nên giả đồ tổ chức đại hội võ lâm, kỳ thực là muốn làm ọi người vì lo lắng chuyện này mà trong đại hội đối phó ta”

Lời vừa dứt, toàn hội trường ồ lên.

Chu Sùng Minh không dự đoán được tên hậu bối làm người ta chán ghét lại trực tiếp vạch trần con bài tẩy của hấn, trong nháy mắt muốn phản ứng lại nhưng dù sao là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, biểu tình đó nháy mắt đã biến mất.

“Quản thiếu hiệp lời nói như vậy thật ra cũng thẳng thắn”, bày ra dáng vẻ uy nghiêm của minh chủ võ lâm, Chu Sùng Minh trầm giọng hỏi “ không biết Quản thiếu hiệp muốn thế nào? cấm lệnh bài ác độc này sẽ làm gì với huynh đệ trong giang hồ?”

Đối mặt với những tiếng bình luận nổi lên như ong vỡ tổ, Quản Tam Quốc quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, bày ra vẻ vô tội như trước

“Tiền bối nói sai rồi”, hấn tâm bình khí tĩnh nói “ nếu văn bối thực có được lệnh bài kia, lại có ý gây rối không cần phải lo lắng cho tình thế hiện tại, còn cần đến tham dự đại hội này sao?”

Chiêu phần trừ ăn lão hồ này là sở trường của hấn, hiện tại trải qua quá trình không từ thủ đoạn để lừa gạt người trần ái trong lòng, công lực càng tăng tiến hơn trước nhiều, đã đạt tới bậc thượng thừa.

Rõ ràng là hấn đã làm đúng, một số nhân sĩ võ lâm vốn nóng tính đã muốn hành động nhưng nhìn thấy gương mặt trẻ con lại mang biểu tình vô tội của hấn cũng rất nhanh giảm bớt lửa giận, bình tĩnh xem tình hình.

“Quần thiếu hiệp miệng lưỡi sắc bén, công phu đổi trắng thay đen rất cao”, Chu Sùng Minh cười lạnh, tiếp theo là sắc mặt trầm xuống, hướng mọi người cao giọng nói “thằng nhãi này biết được kế hoạch của lão phu, lại mang theo ý định quan tâm chuyện của giang hồ tới đây, hoàn toàn xác định được hấn lòng muông dạ thú nhưng là hấn quá vọng tưởng, cho rằng có thể một lưới bắt hết các bằng hữu, hoàn thành giấc mộng nhất thống giang hồ của hấn”

Lời vừa dứt, lại nổi lên một trận xô xao, nhưng Quần Tam Quốc lại rất bình tĩnh.

“Thì ra phản đồ của Cảnh Quần tiêu cực dùng những lời này để lừa bịp tiền bối, cũng khó trách tiền bối lại đối với văn bối có thái độ như vậy”, Quần Tam Quốc vẻ mặt đau lòng.

Phản đồ, chữ này đã thành công thu hút lực chú ý, dù sao đều là nhân sĩ võ lâm hành tẩu giang hồ, kiêng kị nhất là hành vi phản bội.

Làm mọi người nghi kỵ lẫn nhau, không biết nên tin ai, Quần Tam Quốc cao giọng thừa nhận “đúng, Phồn Hoa lệnh lúc ban đầu đúng là do ta cùng Cảnh Quần tiêu cực liên quan”

Không ngoài sở liệu, lời vừa nói ra, mặc dù phát ra một trận xô xao, nhưng mọi người càng muốn nghe thêm phần phía sau nên ồn ào qua đi, là sự im lặng.

“Nhưng đây chỉ là một nhiệm vụ”, Quần Tam Quốc không làm mọi người thất vọng, tiếp theo lại nói “Phồn Hoa lệnh theo lý nên trả lại cho Ngự Hoa cung, Cảnh Quần tiêu cực ta nhận lời ủy thác này, sai là do ta không nên xem nhẹ tư tâm của người khác, không dự đoán được những người làm công tác hộ vệ lại phản bội ta, thậm chí sau khi đánh cắp lệnh bài để che giấu hành vi phạm tội còn vội vàng gièm pha với mình chủ, bịa đặt chuyện huyết tẩy giang hồ làm inh chủ phải tổ chức đại hội võ lâm lần này”

“Dựa vào cái gì muốn chúng ta tin tưởng người?” Có người cao giọng chất vấn.

Quần Tam Quốc thực thực tế hỏi lại: “Chẳng lẽ các bằng hữu giang hồ đang ngồi đây thực cho rằng ta mang theo bằng hữu cùng tham dự, thì chỉ dựa vào hai người có thể địch nổi tất cả các vị? có thể huyết tẩy võ lâm như lời mình chủ nói sao?”

Lời vừa xong, cả hội trường lại rơi vào im lặng.

Quả thật, tuy rằng giang hồ nghe đồn Quần Tam Quốc là võ học kỳ tài, công phu các môn phái hấn chỉ cần xem quan một lần là có thể làm lại giống đến sáu, bảy phần, thực lực sâu không lường được.

Nhưng dù thế, chỉ dựa vào hai người có thể kháng cự toàn thể quần hùng sao?

Huống chi người còn lại, dù bị mù sa che khuất nên không thấy rõ dung mạo, nhưng nhìn thân hình mà nói thì rõ ràng là một nữ nhân, hai người như vậy có thể tiến hành việc huyết tẩy giang hồ sao?

Sự tình rõ ràng, ánh mắt hồ nghi của mọi người tự nhiên quay sang tập trung vào Chu Sùng Minh.

Mà Chu Sùng Minh mặc dù thành kiến trước đây, đến nay không thể không có dao động...

“Hết thấy mọi việc đều là kế hoạch của phản đồ”, Quần Tam Quốc cao giọng nói.

Thực ra vẫn biết Chu Sùng Minh có địch ý với hấn, cho dù không vì lấy đại cục làm trọng thì Quần Tam Quốc cũng chưa bao giờ muốn ở trước mặt mọi người khởi binh vấn tội, nhất định phải tranh đấu hơn thua...

Huống chi lúc này nên lấy đại cục làm trọng.

“Người này lợi dụng mình chủ nghĩa hiệp, nhiệt tình vì lợi ích chung mà nói dối”, Quần Tam Quốc lại nói “vì muốn tạo nên sự hỗn loạn, ngồi giữa làm ngư ông đắc lợi, chúng ta tuyệt đối không thể tự làm rối loạn nội bộ, khiến hấn đạt được ý đồ”

“Rốt cuộc là ai?”

“Mình chủ đại nhân nói mau, người nọ là ai?”

Mọi người tham dự đại hội bắt đầu la to.

Chu Sùng Minh thấy thế, trong lòng biết rõ ràng đại thế đã mất, hơn nữa Quần Tam Quốc vừa mới cho hấn bậc thang để xuống đài, hấn còn đang muốn thuận thế...

“Là ta!”

Có người lên tiếng, thản nhiên thừa nhận.

Nhìn chỗ có tiếng nói thì thấy phía sau bình phong bên cạnh Chu Sùng Minh có hai người đang đi ra, những người quen biết nhìn thấy đều run rẩy.

Người này không phải là thê tử của minh chủ võ lâm Chu Sùng Minh sao?

Nàng đúng là...

10. Chương 10

Người bày ra hết thấy mưu đồ bí mật lại chính là kẻ lẽ ra giờ này phải chịu tang ở cách đây vài trăm dặm.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy người, Quản Tam Quốc vẫn cảm thấy thất vọng..Hắn biết rõ là rất ít khả năng, nhưng hắn vẫn hi vọng mình đã nghĩ sai, kẻ phạm tội là người ngoài, tất cả là do đúng dịp nên thoát nhìn mới tưởng là Cảnh Quân tiêu cục có phản đồ.

Nhưng sự thật được phơi bày, chân tướng như vậy làm người ta thực thất vọng...

“Hồ Nhất Hạ, ngươi làm cái gì vậy?”, Chu Sùng Minh rống giận, không thể tin được kẻ đang kiềm giữ vợ hắn lại là kẻ lúc trước mở miệng ngậm miệng đều nói tới công lý, chính nghĩa, nói vì muốn đả đảo ngục quân tử mà đầu nhập vào người nọ.

“Chu tiên bối, sự tình đã rõ ràng, còn cần hỏi sao?”, bộ dáng gầy guộc, sắc mặt trắng bệch như là đang mang bệnh, Hồ Nhất Hạ kèm giữ bên cạnh con tin, thái độ ngả ngớn cười không ngừng.

“Phu quân.....” Chu phu nhân mặc dù là minh chủ phu nhân nhưng nàng không tập võ, lại đối với minh chủ là bằng mặt không bằng lòng, cho tới bây giờ cũng không muốn quan tâm đến chuyện giang hồ, không ngờ hôm nay lại rơi vào tình thế này, sợ tới mức nước mắt chảy ròng.

“Buông phu nhân ra, có chuyện gì nói với ta là được, không nên ra tay với một phụ nữ yếu đuối”, Chu Sùng Minh cả giận nói.

“Ngồi trên vị trí minh chủ võ lâm đã lâu nên đầu bị hỏng rồi sao?”, Hồ Nhất Hạ lắc đầu, ý tứ khinh bỉ “văn sinh làm việc, nếu không có Chu phu nhân phối hợp, đừng nói là được việc mà ngay cả có bình yên thoát khỏi nơi này hay không còn là vấn đề, kẻ ngu dốt mới có thể làm chuyện dở hơi như vậy”

Nhìn hắn kèm giữ bên cạnh con tin, Quản Tam Quốc hỏi “Hồ Nhất Hạ, vì sao?”

Người này là hắn kết giao bằng hữu từ sáu năm trước, lúc ấy tình thế cực kỳ hiểm ác, một đám giặc cùng đường đang cướp phá một thôn nhỏ ở vùng núi biên giới, hắn tình cờ đi ngang qua cùng Hồ Nhất Hạ liên thủ đánh bại đám giặc kia.

Lúc đó võ công của Hồ Nhất Hạ chỉ thường thường mà thôi, nhưng Quản Tam Quốc thưởng thức hắn vì giúp đỡ người khác mà không màng sinh tử, nên mở miệng mời hắn về Cảnh Quân tiêu cục, người này chẳng những theo danh sư chỉ điểm mà còn tìm hiểu thêm các bí kíp nên võ công hắn không ngừng tiến bộ, đạt tới trình độ cao thủ thượng thừa.

Trải qua sáu năm, Hồ Nhất Hạ trong lòng Quản Tam Quốc vẫn là một nam tử hán có chí cầu tiến, không ngờ...

“Vì sao ngươi phải làm như vậy?” Quản Tam Quốc không rõ rốt cuộc là cái gì cải biến hắn.

“Còn có thể vì sao?” Hồ Nhất Hạ cảm thấy vấn đề này thật buồn cười “nước chảy vào chỗ trũng, người hướng tới chỗ cao, khó có được cơ hội ngay trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy được, ta nếu không nắm bắt lấy thì thực là ngu xuẩn”

Quản Tam Quốc nắm chặt hai đấm, rồi sau đó buông ra, chỉ hỏi: “tiểu sa di đâu?”

“Đứa nhỏ kia”, không ngờ hần lai hỏi tới tiểu sa di nên Hồ Nhất Hạ có chút hồi tưởng nói “ ban đầu chỉ là định tìm hiểu vì sao người phái riêng mấy người chúng ta đi âm thầm bảo hộ, không ngờ lại hỏi thăm ra được một bí mật kinh hỉ ngoài ý muốn”

Việc này cũng không trong mong muốn của Hồ Nhất Hạ.

Thực ra ngay cả tiểu sa di cũng không hiểu được mình đã lộ ra tin tức gì, hần chỉ là trong lúc Hồ Nhất hạ cố ý bắt chuyện, trong lúc nói chuyện phiếm mà lơ đãng đề cập đến, trừ bỏ việc không thực sự quy y thì cuộc sống của Hoắc thúc thúc cũng không khác gì một cao tăng, duy nhất ngoại lệ là hôm trước có tìm con cháu trong gia tộc đến, muốn phó thác còn một người tên Phồn Hoa lệnh gì đó.

Đứa nhỏ kia hoàn toàn không biết tầm quan trọng của Phồn Hoa lệnh, cứ như vậy mà nói, hồn nhiên không biết tin tức này đủ để thay đổi thay đổi tâm tính của Hồ Nhất Hạ.

“Đứa nhỏ kia đâu?”, Quản Tam Quốc không chấp nhận một đáp án không rõ ràng.

“Vì khen ngợi sự công hiến của hần, ta đã thành toàn cho tâm nguyện của hần, làm cho hần sớm ngày đi gặp Phật tổ”, Hồ Nhất Hạ lơ đãng nói.

“Hần chỉ là một đứa nhỏ”, Quản Tam Quốc tức giận.

“Cho nên ta không thể mạo hiểm để những người khá biết được sự tồn tại của Phồn Hoa lệnh, cũng chính vì hần là một đứa nhỏ”, Hồ Nhất Hạ vẽ mặt lộ ra biểu tình “người thực ngu ngốc”, khinh thường nói “ nếu không hi sinh những cái nhỏ thì sao có thể đạt thành nghiệp lớn?”

“Người thật sự ngời, người đã giết hại người vô tội, giờ còn bắt cóc con tin thì có thể toàn thân rời đi?”, Chu Sùng Minh không quên hần là minh chủ vô lâm nên có uy thế.

Tình hình hiện tại quả thật tiền đồ của Hồ Nhất Hạ thật khó lường khi mọi người vẫn giương mắt nhìn hần như hổ rình mồi, nhưng hần vẫn không có chút khẩn trương.

Trong tình huống hết sức căng thẳng này, còn có một không khí quỷ dị tồn tại.

Từ lúc Quản Tam Quốc đứng dậy nói chuyện, tiếp theo là các tình huống làm người ta kinh ngạc, xao động nhưng một hồi sóng to gió lớn cho tới giờ dường như không tác động tới người ngồi bên cạnh Quản Tam Quốc.

Người kỳ lạ kia tới giờ vẫn rất trầm tĩnh, mà giờ phút này Hồ Nhất Hạ cũng không chút khẩn trương, chỉ nhìn về phía người kia.

“Ta biết ngươi là ai, Ngự Hoa cung đương nhiệm cung chủ.” Hồ Nhất Hạ cao giọng nói.

Lời vừa nói ra, lại dẫn tới một trận xao động, ồn ào, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía thiếu nữ bạch y thần bí kia.

“Ta, Hồ Nhất Hạ là người đang giữ Phồn Hoa lệnh”, vừa hô lớn, một tay vẫn để lên cổ con tin, một tay đưa vào trong ngực lấy ra một cái lệnh bài nho nhỏ.

Lệnh bài trong truyền thuyết to bằng nửa bàn tay của nữ tử trưởng thành, nền đen nhánh như lông quạ, đường cong màu đỏ viền vàng uốn lượn chung quanh, bên trên có hoa văn thanh lịch, trung tâm có khắc một chữ “ Hoa”, nhìn gần không khác gì một món trang sức.

Hơn trăm người có mặt trong hội trường, giờ phút này chỉ vì sự xuất hiện của một lệnh bài nho nhỏ mà không một tiếng động, yên tĩnh dị thường.

Chuyện tưởng chỉ có trong truyền thuyết đang diễn ra, may mắn được mục kích làm cho người ta không tự giác mà nín thở chờ xem diễn biến kế tiếp.

“Hồ Nhất Hạ, ngươi muốn làm cái gì?” Quản Tam Quốc thần sắc trấn định, thậm chí không quay đầu nhìn phản ứng của người nọ, không ai biết thật ra bàn tay hần đã xuất mồ hôi.

Khổ tâm bày ra kế hoạch chỉ chờ đợi cho thời khắc thu hoạch thành quả này nên Hồ Nhất Hạ lộ ra vẻ mặt đắc ý, trước mặt mọi người cao giọng la to.

“Ta, Hồ Nhất Hạ, lấy lệnh bài này yêu cầu cung chủ Ngự Hoa cung gả cho ta làm vợ”

Mọi người đồng loạt ồ lên sau tuyên ngôn kia.

Quản Tam Quốc đã đoán sự việc có thể xảy ra ở mức xấu nhất, giờ thì đã chứng minh hần đúng rồi.

Hồ Nhất Hạ quả thật đã nhắm một cú đạt được hiệu quả và lợi ích lớn nhất, đầu tiên là cưới cung chủ Ngự Hoa cung, sau đó toàn bộ Ngự Hoa cung đều toàn quyền sở hữu.

Còn nữa, căn cứ theo truyền thuyết, Ngự Hoa cung tuyệt học kinh người, có cung chủ đại nhân tương trợ, hơn nữa con tin nơi tay, muốn rời khỏi nơi này thật dễ như trở bàn tay...

Mà cũng căn cứ theo truyền thuyết giang hồ, nữ tử Ngự Hoa cung một khi cùng nam tử hoan ái, toàn bộ nội lực sẽ di chuyển sang người nam, chỉ cần có thể rời khỏi nơi này, sau khi đã có vợ chồng chi thật, còn không phải sẽ có được một thân nội lực tinh thuần mà có nằm mộng cũng cầu không được, đủ để áp đảo quần hùng, đứng đầu vô lâm.

Nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp, hơn nữa Hồ Nhất Hạ đã từng tận mắt nhìn thấy dung nhan diễm lệ thoát tục của giai nhân, có nàng làm vợ thật là một tính toán lợi đôi ba đường.

Điều duy nhất Hồ Nhất Hạ không tính ra được là Ngự Hoa cung hiện tại điêu tàn, trong cung chỉ còn vài người, còn có...

Trong nháy mắt, Quản Tam Quốc có đủ loại phân tích nhưng cố tình lại phân tích được dụng ý cùng lợi ích của Hồ Nhất Hạ khi yêu cầu “nàng gả cho”. Chuyện này làm hần sốt ruột, nhưng không tìm ra được từ nào để nói.

Mọi người ở đây bàng quan, Quản Tam Quốc trong lòng lo lắng, nhưng người này giờ vẫn bày tỏ thái độ sống chết mặc bay lúc này mới đứng dậy, nhẹ nhàng đi từng bước đến bên người Quản Tam Quốc.

Hồ Nhất Hạ trong thời kì sắm vai một thanh niên có chí cầu tiến, đầy hứa hẹn nên đương nhiên cũng biết tình ý của Quản Tam Quốc dành cho nàng.

Lo sợ nàng sẽ dao động, nên vội vàng cao giọng nói “Phồn Hoa lệnh ở đây, người, Diễm Quan Nhân, ta ra lệnh cho người gả cho ta làm vợ”

Diễm Quan Nhân vẫn như không nghe thấy gì, thậm chí còn không coi ai ra gì, nắm tay Quản Tam Quốc hỏi “biết được ai lấy cấp, xác nhận đứa nhỏ kia quả thật là bị sát hại, có thể sao?”

Mặc dù tự nhận là người hiểu nàng nhất trời đời, nhưng lúc này Quản Tam Quốc cũng không hiểu được ý của nàng.

“Nếu có thể, đi thôi!” Nàng nói.

Quản Tam Quốc há hốc mồm, sững sờ ở tại chỗ: “nhưng...”

“Người không thấy sao?” Phấn đấu quên mình tức giận hô to: “Đây là Ngự Hoa cung Phồn Hoa lệnh, là Phồn Hoa lệnh!”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên từ chỗ con tin trong tay Hồ Nhất Hạ, bởi vì hần nhất thời phần nộ khiến lực đạo không tự chủ được liền tạo thành vết thương sau gáy của phu nhân mình chủ vô lâm, làm cho con tin đáng thương vô tội này sợ quá ngất xỉu.

“Hồ Nhất Hạ!” Chu Sùng Minh thấy phu nhân hôn mê bất tỉnh, tức giận công tâm, suýt chút nữa là hộc máu.

Nhưng Hồ Nhất Hạ không thèm đếm xỉa tới.

Hần cố sức dùng tay chế trụ con tin đang chết ngất, tay còn lại vung Phồn Hoa lệnh lên, phần nộ hướng Diễm Quan Nhân la to “Diễm Quan Nhân...”

Tiếng quát tháo đột nhiên ngưng lại...

Sự tình phát sinh trong nháy mắt, chỉ thấy bàn tay trắng nõn kia vươn lên, bộ bình trà trên bàn phía sau liền bay lên, nước trà trong chén trên không trung tạo thành một đạo phiếm nhiệt khí màu trà, cổ tay tuyết trắng chuyển động một cái, toàn bộ đường cong màu trà kia đều hút vào lòng bàn tay nàng.

Tiếp theo, giống như ảo thuật, bất quá là nửa phiên chương, xanh miết nộn chỉ nhất khẩu, băng hạt châu bắn ra theo tiêm chỉ, bắn thẳng vào hung khí đang kê lên cổ con tin của Hồ Nhất Hạ, hung khí rõ ràng bằng sắt vậy mà gày lìa làm hai

Trong lúc mọi người còn khiếp sợ vì một chiêu của nàng, Diễm Quan Nhân lạnh lùng nói “ ai hứa với người? Người không có tư cách kêu ta như vậy”

Hồ Nhất Hạ cũng không dành thời gian để kinh hãi, vũ khí bị đánh gãy, hấn vội vàng chết trụ kinh mạch của con tin, tránh cho ưu thế bị mất hết.

“Tổ tông lập ra quy củ, người dám không nghe?”, nắm giữ được tính mạng con tin xong, Hồ Nhất Hạ giận dữ hỏi.

“Tổ tông lập hạ tổ huấn người dám bỏ mặc?” Quả thật nắm giữ con tin tánh mạng sau, hồ nhất hạ giận dữ hỏi.

“Tổ huấn?” chán ghét phải nói chuyện qua một tầng vải mỏng, Diễm Quan Nhân không kiên nhẫn cởi bỏ sa mũ, lạnh nhạt nói “ tổ huấn của Ngự Hoa cung ta để cho người tùy tiện nói tới sao?”

Đôi mắt sáng như sao, môi không tô mà đỏ, tương truyền vẽ đẹp chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa...thì cũng như là nữ tử trước mặt.

Mỹ mạo kinh người như vậy, làm cho nhiều người quên cả hô hấp, mặc dù bởi vì lúc trước cố ý mà làm ra vẻ tỉnh cờ gặp mặt hai lần, so với những người khác cũng có chút ít chuẩn bị tâm lý nhưng Hồ Nhất Hạ vẫn không tránh khỏi ngưng thần một lúc mới có phản ứng.

“Người, người..... Người thân là người của Ngự Hoa cung, nên nghe theo hiệu lệnh của Phồn Hoa lệnh”, nói quanh co một hồi, Hồ Nhất Hạ còn vội vàng lên án “ có ân báo ân, đây là

“Đó là lệnh bài của người sao?”, Diễm Quan Nhân không chút khách khí cắt ngang lời hấn.

Hồ Nhất Hạ có chút chột dạ “ đương nhiên, nó ở trong tay ta...”

“Ta muốn hỏi, lệnh bài đó là do Ngự Hoa cung đích thân tặng cho người sao?”, Diễm Quan Nhân hỏi thẳng.

“Tuy rằng không.....” nhìn thấy câu hỏi có cạm bẫy, Hồ Nhất Hạ vội nuốt những từ định nói trở lại, tránh thừa nhận, sửa lại cách nói “ nhưng nó quả thật là Phồn Hoa lệnh”

“Nó quả thật là Phồn Hoa lệnh lại như thế nào?” Diễm Quan Nhân thần thái lãnh ngạo, cao quý giống như băng sương nữ vương, cao giọng trách mắng “ người cho là Ngự Hoa cung ta đều là những kẻ ngu dốt, sẽ tiếp nhận quy tắc một cách ngu xuẩn sao?”

Hồ Nhất Hạ là thật choáng váng.

“Ngự Hoa cung có ân báo ân.” Không mang theo chút tình cảm, Diễm Quan Nhân lạnh giọng nói “ nhưng từ khi thành lập tới nay chúng chỉ phát ra ba cái Phồn Hoa lệnh, mà trong ba cái thì Phồn Hoa lệnh kia chính là cái chưa thu về, ta cũng nhớ rõ là nó được tặng cho Hoắc gia danh y”

“Thì tính sao? Lệnh bài hiện tại ngay tại ta trên tay, chẳng lẽ người muốn không tiếp nhận”, Hồ Nhất Hạ vẫn ngoan cố

“Người muốn giả mạo Hoắc đại phu, vô phương”, Diễm Quan Nhân lạnh lùng đáp lại, cảm xúc khôn chút dao động nói “ nhưng thực không khéo, vị lão tiền bối này vài ngày trước đã nhập Niết Bàn, cho dù người muốn hiệu lệnh, vậy chỉ có thể xuống dưới cửu tuyền tìm tiền nhân của Ngự Hoa cung mà đòi đi”

Bình thần, không cho thương lượng, Diễm Quan Nhân nàng cho tới giờ cũng không muốn tiếp nhận vụ làm ăn này.

Điều này làm cho Hồ Nhất Hạ càng thêm tức giận, không cam lòng nói “ Phồn Hoa lệnh này...”

“Chỉ là một lệnh bài bằng gỗ”, Diễm Quan Nhân không chút lưu tình.

“Không phải như vậy, không nên như vậy!” Hồ Nhất Hạ không muốn nhận, giận dữ hét: “Đồn đãi, đồn đãi Ngự Hoa cung cho tới bây giờ đều là..... Đều là.....”

“Đều là như thế nào?” Đối với hắn do dự, Diễm Quan Nhân khinh thường nói: “là từ trong Ngự Hoa cung truyền ra sao?”

Nếu để bị đồn đãi, đương nhiên không có khả năng là người của Ngự Hoa cung tự truyền tin tức, đạo lý này, nhân sĩ giang hồ có mặt đều hiểu được.

“Ai truyền, người tìm người đó chịu trách nhiệm, đừng si tâm vọng tưởng trên đầu Ngự Hoa cung, tùy tiện cầm lệnh bài thì tới chúng ta đòi nợ”, Diễm Quan Nhân lại không chút lưu tình, nói thẳng.

Không cam lòng, Hồ Nhất Hạ trăm phương ngàn kế bày ra kế hoạch này, làm sao có thể chấp nhận kết quả như vậy?

“Nếu đúng như vậy, Phồn Hoa lệnh này đã không hề có giá trị, chỉ là một mộc bài, vậy người vì sao mà đến đây?”, hắn cảm giận hỏi

“Đương nhiên là có việc muốn tuyên bố với người trong giang hồ các người”

Muốn lợi dụng mọi người có mặt ở đây làm chứng cũng không phải chỉ có mình hắn.

Con người phải biết học tập điều hay lẽ phải, gặp thế cục có thể dùng, sao có thể bỏ qua?

Chỉ thấy nàng chấp thay thì lễ, cao giọng nói

“Ta, Diễm Quan Nhân, cung chủ đương nhiệm của Ngự Hoa cung ngay lúc này tuyên bố trước mặt mọi người từ nay giải tán môn phái của ta, từ nay về sau Ngự Hoa cung không còn tồn tại”

Giống như là sét đánh ngang tai, lời vừa dứt, mọi người đồng loạt ồ lên.

Không thể nghi ngờ, mặc dù là tuyên bố giải tán, Ngự Hoa cung vẫn là truyền kỳ đệ nhất trong chốn võ lâm, nhưng vì tuyên bố quá mức đột ngột, hơn nữa người tuyên bố lại là mỹ nhân cung chủ, từ nay về sau càng trở thành truyền kỳ trong truyền kỳ.

Việc này nếu muốn phân tích, kỳ thật cũng là bình thường, bất quá

Dù sao, chỉ cần là diễm dung kinh thiên động địa kia liền tràn ngập đề tài, hơn nữa khí thế ngạo thị quần hùng cùng với tài năng bộc lộ làm ọi người rung động, cuối cùng còn không báo trước mà tuyên bố giải tán môn phái. Sau đó không cho cơ hội phản ứng, thân ảnh xinh đẹp như thiên tiên điểm chân một chút, nhanh nhẹn rời đi như một cơn gió.

Đủ loại đủ loại, nói đại hội võ lâm lần này vì Ngự Hoa cung mà tổ chức cũng không nói quá.

Cho dù sau này quần hùng thành công cứu được mình chủ phu nhân nhưng còn có ai để ý tới?

Thậm chí cả kẻ ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo là Hồ Nhất Hạ, trong miệng người kể chuyện cũng chỉ được tám từ “thiên lý không dung, phải chịu báo ứng”, chỉ bấy nhiêu đó.

Bởi vì mọi chủ đề đều chỉ tập trung vào Ngự Hoa cung, tiêu điểm là mỹ nhân cung chủ tuyên bố giải tán môn phái.

Chỉ có điều không ai biết, ngày đó mỹ nhân rời đi, cuối cùng là đang ở đâu?

Trong một toàn nhà trang nhã, lịch sự ở Đồng thành, thuộc quyền quản lý của tứ đại gia tộc, đó là nơi Quần gia, Kim gia, Hoắc gia cùng Doãn gia thiết lập làm nơi nghỉ ngơi.

Nhưng một ngày kia, trong lúc Quần Tam Quốc đi vào sân, cửa gỗ trong khoảng thời gian ngắn trọng kích hai lần.

Cửa mở lên rồi lại đóng xuống, thời gian cách nhau không xa làm cho gã sai vặt đang quét là trước tiểu viện nghĩ đến có ma quỷ mà hoảng sợ, bỏ chạy đi tìm quần gia.

Tiếng vọng vang lên lần thứ hai làm cho gã sai vặt kêu thảm thiết hơn, bỏ chạy còn nhanh hơn.

Người nào đó thú tính quá, cắn rồi lại cắn, nhưng mặc cho ai nghĩ cũng không nghĩ ra, vị tiểu dương đợi bị làm thịt kia lại là người mà giang hồ đều xem trọng, cho rằng tiền đồ sẽ rất sáng lạn.

Nhưng hắn không ngại

Tuy rằng trong lòng Quân Tam Quốc có đủ loại nghi vấn nhưng giai nhân trước mặt, cho dù không rõ nguyên nhân, hắn cũng thập phần vui mừng, tự nguyện để nàng cắn rồi lại cắn, thậm chí còn phối hợp kéo dài cái hôn môi mê người

Như thế, trong phòng nổi lên một trận đại chiến...

Nàng ngoan ngoãn nằm dưới thân, quyến luyến cảm giác da thịt thân cận, lẳng lặng rúc vào lòng hắn.

Hắn ôm lấy nàng, cảm giác thỏa mãn, hưởng thụ dư vị cực lạc qua đi.

Không có ai lên tiếng, nhưng tâm tình giống nhau, đều cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn.

Kia không đơn giản chính là sự khoái cảm thân thể được thỏa mãn, mà sâu hơn, tràn đầy trong lòng.

Bất quá, chuyện nên biết thì vẫn phải biết rõ ràng.

“Ngay từ khi lệnh bài bị mất, người đã tính đem nó để thực hiện kế hoạch phải không?”, nhớ tới nàng vẫn cường điệu là không cần để ở trong lòng, Quân Tam Quốc tới giờ mới biết được ngụ ý của nàng.

“Mồ Mồ từng dặn dò qua, hiện tại là ta đương gia làm chủ, ta nghĩ làm như thế nào liền làm như thế ấy.” Lời này, xem như thừa nhận phỏng đoán của hắn.

Nhưng nàng vĩnh viễn cũng không cho hắn biết là vì hắn, nàng mới bắt đầu hiểu được cái gì là thế giới rất lớn, nàng có thể có ngoạn pháp của nàng, lời này có ý nghĩa gì.

Thậm chí, sẽ có việc hôm nay bỏ qua Hồ Nhất Hạ, cũng là bởi vì đi theo hắn nhận thức cuộc sống chân thật mới có được.

Ngượn, Diễm Quan Nhân thừa nhận, Thế giới quả nhiên rất lớn, người gì, chuyện gì cũng đều có, kia tất cả đều là tránh ở Ngự Hoa trong cung nhìn không thấy phong cảnh, đặc biệt mấy con thú nhỏ của nàng.

Theo bản năng lại cọ cọ vào lồng ngực tinh rắn kia.

Cho tới bây giờ đều cảm thấy hắn ngây thơ khả khi, tuy rằng làm việc cẩn thận, làm cho người ta ỷ lại, nhưng bộ dáng bề ngoài vô hại, tựa như mấy con thú nhỏ bị lạc đường, ngẫu nhiên được nàng đưa về Ngự Hoa cung nuôi.

Đã muốn xem hắn là của nàng.

Đối với hắn cảm giác muốn chiếm giữ mới vừa rồi trong cái đại hội võ lâm không thú vị kia mắc mưu hắn ngọc thụ lâm phong, đàm tiếu dụng binh khi đạt tới mức cao nhất, thậm chí còn làm nàng bộc phát thú tính, thật muốn đưa hắn về phòng ăn luôn.

Không muốn người khác thấy hắn, nàng đối với hắn cảm giác chiếm hữu rất mãnh liệt, cho nên quả thật đã làm như vậy, hỏa tốc đưa hắn rời khỏi hiện trường, đóng cửa phòng ăn luôn.

Của nàng..... Là của nàng nha.....

“Quan Nhân, tuy nói ngươi là đương gia, có quyền làm chủ, nhưng...” Quân Tam Quốc thấy trả lời vừa rồi của nàng thật không ổn, do dự một lát lại nói “giải tán là chuyện lớn...”

Ngón tay trắng xanh vân vê đầu vú của hắn, tùy ý nói “nếu cứ sống mãi với quá khứ huy hoàng đã tắt của Ngự Hoa cung, chỉ bằng đoạn tuyệt để bắt đầu một tương lai mới, đối với đệ tử còn lại của Ngự Hoa cung mà nói, việc này tốt hơn rất nhiều, ta tin tưởng Mồ Mồ nếu còn sống cũng sẽ tán thành ta làm như vậy”

Tuy rằng là thuận thế mà xử lý mọi việc hợp lý, Quân Tam Quốc nghe đến đây liền hiểu vì sao ngày đó nàng nhất định phải theo hắn đi tham dự đại hội võ lâm.

Nàng khi biết hắn vì muốn tìm hiểu hướng đi của tiểu sa di cũng như muốn xác định phản đồ rốt cuộc là ai cho nên tham dự, mà nàng là vì muốn ở cùng hắn nên mới tham dự.

Không biết, hấn không nhận thấy được nàng hoàn toàn không đem lệnh bài kia để vào mắt, mà hấn thì lại lo sợ, lo sợ Phồn Hoa lệnh bài sẽ làm hấn mất đi nàng, muốn hoàn toàn giải quyết lệnh bài chết tiệt kia mới mang theo nàng cùng tham dự...

Một cái sai sót ngẫu nhiên, may mắn là kết thúc bình an...Quản Tam Quốc đỏ mặt cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang làm loạn trên ngực hấn.

“Vậy tương lai thì sao?”, để có thể toàn tâm toàn ý thu xếp chuyện hai người, Quản Tam Quốc hỏi thẳng “thành thân xong, ta với người về Ngự Hoa cung hay là?”

“Người muốn cùng ta trở về?”, thân thể mềm mại xoay lại, ghé vào trên thân hình cường tráng của hấn, diễm dung hơi lộ vẻ ngoài ý muốn.

“Chẳng lẽ người muốn lưu lại?”, Quản Tam Quốc cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không quên cường điệu “người ở đâu thì ta ở đó, phải về Ngự Hoa cung cũng được, có điều cách vài ngày ta sẽ phải xuống núi một chuyến để xử lý việc của tiêu cục”

Hấn nguyện ý cùng nàng đi đến chân trời góc biển làm cho Diễm Quan Nhân vui sướng lộ ra nụ cười.

Băng sơn hòa tan a!

Quản Tam Quốc nhìn đến mê mẩn, súyt chút nữa thì thành bần lãng

“Công việc của người thật là kỳ lạ, nói lung tung một hồi lại có thể làm cho tiền đẻ ra tiền”, nàng đột nhiên nói.

“Cũng không hoàn toàn là nói bừa, chỉ là không đổi mới mới nhất tình tự”, dù sao cũng là sự nghiệp của nhà mình, Quản Tam Quốc đương nhiên là phải giải thích, còn nêu ví dụ ” giống như so với người, tương truyền cùng với nữ tử của Ngự Hoa cung hoan ái, nội lực sẽ truyền hết cho người nam, nhưng tới giờ không có người nghe nói qua tâm pháp đặc thù của Ngự Hoa cung luyện đến tầng thứ mười thì sẽ không xảy ra vấn đề này...”

“Trong quá khứ, trong cung chưa có người nào luyện tới tầng thứ mười”, không phải khoe mình là người giỏi nhất, Diễm Quan Nhân chỉ là đơn thuần trình bày và phân tích, biểu đạt nguyên nhân của vô số lời đồn.

Nhân trung chi quan, Quản Tam Quốc hoàn toàn lãnh hội được vì sao cung chủ tiên nhiệm đặt cho nàng cái tên này.

Nàng quả thật là nhân trung chi quan, mặc dù là đạt tới cảnh giới trước giờ chưa ai vượt qua, trở thành người tài giỏi nhất của Ngự Hoa cung, nhưng nàng vẫn lơ đãng như bình thường, không cảm thấy mình có gì đặc biệt.

“Bởi vì trước đó không có người luyện tới tầng thứ mười mà ta...”, tuần nhan ửng đỏ, có diễm ngưng ngừng nói “không có khả năng nói chuyện người đã luyện đến tầng thứ mười, cho nên lời đồn vẫn tiếp tục lưu truyền”

Quản Tam Quốc tuyệt không biết rằng, bộ dáng hiện tại của hấn trong mắt nàng thật đúng là tú sắc khả cớm.

“Đừng vội trở về”, trở lại đề tài vừa rồi đã làm nàng rất vui sướng, dường như tỏ ý khen ngợi mà hạ xuống môi hấn một nụ hôn, mỉm cười nói ” để vài năm nữa rồi tính sau”

Quản Tam Quốc không thể lên tiếng trong một lúc, bởi vì hấn không dự đoán được nàng sẽ quyết định như vậy.

Nàng thế nhưng nguyện ý lưu lại, không trở về Ngự Hoa cung.

Thấy hấn kinh ngạc, bộ dáng đáng yêu, Diễm Quan Nhân tâm tình lại tốt hơn, nhin không được lại hôn, lại hôn...

“Nhân gian, thật là thú vị, nhìn xem cái đã.”

Lời này có chút mơ hồ, khó phân biệt nhưng Quản Tam Quốc dù không hiểu cũng thấy không sao.

Bởi vì sớm quyết định chủ ý, có nàng còn có hấn.

Cho dù là chân trời góc biển, hai người cũng muốn ở cùng một nơi, kiếp này thề không chia cách.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-tinh-tam-quoc>